

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๑๕ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : สังคมไทยจอมปลัก	สไมย์ จำปาแพง
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 คุยนิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาดอย	จำลอง
12 สีสันชีวิต	ทิม สมอ.
18 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
23 การ์ตูน	วิสูตร
24 บทความพิเศษ (แอมป์เปิดหน้า)	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
30 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
32 กำปั้นทุบดิน	ดังนั้น วิมุตตินันตะ
36 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52 ชาดกทันสมัย	ฉวมพุทธ
54 ประชาธิปไตย?	ระพี สาคริก
59 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
60 ประสบการณ์ใต้ร่มโอศก	ฟ้าสาธ
62 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
64 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
69 คินวิญญาณความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
72 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ปราโมทย์ นาคกรทรรพ
76 แบ่งปันสรรพสาระ	ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์
78 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐากัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

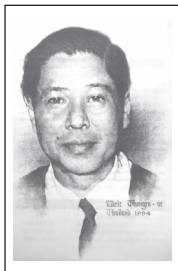
บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๔-๕๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๔
- สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
- ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์**
- บัญชี** นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘**
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

บ้านป่านาดอย

สีสันชีวิต

กำปั้นทุบดิน

• จำลอง •
**คนบ้านนอก
บอกกล่าว**

เมื่อปลายเดือนที่แล้วสาว ๆ
6 เกาหลี ๑๐ คน จากมหา-
วิทยาลัยสตรีแห่งกรุงโซลได้

ไปศึกษาดูงาน พักค้างที่โรงเรียนผู้นำ ซึ่งเป็น
โครงการที่จัดประจำทุกปี เพื่อให้ตัวแทนของ
นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของ
เกาหลีใต้ได้เรียนรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทย
นำไปเผยแพร่ให้เพื่อน ๆ นักศึกษาได้ทราบ

เกาหลีแม้เจริญแล้วก็ไม่ประมาท พยายาม
ปรับปรุงสังคมบ้านเมืองตลอดเวลา ส่งนักศึกษา
กระจายกันไปเปิดหูเปิดตาศึกษาดูงานประเทศนั้น
ประเทศนี้ นำสิ่งดี ๆ ไปใช้

ตอนที่ไทยส่งทหารไปช่วยเกาหลีรบกับ
คอมมิวนิสต์นั้น เกาหลีล่าหลังเรา ๓๐ ปี บัดนี้
เราตามหลังเขา ๓๐ ปี เราแพ้เขาเกือบทุกอย่าง

วันแรกที่กล่าวต้อนรับผมเล่าความจริงเรื่องนี้
ให้นักศึกษาเกาหลีฟัง เพื่อให้รู้สึกภาคภูมิใจอย่า
ตายายของเขาที่ช่วยกันก่อร่างสร้างเกาหลี
จากประเทศยากจนชั้นแค้นกลับมาเป็นประเทศ

ชั้นนำของเอเชีย

คนไทยยุคนี้มีอะไรดี ๆ สร้างไว้ให้ลูกหลาน
บ้าง ทูทวงกรรมแต่เรื่องแย ๆ จนสงสัยว่าเรา
จะช่วยกันกู้ให้ฟื้นได้ไหม

“ทุกการขาดค่าแท้ ไช้ไทย
ชาติจักสิ้นฤาฉา
ชาติศักดิ์ชาติศรีไป
สุดสลดหมดสิทธิ์ควา
ไอ้ไทย
ล่าล่า
ทุกสิ่ง
ไช้ฟื้นคืนใหม่”

การกอบโกยโกงกิน โกงหกปกกลมรายวัน
ฆ่าฟันทารุณ กำลังจะกลายเป็นเรื่องธรรมดา
ของสังคมไทย มีของดีไม่นำมาใช้

“ทิ้งพุทธสุดประเสริฐเรา เกือบสิ้น”
เวลานี้เกือบจะหายไปแล้ว ต้องรีบ “พัฒนาคน”
โดยอาศัยหลักธรรมในศาสนา มิฉะนั้น บ้านเมือง
เราคงล่มสลายแน่

๒

7

บ้านปานาดอย

“.....รัฐธรรมนูญไม่ได้บกพร่อง ไม่ได้ผิด แต่ผิดที่นักการเมือง... ซึ่งนำโดย
นักการเมืองที่ถูกเพิกถอนสิทธิในการเลือกตั้ง... นายบรรหาร ศิลปอาชา
นายเนวิน ชิดชอบ นายสมศักดิ์ เทพสุทิน นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ ฯลฯ...”

เหล่าหวย ปัญหาท้าทายให้
เกิดการเปลี่ยนแปลง

อย่างเร่งด่วน อันไม่ควร
มองข้าม สำหรับผู้นำทุก
ระดับหมู่กลุ่มที่อยากเห็น
ชุมชนเจริญก้าวหน้า...

12

สีสันชีวิต

...“ศรีบูรพา” ศรีประชา มนุษยชาติ
คือนักสู้ ผู้องอาจ มาดสร้างสรรค์
เทดสิทธิ เสรี ยุติธรรม
หยัดยืนมั่น ต่อสู้ สุดชีวิต

32

กำปั้นทุบดิน

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ทางร่วม-ทางแยก

แ่ววซ่าผ่าน ๆ มาว่าจะออกกฎหมายให้โรงพยาบาล โรงเรียน วัด เป็นเขตปลอดบุหรี่เต็มพื้นที่ คือไม่ใช่ห้ามเฉพาะภายในอาคารเหมือนก่อนเท่านั้น ดิฉันเห็นดีด้วย การปฏิบัติเฉพาะในโรงพยาบาล และโรงเรียนคงไม่มีปัญหาอะไรหรอกค่ะ แต่ในวัดนี่แหละคะ มีปัญหาแน่ เพราะควบคุมทั่วเขตวัด ยังมีพระติดบุหรี่อยู่มาก รวมทั้งเจ้าอาวาสเองด้วย ทำจะไปไม่รอดกระมังคะ เจ้าหน้าที่จะกล้าจัดการกับพระหรือเปล่า

•ชาวพุทธ ตาแจ๋ง ระยอง

☞ ปัญหาไม่ว่างให้แก้ เพียงเงื่อนไขปัญหาแค่พระไทยหากวันถึงกับละเลยศีลหลงลืมธรรมอันควรแก่สมณเพศนั้น ไม่น่าจะจนแต้มหรอกครับ บางท่านติดบุหรี่เพราะญาติโยมนั้นแหละครับตัวการเอาบุหรี่ปากถวาย ท่านก็เลยฉลองศรัทธาญาติโยมจนเป็นขี้ยาไปโดยปริยาย เรื่องนี้ถ้าคณะสงฆ์แจกแจงแสดงสังฆธรรมให้ท่านรู้ผิดชอบควรแก่สถานภาพและว่ากล่าวตึงเตือนกวัดขั้นกันอย่างจริงจัง ประกอบกับเจ้าหน้าที่ชี้แจงให้เห็นโทษภัยต่อสุขภาพ และโทษทัณฑ์ตามกฎหมาย ท่านตรองแล้วจะเห็นทาง ๒ แพร่ง :

-หักดิบ ยุติเสพบุหรี่ปะติดขาดทุกเวลาและสถานที่ หรือหากพ่ายกิเลสยับเยินถึงกับสิ้นไร้ทิวไร้อุตตบปะก็เฉไฉไปเสพนอกวัด เสพกลางทบทวนพลาว่าตนยังควรแก่สมณเพศอันเป็นที่ศรัทธากราบไหว้ของฆราวาสเพียงใดหนอ

-หรือยุติเสพบรรพชิต เพราะมีหาญพิชิตบุหรี่ปะติดจนจืดได้ แคศีล ๕ ละอบายมุข วิถีพุทธวิถีธรรมชั้นอนุบาลยังสอไม่ผ่าน ยังจะตั้งตาลับตรซ่อนหน้าให้ศีลให้ธรรมสั่งสอนชาวบ้านเจื้อยแจ้วอยู่ได้อย่างไร

การเมืองหน้าธรรมาสน์-หน้าเมรุ

รับกิจนิมนต์ไปเทศน์ที่วัดใน จ.ฉะเชิงเทรา ในงานศพพี่ชายของชายหนุ่มผู้พึ่งรายการวิทยุ ครั้นเคลื่อนศพมาสู่เมรุแล้ว หนุ่มเจ้าภาพจัดไมโครโฟนให้พร้อมแล้วก็นิมนต์ให้เทศน์ พอเกริ่นบอกกล่าวเด็กที่วิ่งขวักไขว่อยู่หน้าเมรุให้นั่งพนมมือสงบเสงี่ยมและจะเริ่มเทศน์ ก็มีเสียงโฆษกชายประกาศว่าขอทำพิธีก่อน เพราะหลายคนจะต้องรีบไปที่อื่นต่อ พร้อมกันนั้นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่หน้าโลงศพ โปรยทานลงหน้าเมรุ เด็กน้อยที่นั่งพนมมืออยู่ก็ลุกฮือไปแย่งเหรียญกันโกลาหล รู้ดีว่าถูกลองของเข้าแล้ว แต่ก็มีได้วาระไร เพียงชี้แจงว่าจะเทศน์เพียง ๕ นาทีเท่านั้นแหละ หลายคนมีท่าทีโล่งใจฟังเทศน์ หลังจากเทศน์จบก็เป็นพิธีทอดผ้าพิจารณาผ้าบังสุกุล โดยเชิญนักการเมืองท้องถิ่นและระดับชาติ อันดับสุดท้ายเชิญ ส.ส.วุฒิพงษ์ ฉายแสง ส.ส.ฉะเชิงเทรา อดีต ร.มว.กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ เป็นประธาน อาตมาคิดว่า ส.ส.วุฒิพงษ์ ไม่อาจทนฟังเทศน์ได้ เพราะสั่งกัณฑ์พระคเพื่อไทยส่วนอาตมาอยู่ในแวดวงพันธมิตร จึงจะขอทำพิธีกรรมก่อนแล้วรีบไป หลังเสร็จพิธีก่อนกลับได้แสดงความเคารพท่านเจ้าอาวาสอายุ ๘๓ ปี ซึ่งมีท่าทีแสดงไม่ตรีตอบรับ ทั้งจะนิมนต์ไปเทศน์ที่วัดนั้นอีกในโอกาสหน้า

•พ.กิ่งโพธิ์ กทม.

☞ ก็น่าเห็นใจ ส.ส.วุฒิพงษ์ ฉายแสง แห่งเพื่อไทย ณ ทักซิณ นะครับ หากจะต้องข่มใจฟังสังฆธรรมทวนกระแสโลกธรรม “ทักษิณมิกส์” สุดขั้ว เพราะนอกจากธรรม-ฤทธิ์มีอาจฆ่าแรกชำระล้างธุลีในดวงตาได้แล้ว ยังจะก่อกรรมชั่วให้ระคายเคืองดวงตาอีกต่างหากขอรับ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

หวยออนไลน์-หายนกะอนรวย

ตอนแรกผิดหวังมากกับรัฐบาลอภิสิทธิ์ ที่ผสมพันธุ์กับพวกออกฉายให้เห็นชัด ๆ มาแล้ว ในยุคก่อน ๆ แต่มาคิดดูอีกทีก็ถึงบางอ้อเพราะไม่มีทางเลือก จึงต้องฝืนใจผสมพันธุ์กันไปก่อน ไม่อย่างนั้นก็ตกเป็นฝ่ายค้าน หมัดโอกาสที่พอจะทำอะไร ๆ ให้บ้านเมืองได้บ้าง ครั้นออกมาต้านหวยออนไลน์ชัดๆ คราวนี้ นับว่าไม่เสียทีที่เทใจให้แต่แรกว่าจะประคับประคองบ้านเมืองฝ่าวิกฤติไปได้

• พันธมิตร บางแค กทม.

☞ การพนันเป็นอบายมุข สลากกินแบ่ง แม้จะถูกกฎหมาย แต่ไม่ถูกต้อง ไม่สมชื่อ ไทยเมืองพุทธ มีหน้าซำในแวดวงผู้ครองผ้า กาสาวพัสตร์ บ้างก็ใ้หวยมอมเมาชาวพุทธ เสียเองอีกด้วย ช่างอะไรหนอเลอะเทอะ และทะเลกันใหญ่ การที่ผู้นำควมมาศึกร้าย ทวนประจัญบานกับกองทัพหวยออนไลน์คราวนี้ นับว่าอาจหาญนัก ใครจะสูญเสียประโยชน์ หรือได้ประโยชน์อย่างไรก็เป็นคนละเรื่องกัน เหล่าศิษย์ตถาคตและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองสมควรตื่นตัวจัดการเรื่องนี้ต่อไปตามอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามธรรม ถ้าทุกฝ่ายจริงจัง “เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน” ไม่ไว้หน้าค่าตาใครทั้งนั้น บ้านเมืองเราก็จะพอลอยพอกินอย่างพอเพียงกันถ้วนหน้าแหละครับ

ป.ป.ช.เชือด-กตร.ซุบ

ปัญหาในวงการตำรวจเองก็อีรุงตุงนัง นายกฯจะเอาสติปัญญา เวลาที่ไหนไปแก้ปัญหาสังคมปัญหาชาวบ้าน อย่างกรณี ป.ป.ช.ชี้ขาดให้ไล่ออก ปลดออก นายตำรวจใหญ่ ๓ คนเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ คราวพันธมิตรชุมนุมต่อต้านรัฐบาลนอมินีของ

ไทยรักไทย แต่ กตร.กลับมีมติดล้มล้างเสีย เรียกร้อย แม่นายกฯจะเห็นแย้ง แต่ก็ยังไม่มีการขอยุติเป็นทางการอย่างชัดเจน

• นายพลตำรวจ รุ่งเก่า-แก่ อยุธยา

☞ นายพลรุ่งเก่า-แก่ ก็ระดับผู้บังคับการเขตยุคเก่าแน่นอนครับ เรื่องนี้ท่านก็รู้อยู่แก่ใจแล้วว่าควรลงเอยอย่างไรจึงจะชอบด้วยตัวบทกฎหมาย และย่อมรู้สึกต่อไปอีกว่าเพราะอะไรจึงยังคาราคาซังเป็นเสี้ยนคาซอกเล็บเจ็บแปล็บ ๆ อยู่แบบนี้ ถ้ามีนายพลแบบท่านเป็น กตร.สักคน วงการตำรวจก็จะนำรีนรมย์สมอุราประชาชีกว่านี่นะครับ

สถ.- สาธารณ

ปัญหาในกระทรวงสาธารณสุข รุมว.ค่าย ประชาธิปัตย์ลาออกนั้นน่าจะสมควรแล้ว ส่วน รุมช.ค่ายภูมิใจไทย ทำอีกยกอยู่ได้ระยะหนึ่ง แต่สุดท้ายจะทานกระแสกดดันของนายกฯและสังคมได้ จึงหลังน้ำตาจำยอมถอดหัวโขนการเมืองที่ล้มลุกคลุกคลานก็ศิบคลานต่อไปได้ อย่างทุลักทุเล ผมยังมองไม่เห็นหนทางที่ดีกว่านี้ จึงก้มหน้ารับกรรมต่อไป

• นักศึกษา รามคำแหง

☞ โชคดีที่เกิดในยุคนี้ได้ศึกษาตำรับตำราแล้วยังสบโอกาสได้ศึกษาภาคปฏิบัติจากสนามการเมืองกินเมืองอีกด้วย ไม่เสียหลายหรอกครับ จดจำให้แม่นยำทั้งนักการเมือง สวะสังคม และนักการเมืองสร้างสรรค์สังคม ระวังอย่าได้ติดเชื่อโรค “ผู้ทรงเกียรติถ้อยสกลปล้นชาติ” เป็นอันขาด เพราะยังไม่มียาบำบัดรักษา แม้แต่ในกระทรวงสาธารณสุขเองก็ยังไม่วายมีกระแสรุมวายลับสนกับโรคนี้เหมือนกัน

๓๒ บรรณานุกรม

ปรับเปลี่ยนกระบวนท่าจาก “สมบูรณาญาสิทธิราชย์” เป็น “ประชาธิปไตย” วิวัฒนาการตามยุคสมัย หมายถึงเทียบทันนานาอารยประเทศ ตามนัยหลักการ “ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน” ...ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

แต่บัดนั้น ๒๔๗๕ จนบัดนี้ ๒๕๕๓ นับเนิ่นนาน ได้ค่อนศตวรรษ การปกครองระบอบประชาธิปไตย ตามวิสัย “ทำอะไรได้ (ตามกิเลส) ตามใจ คือไทยแท้ !!!”

ทวนกระแสพุทธธรรมสุดขั้ว ไม่น่าเชื่อก็ดังต้องเชื่อ ทั้ง ๆ ที่นาม “ไทยเมืองพุทธ” ระเบิดก้องโลก กลับ ลือเลื่องด้วยอภุศลกรรมสวนกระแสพุทธธรรม !... นักการเมืองการปกครองไทย ชื่อว่าผู้ทรงเกียรติ จำนวนไม่น้อยเชี่ยวชาญวิชามารยิ่งนัก แกร่งกล้า ถึงกับอาจหาญลบหลู่ย่ายี “คุณธรรมจริยธรรม” รุนแรงยิ่งขึ้นทุกวัน

“รัฐสภาไทย” บางยุคสมัย มีต่างสภาพาส สมบูรณ์แบบ ...ทาสโลกธรรม : ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภภัยสุข ล้นหลาม

“รัฐบาลไทย” บางยุคสมัย ดุดั่งกองโจรปล้น แผ่นดินชาติ ๆ ใช้อำนาจบริหารราชการโดยมิชอบธรรม ปกครองบังคับบัญชา “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ทอดทิ้งอาณาประชาราษฎร์...คนส่วนใหญ่ของแผ่นดิน

และ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” บางส่วนบางระดับก็มีอาจหาญยืนหยัดรักษาเกียรติศักดิ์ อ้ารับหน้าทีที่รับผิดชอบอาณาประชาราษฎร์ได้ ยอม คิโรราบอำนาจเถื่อนบารมีธรรมของนักการเมืองสกุล ทั้ง ๆ ที่ “ข้าราชการ” เหนือกว่าทั้งกำลังพล วิทยายุทธ์ กลไก อาวุธยุทโธปกรณ์ เบบียงกรัง ฯลฯ

“ธรรมมาวุธ” คือปัจจัยชีวิต ผู้นำของข้าราชการส่วนหนึ่งอ่อนด้อย “ธรรมมาวุธ” จึงมีพหุภยันตรายเปิดแนวรบต่อสู้ต่อต้านอำนาจฉ้อฉล กลเกมของนักการเมืองได้ ช้ำร้ายกลับยินดีสมยอม

ขบวนการปล้นแผ่นดินด้วย !!! ขณะเดียวกัน อีก ส่วนหนึ่งก็พลั่วลีลาตายด้าน หลบเร้นเอาตัวรอดไป วัน ๆ ปล่อยให้เพื่อนร่วมวิชาชีพประจัญบานนอง เลือดเห็น ๆ อยู่ต่อหน้าต่อตา ตั้งตารอคอยโอกาส เก็บเกี่ยวเศษสวะประโยชน์ตนอันมิพึงมีพึงได้อย่าง เลือดเย็น

หาก “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” แข็งแกร่ง อาจหาญด้วย “ธรรมมาวุธ” ไทน์เลย “จัก วางใจปล่อยให้จอมโจรบัณฑิต” ในครานักการเมือง จำแลงกำแหงหาญผลาญแผ่นดินได้ตามอำเภอใจ

กวาดสายตาไปทั่วแผ่นดินหลายตลบ พานพบวัด วาอารามมากมายแทบทุกหมู่บ้าน ชุมชน ที่คาดหมายว่าเป็นความหวังของแผ่นดิน วาดหวังสูงยิ่งว่าคือ “ตัวการ” สุดยอดเยี่ยมเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่จะ ทะลวงทำลายปรการการเมืองอริวิชาได้ด้วย “ธรรมมาวุธ” และสังคายนา พัฒนาการเมืองการปกครองให้ แข็งแกร่งได้ โดยพัฒนานักการเมือง ข้าราชการให้ มีดวงตาเห็นธรรม เกิดศิริโอดตบปะ ...ละอายชั่ว กลัวเกรงบาป

แต่ก็เชื่อว่าประดาวัดทั้งหลาย จะสามารถบ่มเพาะ ปลุกฝังพุทธธรรม ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมชีวิตและ การงานในหน้าที่รับผิดชอบของนักการเมืองข้าราชการ ถึงขีดขั้นซึ่มซั่มคุณธรรมจริยธรรมนำชีวิต การงานได้ ทั้งสิ้น เพราะบางวัดนั้นแหละเป็นตัวการชักนำให้คน หลงผิดหลงทางชีวิตหนักหนาสาหัสสาครรจ์ตลอดมา

แต่อย่างไรก็ตาม แม้น้อยวัดหากทรงธรรมฤทธิ์ แท้จริง ย่อมจุดประกายธรรมชี้นำทางสร้างสรรค์ ลังคมให้เห็นเป็นเยี่ยงอย่างเด่นชัดได้ และขยายหม่อมวลพุทธศาสนิกชนแท้ เพิ่มพูนอารยบุคคลในแวดวง การการเมือง ราชการและประชาชนไปเรื่อย ๆ

หล่อหลอมคนให้เป็นพระแท้ ๆ ของพุทธ แทน การหล่อหลอมโลหะ วัตถุธาตุนานาให้เป็นรูปทรง สมมติทรงอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เลอล้านอกพุทธ หลงไหล ละลิมลื่น กุศลกรรม-อกุศลกรรมนั้นแลทรงอิทธิฤทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์เที่ยงตรงยิ่งนิจนิรันดร์

“รู้อะไรหรือจะสู้รู้วิชา” แต่การศึกษาที่มีอาจ หยั้ง “ศาสนธรรม” สัจฉิวิญญานได้ จะมีค่าอะไร ถ้า “เก่งแต่โกง” **☞**

งานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่
 ที่ไม่มีใครเหมือน
 และไม่มีใครใคร
 มีการออกร้าน “ตลาดอารียะ”
 แข่งกันขายของชาตุน
 ทั้งของกินและของใช้
 ซึ่งจัดติดต่อกันมาหลายปีแล้ว

ตลาดอารียะ

งานที่จัดประจำแต่ละปีของชาว (ลันติ) อโศกมี
งหลายงาน งานที่ประชาชนไปร่วมมากที่สุด
 คืองานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ที่ไม่มีใครเหมือน
 และไม่มีใครใคร มีการออกร้าน “ตลาดอารียะ”
 แข่งกันขายของชาตุน ทั้งของกินและของใช้ซึ่ง
 จัดติดต่อกันมาหลายปีแล้ว

ใครไปเที่ยวงานต่างตั้งใจ อดอยากไปทุกปี มีเงิน
 ตืดกระเป่าเพียงสิบบาทยี่สิบบาท ก็อยู่ได้ ๔ วัน
 ตลอดงาน เพราะอาหารจานละบาทเดียวเท่านั้น

บางร้านขนสินค้าไปขายราวกับจะขายตลอด
 ทั้งปีเพราะมากมายเหลือเกิน ปรากฏว่าขายเกลี้ยง
 ไม่มีเหลือ

ชาวคณะที่ขาย**ปุ๋ยอินทรีย์ เอเอสทีวี ตรา
 ขวัญดิน** ไปร่วมออกร้านด้วย ปุ๋ยถุงละ ๕ กิโลกรัม
 ราคาตุน ๓๒ บาท เราขาย ๑๕ บาท ลูกค้า
 เฮกันไปรุมซื้อ ขายสนุกมาก คนไปขายเพิ่มเติม
 เท่าไร ๆ ก็หมด ชาตุนทั้งหมดมาะ ๑ ๖๙,๐๐๐
 บาท

ในงานนั้นผมได้พบชาวกองทัพธรรมมากมาย
 กับผู้ใหญ่บางท่าน ผมเรียนให้ท่านทราบเรื่อง
 เกี่ยวข้องกับสังคมบางเรื่อง เช่นเรื่องที่ชาว
 พันธมิตรเตรียมจัดงาน**คอนเสิร์ตการเมือง**ที่
 เชียงใหม่ ซึ่งกำหนดจะมีชาวพันธมิตรจำนวน

มากมายจากหลายจังหวัดไปรวมกันที่นั่น

เมื่อปลายเดือนธันวาคม คุณสุริยะใส ผู้ประสานงานแกนนำพันธมิตรกลับจากอเมริกาซึ่งเพิ่งพบคุณสนธิที่นั่นมาใหม่ ๆ บอกผมว่าคุณสนธิขอให้มาหารือกับผมเรื่องงานที่เชียงใหม่

ผมแจ้งกับคุณสุริยะใสว่า หากไม่มีการถามความคิดเห็น ไม่มีการประชุม ผมถือว่าเป็นมติของพันธมิตรเรียบร้อยแล้ว วันงานวันที่ ๑๖ มกราคม ผมไปร่วมงานแน่ นัดกับพลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ เพื่อนร่วมรุ่นไว้แล้ว

แต่เมื่อถามความเห็น ผมก็บอกตรง ๆ ว่า ควรจะงด เพราะไม่ปลอดภัยแน่ ๆ ไม่ใช่คิดเอาเอง แต่นำเหตุการณ์คราวที่เราจัดงาน ๑๕ พฤศจิกายนที่สนามหลวง มาเทียบเคียงเป็นตัวอย่าง เห็นชัดมาก

ผมทราบล่วงหน้า ๒ วันว่าจะมีการยิงอาวุธเอ็ม ๗๙ เข้าไปในสนามหลวงขณะที่เรามีกงาน ผมรีบบอกนายตำรวจ นายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายท่าน และบอกผ่านไปยังรัฐบาล ไปยังผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยโดยตรง

ผมแนะนำว่านอกจากจัดจุดตรวจค้นอาวุธแล้ว ต้องจัดหน่วยยานยนต์เคลื่อนที่ในรัศมี ๔๐๐ เมตรจากขอบสนามหลวง อยู่ให้เต็มพื้นที่ คนที่จะยิงย่อมกลัวถูกจับแน่ ถ้ายิงปืนเราก็จับได้ปืนเพราะมีทั้งแสง ทั้งเสียง และความลั่นสะเทือนจากการยิง

และแล้วพวกเขาก็ถูกยิงด้วยเอ็ม ๗๙ จริง ๆ โชคดีไม่มีใครตาย ไม่มีใครบาดเจ็บสาหัส หลังจากยิงไม่นาน ผู้ใหญ่ที่ผมแจ้งเตือนไว้ก่อน ก็โทรศัพท์ถึงผมว่า ได้บอก ได้สั่งการไปแล้ว ไม่มีใครทำ

รุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์หลายฉบับลงข่าวการยอมรับข้อบกพร่องของฝ่ายตำรวจ นายตำรวจใหญ่บ่นให้สื่อมวลชนทราบโดยทั่วกันว่า ลูกน้องไม่เอาไหน สั่งให้ออกตรวจตามข่าวที่ได้รับ ก็พากันไปลงอ่างอาบน้ำบอบบอดเสียหมด

เหตุการณ์ผ่านมา ๒ เดือนแล้ว ยังจับ

คนร้ายไม่ได้เลย แล้วใครจะกล้ามายืนยันว่าการจัดงานที่เชียงใหม่จะปลอดภัย จะเอาอะไรมายืนยัน จะจัดงานที่สนามกีฬา ๗๐๐ ปีของเชียงใหม่ ยิ่งด้วยอาวุธสงครามเข้าไปง่ายกว่ายิงสนามหลวงมาก ยิ่งด้วยอาวุธที่ร้ายแรงกว่าเอ็ม ๗๙ ก็ได้ เช่นยิงเครื่องยิงลูกระเบิดขนาด ๖๐ มม.(ชาวบ้านเรียกว่าปืนครก)

ถ้าเราด เราอาจเสียค่าปรับในการจองสนามกีฬา ๗๐๐ ปี เราเฉลี่ยช่วยกันจ่ายได้ แต่ถ้ายังต้องจัดงาน ถูกยิง บาดเจ็บล้มตาย เฉลี่ยกันเจ็บเฉลี่ยกันตายไม่ได้

เมื่อผมเสนอความเห็นอย่างนั้นแล้ว ถ้ายังยืนยันจัดงานที่เชียงใหม่เหมือนเดิม ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่ตัวผมเองไปร่วมงานไม่ได้ เพราะตลอดการประชุมยืดเยื้อยาวนานคราวที่แล้ว ผมทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาฝ่ายรักษาความปลอดภัยของพันธมิตร ถ้าผมไปร่วมงานก็เท่ากับผมเห็นด้วย ผมไม่ได้โต้แย้งอะไรเลย ผมต้องรับผิดชอบเต็มที่เมื่อมีการตายการบาดเจ็บเกิดขึ้น

ในงานตลาดอารีเยที่ชุมชนราชธานีโอศกที่ ผมเรียนผู้ใหญ่ของชาวกองทัพธรรมไปนั้น ผมไม่ได้โน้มน้าวให้ท่านเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับการที่จะมีงานคอนเสิร์ตการเมืองที่เชียงใหม่ เพียงแต่เรียนว่าผมเห็นเป็นอย่างไรเท่านั้นเอง

เช้าวันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๑ มกราคม กองทัพธรรมก็ประกาศว่า เหตุการณ์ไม่ปกติชาวกองทัพธรรมไม่ไปร่วมงานที่เชียงใหม่ เราทำอาหารช่วยเต็มที่ตามที่มีการติดต่อไว้แล้ว แต่ต้องส่งรถไปขนอาหารเอง

ต่อมามีการประชุมแกนนำพันธมิตรที่กรุงเทพฯ ผมยืนยันอย่างหนักแน่นว่าควรงดการจัดงานที่เชียงใหม่ หลังจากนั้นมีการประชุมครั้งสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งผมไม่ต้องเข้าประชุม เพราะชี้แจงรายละเอียดไปหมดแล้ว

ผู้ใหญ่ฝ่ายรัฐบาลที่เกี่ยวข้องโดยตรง ขอรับรองที่ประชุมว่า ควรงดการจัดงาน มีทั้งรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง ซึ่งเคย

ดำรงตำแหน่งรักษาการผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ, ผู้กำกับเจ้าของพื้นที่, ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ประชุมจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า “งด”

เรื่องการบ้านการเมืองอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผมก็คือ เช้าวันที่ ๒๐ มกราคมขณะผมเดินออกกำลังกายอยู่เชิงเขาโรงเรียนผู้นำ ได้ยินคุณ

อัญชลีพรพิธิกรชื่อดังกำลังพูดวิเคราะห์เรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญทางสถานีเอเอสทีวี ผมคิดขึ้นมาทันที แล้วรีบโทรศัพท์หาหรือกับแกนนำคนอื่น ๆ เรียกประชุมเร่งด่วนใน ๒ วันต่อมา ซึ่งผมเป็นคนอ่านมติของการประชุมในรูปแบบแถลงการณ์ดังนี้

แถลงการณ์ ฉบับที่ 2/2553
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง
คำเตือนก่อนแก้ไขรัฐธรรมนูญ

ตามที่พรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล ซึ่งนำโดยนักการเมืองที่ถูกเพิกถอนสิทธิในการเลือกตั้ง ตามคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งประกอบไปด้วย นายบรรหาร ศิลปอาชา นายเนวิน ชิดชอบ นายสมศักดิ์ เทพสุทิน นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ ฯลฯ ได้ประชุมร่วมมือกันที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีความเห็นต่อกรณีดังกล่าวต่อไปนี้

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้เคยประกาศมาโดยตลอดว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น ได้ผ่านการลงประชามติด้วยคะแนนเห็นชอบจากประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศ กว่า 14 ล้าน 7 แสนเสียง ซึ่งพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว ใน 3 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือลดพระราชอำนาจและโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกับของสถาบันพระมหากษัตริย์
2. คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อฟอกความผิดให้กับนักการเมืองและพวกพ้อง
3. คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ หรือมีผลประโยชน์ทับซ้อนของนักการเมือง

ในขณะที่นักการเมืองฝ่ายรัฐบาล ทั้งที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งนำโดยอดีตนักการเมืองที่ถูก

เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้ง โดยคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญ ได้มีความพยายามในการที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญใน 2 ประเด็น 7 มาตรา คือ

1.ระบบเลือกตั้งจากแบ่งเขตเรียงเบอร์เป็นเขตเดียวเบอร์เดียว และระบบบัญชีรายชื่อ ให้เป็นเหมือนในรัฐธรรมนูญ 2540 โดยจะให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในมาตราที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ มาตรา 93, 94, 95, 98, 103 และ 109

2.จะแก้ไขมาตรา 190 ว่าด้วยการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ ที่ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา เพราะเห็นว่าเป็นปัญหาของฝ่ายบริหาร

ดังนั้น การแก้ไขรัฐธรรมนูญตามที่ปรากฏเป็นข่าวครั้งนี้ เป็นการแก้ไขเพื่อผลประโยชน์ ต่อพรรคการเมืองและรัฐบาลโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล ซึ่งไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนใดๆ ทั้งสิ้น และอาจมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง สอดแทรก มาตราอื่น ๆ เพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงพระราชอำนาจ และโครงสร้างของสถาบันพระมหากษัตริย์ เพื่อนำไปสู่การปกครองในรูปแบบอื่น ในนาม “รัฐไทยใหม่” ในอนาคตอีกด้วย

ในขณะที่ประเทศชาติยังคงเต็มไปด้วยปัญหาการทุจริตเลือกตั้ง ปัญหาวิกฤติการทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาวิกฤติอันตรายในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และความมั่นคงของประเทศ ปัญหาการบ่อนทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ แต่นักการเมืองในฝ่ายรัฐบาลไม่ให้ความสนใจที่จะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ กลับสนใจที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อผลประโยชน์ของพรรคพวกตัวเอง แต่เพียงอย่างเดียว

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ว่า ปัญหาทางการเมืองที่มีอยู่ในขณะนี้ ไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ หากแต่อยู่ที่นักการเมืองที่มองแต่ประโยชน์ของพรรคพวกตัวเอง และไม่เคยคิดที่จะปฏิรูปการเมืองหรือแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมหรือขอความเห็นชอบจากประชาชนแต่ประการใด

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงขอประณามการกระทำดังกล่าว และขอประกาศยืนยันที่จะคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญในครั้งนี้ อย่างถึงที่สุด

เราขอเชิญชวนพี่น้องประชาชนชาวไทยทั่วประเทศ โดยเฉพาะพี่น้องประชาชนกว่า 14 ล้าน 7 แสนกว่าคน ที่ได้ร่วมกันลงประชามติเห็นชอบให้ใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้แสดงจุดยืน และกดดันสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตเลือกตั้งของตัวเอง เพื่อยับยั้งและคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่เห็นแก่ผลประโยชน์ของนักการเมืองอย่างพร้อมเพรียงกัน

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

22 มกราคม 2553

ณ บ้านพระอาทิตย์

อ่านแถลงการณ์จบ ผมก็พูดเสริมให้ผู้สื่อข่าวฟัง จะแก้รัฐธรรมนูญไปทำไม รัฐธรรมนูญไม่ได้บกพร่อง ไม่ได้ผิด แต่ผิดที่นักการเมือง ต้องแก้ไขให้ตรงจุด นักการเมืองต้องปรับปรุงตัวเอง และปรับปรุงการทำงานให้มุ่งไปสู่การแก้ไขปัญหาของชาติ ไม่เอาเวลา มาเสียกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อตัวเองและพวกพ้อง ในฐานะที่ตัวผมเองเคยมีประสบการณ์ เคยเป็นนักการเมือง มาบ้าง คือเคยเป็นสมาชิกวุฒิสภาจากการแต่งตั้ง เป็นหัวหน้าพรรค เป็น ส.ส.จากการเลือกตั้ง และเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติจากการแต่งตั้ง ซึ่งทำหน้าที่ครบ ทั้ง ส.ส. และส.ว. ผมขอเสนอแนะ

ทำไมไม่หาวิธีป้องกันไม่ให้ ส.ส.เกียจคร้าน มีหน้าที่โดยตรงในการเข้าประชุมสภาเอาแต่หนีประชุมจนสภาล่มแล้วล่มอีก “**รับเงินเดือนเต็มที่ แต่ทำงานเต็มที่**” เงินเดือนแสนกว่า ขาดประชุมไม่เคยคืนเงินเดือนหลวงเลย

ทำไมจึงจะหาทางทำให้นักการเมือง ส.ส.ใช้เวลาอย่างเต็มที่ในการออกกฎหมาย กลั่นกรองกฎหมาย และตรวจสอบรัฐบาล ไม่มาเสียเวลากับการกระโดดถีบเพื่อน ส.ส. ต่ำกันหยาบ ๆ คาย ๆ ในสภา ตะโกนให้ของลับกัน เป็นตัวอย่างที่แย ๆ

แก่คนทั่วไปโดยเฉพาะ**เยาวชน** อีกหน้อยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาเห็นจะต้องประกาศว่าห้ามเด็กดู ถ้ายังไม่จัดการแก้ไข

ผมพูดเน้นว่า นักการเมืองที่ตั้งหน้าตั้งตาแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้น ตั้งใจจะให้เกิดความปั่นป่วนในบ้านเมือง เดาออกว่าถ้าแก้รัฐธรรมนูญประชาชนนับแสนจะออกมาค้านเหมือนเดิม ก็ยังดีจะทำให้บ้านเมืองวุ่นวายจนได้

การคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ เป็นวัตถุประสงค์ข้อแรกของการชุมนุมตลอดมา และการคัดค้านไม่ใช่เพิ่งจะมี มีมานานแล้ว เมื่อใดจะแก้เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ก็ช่วยกันคัดค้านทุกที่

เช่นเมื่อ ๒๗ ปีมาแล้ว ผมเป็นคนหนึ่งที่เข้าร่วมในการคัดค้านเป็นผลสำเร็จ ที่เขาจะแก้

รัฐธรรมนูญให้เป็นเผด็จการยิ่งขึ้น ตอนนั้นรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่า จะเป็นข้าราชการหรือนักการเมือง ก็เป็นได้ครั้งละอย่างเดียว เช่นเป็นอธิบดีพร้อม ๆ กับเป็นรัฐมนตรีไม่ได้ ก็มีการเสนอให้แก้รัฐธรรมนูญว่า ควบกันสองตำแหน่งได้ การคัดค้านในครั้งนั้นไม่ต้องลำบากตรากตรำ ค้านในสภา ซึ่งผมเป็น ส.ว. คนหนึ่งที่คัดค้านอย่างเต็มที่

การคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญด้วยวิธีการนอกสภานั้นไม่น่ารื่นรมย์เลย ๑๙๓ วันเราต้องนอนกลางดินกินกลางทราย ซึ่งสำหรับผม กินนอนอย่างนั้น ๑๘๘ วัน อีก ๕ วันไปติดคุกที่ลาดยาว

คราวนี้ถ้าต้องติดคุกอีกสักครั้งก็ไม่เป็นไร แม้พันธมิตรนับแสนจะรู้สของการชุมนุม ปักหลักปักค้างดีว่าลำบากยากเข็ญอย่างไร คราวนี้จะแก้รัฐธรรมนูญเราก็พร้อมจะเหนื่อยอีก

เราจะคัดค้านจนถึงที่สุด

ผู้สื่อข่าวถามว่า จะบอกอะไรกับพรรคประชาธิปัตย์ใหม่ ซึ่งกำลังถูกพรรคร่วมรัฐบาลขู่อย่างหนัก ถ้าไม่ร่วมแก้รัฐธรรมนูญด้วย จะถอนตัวออกจากรัฐบาล ผมแนะนำพรรคประชาธิปัตย์พรรคไหนจะถอนตัวก็ถอนไป เป็นรัฐบาลเสียงข้างน้อยก็ได้ ซึ่งจะได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจำนวนมากมาย ไม่ต้องยุบสภาด้วย

ทีแล้วมา พันธมิตรไม่ได้ต่อสู้กับรัฐบาลนี้ รัฐบาลที่มีพรรคประชาธิปัตย์เป็นแกนนำ แต่ถ้าประชาธิปัตย์กลับลำ เคยประกาศคานรัฐธรรมนูญอย่างโจ่งแจ้งแล้วกลับมาห่อ พันธมิตรก็ต้องเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับประชาธิปัตย์แน่นอน

ถ้าเลิกการเมืองแบบเก่าการเมืองน้ำเน่าเสียที่หันมาทำการเมืองแบบการเมืองใหม่ **ซื่อสัตย์ เสียสละ กล้าหาญ ทำงานเป็น** จะไม่มีเรื่องปวดหัวอย่างนี้

๒

บทนำ

อีกสี่สั้นที่งดงามเป็นอมตะ
ที่กาลเวลามีอาจลบเลือน
เป็นศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจของคนไทย
เพราะเขา คือ “อิสสรชน คือคนดี คือศรีบูรพา”

กุหลาบ สายประดิษฐ์

รู้จักบางเสี้ยวประวัติ กุหลาบ สายประดิษฐ์

เกิดปีมะโรง พ.ศ. ๒๔๔๘ ในปลายสมัย
ราชการที่ ๕ เป็นคนกรุงเทพฯ พ่อชื่อสุวรรณ เป็น
เสมียนเอกทำงานอยู่กรมรถไฟ แม่ชื่อสมบุญ เป็น
ชาวนาจังหวัดสุพรรณบุรี มีพี่สาวคนเดียว เมื่ออายุ
๔ ขวบ กุหลาบเริ่มต้นเรียนหนังสือที่ ร.ร.หัวลำโพง
จนถึงชั้นประถม ๔ นายสุวรรณได้ช่วยสอน
หนังสือให้ลูกชายคนเดียวก่อนเข้าโรงเรียน
เนื่องจากทำงานอยู่กับผู้จัดการฝรั่งที่กรมรถไฟ
นายสุวรรณจึงพูดภาษาอังกฤษได้ กุหลาบจึงได้
รับอิทธิพลเรื่องการเรียนรู้อังกฤษจากพ่อ
ไม่มากก็น้อย แต่พ่อของกุหลาบอายุสั้น ป่วยเป็น
ไข้เสียชีวิตเมื่ออายุแค่ ๓๕ ปี ตอนนั้นกุหลาบเพิ่ง
อายุ ๖ ขวบ แม่และพี่สาวได้เลี้ยงดูเขาต่อมา โดย
แม่รับจ้างตัดเย็บเสื้อผ้า และส่งพี่สาวไปฝึกเล่น

ละครรำและละครร้อง เพื่อหาเงินมาช่วยจุนเจือ
และส่งเสียกุหลาบได้เรียนหนังสือโดยไม่ติดขัด
เมื่อจบ ป.๔ แม่พากุหลาบไปฝากเข้าเรียนต่อที่
โรงเรียนทหารเด็ก ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำ สอน
ทั้งวิชาทั่วไปและวิชาทหาร

กุหลาบเรียนอยู่ที่นี้ ๒ ปี แม่ก็รู้สึกสงสาร
เพราะเห็นว่าลูกชายต้องอยู่เวรยามแบบทหาร
อยากให้เรียนวิชาทั่วไป จึงให้ลาออกมาเรียนต่อที่
โรงเรียนเทพศิรินทร์ โดยเริ่มต้นเรียนในชั้นมัธยม
๒ และได้เรียนจนจบชั้นมัธยม ๘ เมื่อ พ.ศ.๒๔๖๘

กำเนิดนามศรีบูรพา

ช่วงอายุ ๑๗-๒๓ ปี ภาพชีวิตในช่วงนั้น
เต็มไปด้วยพลังมุ่งมั่นที่ต้องการจะเป็นนักเขียน
นักประพันธ์ และต้องการฝึกฝนตนเองอย่าง

เข้มงวด เริ่มต้นตั้งแต่การออกหนังสือพิมพ์ในห้องเรียน การเขียนบทกวี เรื่องสั้น นวนิยาย เขียนเรื่องจากภาพยนตร์ กลอนเชยชมซี กลอนลำตัด แปลหนังสือ และเริ่มชีวิตวัยหนุ่มในฐานะนักหนังสือพิมพ์อาชีพ ขณะเดียวกันก็ทดลองเรียนกฎหมาย และฝึกฝน “การต่อมวย” ไปพร้อมกันด้วย ชีวิตวัยรุ่นของเขาจึงมีรูปธรรมต่างจากเพื่อนรุ่นเดียวกัน

ตอนอายุ ๑๘ เรียนอยู่ชั้นมัธยม ๗ ได้ทำงานไปด้วยโดยเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนรวมการสอน และเป็นนักประพันธ์อยู่ในสำนักกรรมการแปลของเจ้าของเตียวกัน ได้พบนักเขียนรุ่นที่ ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นนักแปลและนักเขียนกลอนลำตัดในรุ่นนั้น และเป็นผู้ตั้งนามปากกา “ศรีบูรพา” ให้แก่เขา เด็กหนุ่มผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นนักประพันธ์ ด้วยความมุ่งหวังอยากเรียนรู้อะไรได้จากงานเขียนไปจนเจอครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจน

อายุ ๑๙ ปี ได้ใช้นามจริงของตนเองเป็นครั้งแรกในการเขียนกลอนหกเรื่อง “แจวเรือจ้าง” ซึ่งมีผู้ตั้งข้อสงสัยคิดว่า...เป็นจุดเริ่มต้นของความคิดที่เปี่ยมไปด้วยความรักในแรงงานของมนุษย์ที่หล่อเลี้ยงโลก ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนชื่อ **แถลงการณ์ศึกษาเทพศิรินทร์มีหลวงสำเร็จวรรณกิจ (บุญ เสขะนันท์)** ซึ่งเป็นครูวิชาภาษาไทยของเขาเป็นบรรณาธิการ ครูคนนี้ได้สร้างความประทับใจและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กุหลาบ สิบมาจนเมื่อเขาเขียนนวนิยายเรื่องแลไปข้างหน้า (พ.ศ.๒๔๙๗-๒๕๐๐) ตัวละครเป็นครู ซึ่งเขาได้จำลองมาจากภาพครู “หลวงสำเร็จวรรณกิจ” คนนี้นั่นเอง และในปีเดียวกันกุหลาบก็ได้เริ่มใช้นามปากกา “ศรีบูรพา” เขียนบทประพันธ์ขายอย่างเป็นเรื่องเป็นราว และเริ่มชีวิตการเป็นบรรณาธิการครั้งแรกในทันทีที่เลิกนั่งขาล้น ออกหนังสือราย ๑๐ วัน ชื่อ **สารสนสหาย** เพื่อหารายได้ให้แก่ครูผู้สอนเด็กในโรงเรียนที่เขาสอนอยู่

จุดยืนที่ชัดเจน

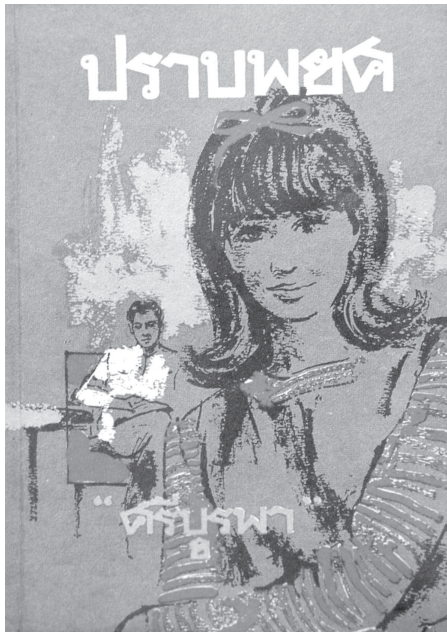
ต่อมาได้เข้าทำงานที่กรมยุทธศึกษา เป็น

ผู้ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ตำแหน่ง **เจ้าพนักงานโรงวิทยาศาสตร์** รับเงินเดือนเดือนละ ๓๐ บาท การที่ได้ทำงานตรงนี้สืบเนื่องจากเคยส่งเรื่องไปลงพิมพ์จนเป็นที่พอใจของบรรณาธิการ ซึ่งต้องการผู้ช่วยที่มีความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำงานอยู่ประมาณ ๒ ปี **มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้กุหลาบตัดสินใจเลิกคิดที่จะเอาดีทางรับราชการ** และได้เบนชีวิตหันมาประกอบอาชีพนักเขียน นักหนังสือพิมพ์โดยอิสระอย่างเดียว คือการได้พบท่าที่วางเชิงของนายทหารสมัยนั้นต่อผู้ทำงานที่เป็นพลเรือน และการที่เขาได้สมัครสอบ เป็นผู้ช่วยล่ามที่กรมแผนที่ สอบได้ที่ ๑ แต่ถูกเรียก ไปต่อรอง โดยเจ้าหน้าที่กรมแผนที่อยากจะให้คนที่สอบได้ที่ ๒ ซึ่งเป็นลูกของผู้ตีมีบรรดาศักดิ์หรือนายทหารชั้นผู้ใหญ่ได้ ตำแหน่งนี้ เมื่อถูกต่อรองเป็นครั้งที่ ๒ เขาก็แน่ใจว่าเป็นการกีดกันและเล่นพรรคพวก ตั้งแต่นั้นก็ไม่คิดจะทำราชการอีก

ก่อเกิดคณะสุภาพบุรุษ

หนังสือพิมพ์สุภาพบุรุษ รายปักษ์ ฉบับปฐมฤกษ์ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒ จัดพิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม ออกจำหน่ายทุกวันที่ ๑ และ ๑๕ ของเดือน มีกุหลาบเป็นบรรณาธิการและเจ้าของ สิ่งที่เป็นจุดหมายสำคัญในหนังสือสุภาพบุรุษน่าจะอยู่ที่ข้อเขียนในลักษณะบทบรรณาธิการ ดังที่ปรากฏในเรื่อง “**เชียวรู้จักกับเรา**” และ “**พูดกันฉันท์เพื่อน**” สำหรับข้อเขียนของบรรณาธิการชิ้นหนึ่ง “**พูดกันฉันท์เพื่อน**” กุหลาบได้เขียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่า “**สุภาพบุรุษ**” อย่างชนิดที่เป็นเหมือนคำมั่นสัญญาบางอย่างของตัวเอง และนี่คือจุดหมายสำคัญที่อาจกล่าวได้ว่า จะติดอยู่ในจิตวิญญาณของสามัญชนที่ชื่อกุหลาบ สายประดิษฐ์ ตลอดไปจนชั่วชีวิต ” ...บางคนชี้ที่บุรุษแต่งกายโอโถง ภาคภูมิ แล้วเปล่งวาจาว่า นั่นแลคือสุภาพบุรุษ ความจริงเครื่องแต่งกายไม่ได้ช่วย

ให้คนเป็นสุภาพบุรุษ มันเป็นเพียง “เครื่องหมาย” ของสุภาพบุรุษเท่านั้น และ “เครื่องหมาย” เป็นของที่ทำเทียมหรือปลอมขึ้นได้ง่าย เพราะฉะนั้นผู้ที่ติด “เครื่องหมาย” ของสุภาพบุรุษจึงไม่จำเป็นต้องเป็นสุภาพบุรุษทุกคนไป “หัวใจของความเป็นสุภาพบุรุษ” อยู่ที่การเสียสละ เพราะการเสียสละเป็นบ่อเกิดของ คุณความดีร้อยแปดอย่าง หากผู้ใดขาดคุณธรรมข้อนี้ ผู้นั้นยังไม่เป็นสุภาพบุรุษครบครัน ถ้าจะอธิบาย ความหมายของสุภาพบุรุษให้กระชับเข้า ก็ต้องยืม ถ้อยคำที่ว่า “ผู้ใดเกิดมาเป็นสุภาพบุรุษผู้นั้นเกิดมาสำหรับคนอื่น” ซึ่งข้าพเจ้าได้แต่งไว้ในหนังสือเรื่องหนึ่งมาใช้...” ความมุ่งมั่นของบรรณาธิการกุหลาบ สายประดิษฐ์ที่ว่า จะ “เกิดมาสำหรับคนอื่น” นั้น ยังคงยืนยงอยู่ต่อมาจนกลายเป็นเป้าหมายสำคัญของตัวเขาเองจวบจนสิ้นชีวิต

ปราบพืด เป็นอีกเรื่องหนึ่งของ “ศรีบูรพา” ที่ผู้ร้ายคือขุนนางหรือชนชั้นสูงในสังคม พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๗๑

วิถีการประพันธ์

กุหลาบ สายประดิษฐ์ แตกต่างจากเพื่อนฝูงในแง่ที่ว่า หลังจากประพันธ์เรื่องราวในทำนอง

เพลิดเพลนใจเป็นสำคัญอย่างเดียวอยู่สักกระยะหนึ่งแล้วเขาก็ได้วางกำหนดให้นวนิยายของเขา มีความหมายแทรกแซงอยู่ด้วย “ความหมาย” ในชั้นแรกเป็นเงื่อนไขอันแสดงความคิดอ่านที่ “ผ่า” ออกไปจากแนวความคิดที่ครอบคลุมอยู่แต่เดิมการ “ผ่า” นี้ไม่ใช่การ “ผ่า” อย่างพรวดพราด เขาจะค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ แสวงหาทางมาเรื่อย ๆ ทั้งจากการศึกษาและการตั้งข้อสังเกต

นวนิยายที่สอดแทรกเนื้อหาด้วยลักษณะทางคุณธรรมเรื่องแรกของเขาได้แก่เรื่องลูกผู้ชาย จากจิตสำนึกเกี่ยวกับคุณธรรม ได้ก้าวสู่ภาวะที่เรียกว่า “ความเป็นธรรม” ปัญหาที่ยอมเลยไปถึงความเหลื่อมล้ำต่ำสูงทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏตำนัยน์ตาได้ง่ายและทั่วไป ศรีบูรพาได้ก้าวเข้าต่อกรกับความเหลื่อมล้ำอันนี้ด้วยความละเมียดละไมและสุขุม โดยอาศัยบทประพันธ์เป็นพาหะสำคัญ ทั้งเรื่องขนาดสั้นและขนาดนวนิยาย เช่น เรื่องสงครามชีวิต เป็นนวนิยายเรื่องแรกที่แพร่กระจายความคิด ความรู้สึกของผู้อ่านไปในทางความเป็นธรรมแห่งสังคม นับว่าเขาได้เป็นผู้เริ่มย่ำระฆังให้เสียงเรียกร้องนี้ซ้ำแรกแทรกซึมลงไป ในจิตและในสายเลือดของการต่อสู้ในยุคใหม่ เสียงกังวานของระฆังนั้นมีอิทธิพลอย่างไร ก็ดูจะเป็นที่รับรองกันได้อยู่ตราบจนถึงชั่วขณะนี้

คู่วีชีวิต คู่ทุกข์-คู่ยาก

ชื่อ **ชนิด ปริญาญาณ** เกิดวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๔๕๖ เป็นบุตรของ **ขุนชาญรถกล** ทำงานกรมรถไฟและนาง **เชียว** เป็นลูกคนโต มีพี่น้องหกคน จบการศึกษาจาก **คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย** เมื่อปี ๒๔๗๗ หลังเรียนจบสอนที่ **โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์** ต่อมาก็ย้ายไปสอนที่ **วิทยาลัยครูสวนสุนันทา** ไปสอนค่านวณ และมีงานแปลหนังสือลงในหนังสือทั้งรายสัปดาห์และอื่น ๆ ใช้นามปากกา **จูเลียต** แต่งงานกับกุหลาบ สายประดิษฐ์ เมื่อปี ๒๔๗๘ มีบุตร ๒ คน

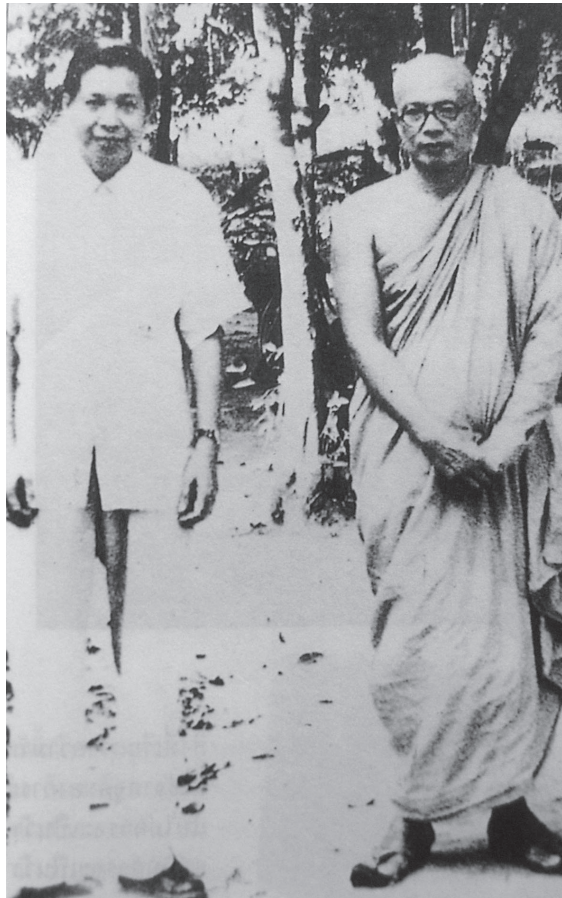
รูปถ่ายครอบครัว พ.ศ. ๒๕๐๑

แถวหน้า (จากซ้าย) คุณชนิต, คุณกุหลาบ, คุณจรัส
นิมาภาส (พี่สาว) แถวหลัง (จากซ้าย) สุรภิน, สุรพันธ์

ผู้ใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษา

กุหลาบมีคุณลักษณะที่โดดเด่น คือ เป็นผู้ขวนขวายศึกษาเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา แม้อายุ ๓๘ ปีก็ตาม ก็ยังเข้าสอบเรียนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง และต่อมายังได้ไปศึกษาวิชาการเมืองต่อที่ประเทศออสเตรเลีย ไม่ใช่แต่เท่านั้น หากยังเรียนรู้จากมหาวิทยาลัยชีวิตด้วย การเป็นผู้ใฝ่ศึกษาทำให้เขามีพัฒนาการที่ต่อเนื่องจากนักเขียนนวนิยายประเภทหวานซึ่งหรือจินตนิยายกลายเป็นนักเขียนนวนิยายเพื่อชีวิตหรืออัตถนิยมาจากหนังสือพิมพ์ผู้ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย มาเป็นนักคิดนักเขียนแนวสังคมนิยม และนักเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพ ผู้กล้าท้าทายจักรวรรดินิยม

ความใฝ่รู้ได้ยกระดับสำนึกในทางอุดมคติของเขาจาก “สำนึกทางมนุษยธรรม” ที่เห็นอกเห็นใจคนทุกข์ เมตตาผู้ยากไร้ ปรารถนาให้ผู้คนปฏิบัติด้วยความโอบอ้อมอารี ไม่รังเกียจเด็ดฉันทัน เพียงเพราะความแตกต่างทางชนชั้น เพศ หรือฐานะ ได้พัฒนาไปสู่ “สำนึกทางสังคม” ที่นำไปสู่การเคลื่อนไหวเพื่อสร้างสรรค์สังคมให้น่าอยู่ มีความเป็นธรรมมีหลักประกันทางด้านสิทธิเสรีภาพ ไม่มีช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน สุดท้ายได้พัฒนามาเป็น “สำนึกทางการเมือง” อันเป็นแรงผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการ

กุหลาบ สายประดิษฐ์ เดินทางไปสวนโมกข์ เพื่อศึกษารธรรมะ กับท่านพุทธทาสภิกขุ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕

เมืองและเศรษฐกิจเพื่อความเสมอภาค สันติภาพ และความผาสุกของสังคมอย่างแท้จริง กอรปกับความมั่นคงในคุณงามความดี เขาจึงไม่ได้มุ่งหน้าต่อสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างเดียว หากยังเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงภายในด้วย

กุหลาบสนใจอ่านหนังสือด้านพุทธศาสนา ทั้งพระไตรปิฎกและงานเขียนของคนร่วมสมัยอาทิ ท่านพุทธทาสภิกขุ เขาสนใจใฝ่ปฏิบัติทางด้านสมาธิภาวนา โดยเขามีจิตใจใฝ่ในทางคุณธรรม อยู่แล้ว มีความซื่อสัตย์ สุจริต ความเมตตา ความเสียสละ ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความใฝ่ในชีวิตที่เรียบง่าย สันโดษ อันเป็นคุณลักษณะที่สร้างความประทับใจและแรงบันดาลใจแก่มิตร

สหายและผู้ร่วมงานมาโดยตลอด

คุณธรรมที่บำเพ็ญมาทำให้เขาไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรม อันได้แก่ชื่อเสียงเกียรติยศและโภคทรัพย์ จึงสามารถต้านทานการข่มขู่ คุกคาม และไม่ยอมศิโรราบให้แก่นายทุนที่ต้องการให้เขาละทิ้งหลักการอันดีงาม อย่างไรก็ตาม คุณธรรมอย่างเดียวไม่พอจะช่วยให้เขาเผชิญกับทุกข์ภัยนานัปการได้ **เมื่อถูกจับกุมครั้งแรกในขณะอายุ ๓๗ ปี ข้อหากบฏภายในประเทศ** เพราะเขียนบทความคัดค้านนโยบายของรัฐบาลในขณะนั้น เขาได้บันทึกความรู้สึกนึกคิดในตอนนั้นไว้ว่า “...เวลาบ่าย ๒ โมง เจ้าหน้าที่ได้เปิดประตูห้องขังให้เราเมื่อเข้าอยู่ภายในได้ยินเสียงเขาลั่นกุญแจดังแกร๊ก เรารู้สึกว้าว อิศราภาพของเราได้ถูกริบไปเสียแล้ว แต่เราได้แย้งอยู่ในใจว่า ไม่เป็นไรดอก อิศราภาพทางใจของเรายังมีอยู่อย่างสมบูรณ์ ถ้าเราบังคับใจเราให้ปลอดโปร่งอยู่ด้วยความอิสระ ปราศจากความกังวลต่าง ๆ แล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ดูไม่เป็นการร้ายกาจเท่าใด...”

และอีกเรื่องในยามที่เขาเดือดร้อนเรื่องเงิน เคยมีเจ้าของสำนักพิมพ์มาขอพิมพ์นวนิยายเล่มหนึ่งซ้ำโดยจะให้ค่าลิขสิทธิ์จำนวนหนึ่งแต่เนื่องจากนวนิยายเล่มนั้นคือ เรื่องปราบพยศ (เขียนเมื่ออายุ ๒๔ ปี) เป็นหนังสือที่เขียนในช่วงแรก และเขาเห็นว่าไม่มีสารประโยชน์อะไร ถ้าให้ไปก็เท่ากับเอาชื่อของเขาไปหากิน จะเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดีสำหรับนักเขียนอื่น จึงปฏิเสธเจ้าของสำนักพิมพ์ผู้นั้นไป

นอกจากนั้นเขายังเป็นผู้หมั่นสำรวจตรวจสอบสังคมของตนควบคู่ไปกับจิตใจของตนอยู่เสมอ อุดมคติของเขาจึงมีใช้สังคมที่ติงามเท่านั้น หากยังรวมถึงชีวิตจิตใจที่ติงามด้วย สถิติปัญญาและความเพียรของเขาจึงมุ่งที่เปลี่ยนแปลงสังคมภายนอกควบคู่กับการเปลี่ยนแปลงชีวิตด้านใน ซึ่งทั้งสองประการมีอาจแยกจากกันได้ การอุทิศตนเพื่อสังคมจะเป็นไปอย่างต่อเนื่องและบริสุทธิ์ใจ ไม่สะดุดกลางทางหรือมีผลประโยชน์แอบแฝงก็ต่อเมื่อบำเพ็ญกิจด้านในเสมอ มิใช่แค่ตรวจสอบ

และขัดเกลาลมจิตใจให้บริสุทธิ์สะอาดเท่านั้น แต่ยังไม่พอให้มีความสุขหล่อเลี้ยงจิตใจจนไม่ต้องพึ่งพิงความสุขจากภายนอก เพราะเมื่อปราศจากความสุขภายในแล้ว บุคคลย่อมยากที่จะต้านทานแรงยั่วยุจากชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ และเงินตราได้

หีบบรรจุอัฐิของ “ศรีบูรพา” เหลือไว้แต่ความดีให้คนรุ่นหลังระลึกถึงและเจริญรอยตาม

ฉากสุดท้าย

กุหลาบ สายประดิษฐ์ มีสิริรวมอายุ ๖๙ ปี ๓ เดือน ๓ วัน เมื่อเขาได้ลาร่างจากสังขารไปในวันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗ ด้วยโรคปอดบวมและเส้นโลหิตหัวใจตีบตัน ที่โรงพยาบาลเชียงใหม่ ในกรุงเทพฯ ทางการรัฐบาลจีนได้จัดพิธีศพให้อย่างสมเกียรติ และได้กล่าวไว้อาลัยในงานพิธีศพที่สุสานปฏิวัติปาเปาซานครั้งนั้น มีใจความตอนหนึ่งว่า “...กุหลาบ สายประดิษฐ์ เป็นผู้อุทิศชีวิตเพื่องานทางวรรณกรรมและหนังสือพิมพ์ ผลงานเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อการต่อสู้ในการเรียกร้องเอกราชและประชาธิปไตยของประชาชนชาวไทยอย่างแท้จริง...”

คุณูปการต่อสังคมไทย

มีบทบาทสำคัญในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของประวัติศาสตร์ไทย ในฐานะนักหนังสือพิมพ์ เขาได้ชุบเพลิงแห่งประชาธิปไตยมาก่อน พ.ศ. ๒๔๗๕ อีกทั้งต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดย

...กุหลาบ สายประดิษฐ์ เป็นผู้อุทิศชีวิต
เพื่องานทางวรรณกรรมและหนังสือพิมพ์
ผลงานเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อการต่อสู้ในการเรียกร้องเอกราชและประชาธิปไตย
ของประชาชนชาวไทยอย่างแท้จริง...”

ยอมแลกกับสิทธิเสรีภาพของตนเอง ในยุคที่ผู้คน
ยังไม่เห็นคุณค่าของสิทธิเสรีภาพและประชาธิปไตย
การที่คนคนหนึ่งอุทิศตนเพื่อสิทธิเสรีภาพและ
ประชาธิปไตยท่ามกลางการข่มขู่ คุกคาม ย่อมไม่
ใช่เรื่องธรรมดา บุคคลเช่นนี้ต้องมีความเด็ดเดี่ยว
กล้าหาญ มุ่งมั่น และเสียสละอย่างยิ่ง

ในฐานะนักเขียน เขาได้นำคุณค่าใหม่มา
เพิ่มชีวิตชีวาให้แก่วัฒนธรรมไทย อาทิ ความ
เสมอภาคและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ชนิดที่
พ้นชนชั้นวรรณะ หรือข้อจำกัดทางเพศ จะรวย
จะจน จะเป็นเจ้านายหรือไพร่ ล้วนมีความเป็น
มนุษย์เท่าเทียมกัน และพึงได้รับการปฏิบัติยก
ย่องเท่าเทียมกัน นอกจากความเสมอภาคในสังคม
เขายังใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือเรียกร้องความ
ยุติธรรม ในบรรดา “อิฐก้อนแรก ๆ” ที่ปูทางไปสู่
ความเป็นธรรมในสังคมนั้น ต้องนับรวมเขาไปด้วย

ในฐานะผู้ใฝ่สันติภาพ เขาได้เป็นแกนนำใน
การคัดค้านสงครามที่แม้จะอยู่ไกลจากผืนแผ่นดิน
แต่ก็เป็นภัยต่อโลกและมนุษยชาติ

เบื้องหลังคุณูปการอันใหญ่หลวง ก็คือเขา
มีความมั่นคงในอุดมคติ เชื่อมมั่นในคุณงามความดี
ปรารถนาจะเห็นสังคมที่ผู้คนอยู่ด้วยความโอปอ้อม
อารีไม่มีการเอารัดเอาเปรียบกันทุกคนดำเนินชีวิต
ด้วยความผาสุก เขาไม่เพียงแต่เชื่อ หากยังลงมือ
ทำเพื่อให้อุดมคตินั้นเป็นจริง โดยใช้สติปัญญา
อย่างดีที่สุด การใช้สติปัญญาอย่างดีที่สุดเป็น
ปัจจัยสำคัญที่ทำให้อุดมคติของเขามีพลัง

“คืออิสสรชน คือคนดี คือศรีบูรพา”

เขาเป็นคนสุภาพ ประณีประนอม เวลามีคน
แย้งหรือเสนอความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน เขาจะรอ
ให้ผู้นั้นพูดจบก่อน แล้วจึงค่อยชี้แจงอย่างใจเย็น
หรือไม่ก็รับไว้พิจารณา ในงานที่ต้องออกความ
เห็นว่าอะไรผิดอะไรถูก อะไรดีอะไรไม่ดี ศรีบูรพา
จึงจะแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา เขา
ปรารถนาให้สังคมมีความเป็นธรรม จึงเห็นด้วย
กับแนวคิดสังคมนิยม อย่างไรก็ตามความคิดศรี
บูรพาในเรื่องศาสนาอาจไม่ตรงกับความคิดของ
นักสังคมนิยมบางส่วน เขาศรัทธาในพุทธศาสนา
อย่างลึกซึ้ง พุทธศาสนาตามความคิดของเขา เป็น
การเอาธรรมะมาปฏิบัติกับตนเอง ต่างกับการบูชา
พระพุทธรูปโดยไม่ได้ปฏิบัติตามพระธรรมคำสอน
ของพระพุทธองค์ หรือการทำบุญเพื่อขึ้นสวรรค์
โดยไม่ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์

“ศรีบูรพา” ได้รับการยกย่องสรรเสริญ
จากองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม
แห่งสหประชาชาติ(UNESCO) ประกาศให้เป็น
บุคคลสำคัญของโลก และร่วมเฉลิมฉลองในวัน
ชาติกาล ๑๐๐ ปี ของ “ศรีบูรพา” ในวันที่ ๓๑
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เขาคือ “อิสสรชน คือคนดี
คือศรีบูรพา”

● เรียบเรียงข้อมูลบางส่วนจากหนังสือ

“รำลึก ๑๐๐ ปี ชาติกาล กุหลาบ สายประดิษฐ์”

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๓๔)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เที่ยง ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัจ) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึงลักษณะของ“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น]

ที่นี่ผู้ปฏิบัติจะเห็น“ความไม่เที่ยง”(“เห็น”ด้วยวิปัสสนาญาณของตน)ขั้นต่อมา ก็คือ เห็น“ความไม่เที่ยง”ของ

กิเลสมันจางคลาย หรือกิเลสไม่เท่าเดิมแต่มันจางลง
คลายลงจนกระทั่งดับ เมื่อผู้ปฏิบัติมี“การทำใจในใจ” (มณสิการ) ของตนจนสามารถทำให้“**กิเลสมันจางคลายลง**
ได้” แล้วเราก็มี“ญาณตามเห็น”(อนุปัสสี) ความจริงนั้น

เรียกว่า **“วิราคานุปัตติ”** (ตามเห็นความจางคลาย) ซึ่งตรง
ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“**ลักกายทิฏฐิสุตฺร**”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ต่อจาก“**มิจจาทิฏฐิสุตฺร**”(พตป. เล่ม ๑๘
ข้อ ๒๕๔) เพราะ“**ลักกายทิฏฐิสุตฺร**”นั้นผู้ปฏิบัติจะมี
วิปัสสนาญาณเห็นทุกข์-เห็นเหตุแห่งทุกข์ และสามารถ
ทำ“เหตุแห่งทุกข์ให้จางคลายให้ดับลงได้” จึงจะเรียกว่า

“**พ้นลักกายทิฏฐิ-พ้นวิจิกิจฉา-พ้นสัสถัพพตปฺรามาส**”(พ้น
สังโยชน์๓) ซึ่งมีคุณธรรมเริ่ม“**เข้าขั้นอาริยะ**”**ขั้นต้น(โสดาบัน)**
แต่ถ้าได้เห็น“**ความไม่เที่ยง**”**ขั้นต้น** ก็แค่**เห็นกิเลส**
มัน“ไม่เที่ยง-มันไม่เท่าเดิม”ในลักษณะที่มีมณฑา(ปุถุ)ขึ้น
มันโต(ปุถุ)ขึ้น จึงรู้อย่างแท้จริงด้วย“**ญาณ**”ของตนว่า
ตนเองมี**กิเลสหนาขึ้นมากขึ้น** เช่น**นั่นเองเราคือ“ปุถุชน”**

นี่คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“**ปุถุ**”แท้จริง เห็น
“**ตัวจริงแห่งความเป็นปุถุแท้**” แต่เรากลับไม่ได้เจริญขึ้น
เป็นอาริยชน ยังแค่“**พ้นมิจจาทิฏฐิ**”ตามปรมัตถธรรม
ขั้นต้นเท่านั้น เพราะแค่มี“**ญาณ**” มีอภิญญาสิกขาเจริญ
มาถึงขั้นรู้“**ความจริงแห่งธรรม(สังขธรรม)ที่เป็นปุถุจริง**”
แต่ยังลดกิเลสไม่ได้ เราจึงยังเป็น“**ปุถุชน**”(คนที่มึนกิเลส
หน(ขึ้น)อยู่ พัฒนาขึ้นมาได้แค่“**ทิฏฐิเจริญเป็น“ปัญญา”**
ขั้นต้น ตามวิชาของพระพุทธเจ้าที่“**เกิดญาณ-เกิดอภิ**
ปัญญา”สามารถเห็น“**จิต-เจตสิก-รูป**” **โดยความเป็นของ**
ไม่เที่ยง(อนิจจโต) ยังไม่มี**ปหาน** ยัง**ปรหติ(ประหาร)**ไม่ได้

ผู้ปฏิบัติที่“**สัมมาทิฏฐิ**”จริง เมื่อปฏิบัติ**ไตรสิกขา**
เป็น“**สัมมาปฏิบัติ**”ก็จะเจริญทั้ง“**ศีล**”พัฒนาขึ้นเป็น
อาริยะ ทั้ง“**จิต**”ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นเป็น**อาริยะ** ทั้ง
“ปัญญา”ก็เจริญพัฒนาขึ้นเป็น**อาริยะ**

เป็นต้นว่า “**ศีล**”แต่ละข้อที่เรา**สมาทาน** เราก็จะ
สังวรตามกรอบที่เรา**สมาทาน** นั้น โดยมีชีวิตตามธรรมดา
ไม่ได้นอนหลับ ไม่ได้นั่งหลับตา**สมาธิ**ให้จิตเข้าไป
อยู่ในภวังค์ตามแบบของ **การปฏิบัติสมาธิทั่วไป**

แต่นี่เป็นการปฏิบัติ“**สัมมาสมาธิ**”(อันเป็นอาริยะ)
ซึ่งเป็นแบบของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ(เอกัส) แบบนี้

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ของพระองค์แต่ผู้เดียว(เอกัส) ซึ่ง
แบบนี้พระพุทธองค์ทรงกำหนดของพระองค์ไว้อย่าง
แน่นอน(เอกังสะ) แบบนี้เป็นการยืนยันว่าของพระพุทธเจ้า
แต่ผู้เดียว(เอกังสะ) ผู้เป็นพุทธต้องเรียนรู้อันให้เข้าใจให้
ถูกต้อง ให้ถูกแท้ ให้ถูกถ้วน เรียกว่า **สัมมาทิฏฐิ**

ซึ่งอาตมาก็ขออธิบายกันอย่างซ้าๆซากๆอีกแหละ
การปฏิบัติ“**สมาธิ**”ที่จะเรียกได้ว่า **“สัมมาสมาธิ”**
อันเป็นอาริยะนี้ **มิใช่**การนั่งหลับตาเพ่งลมหายใจเข้าออก
เหมือนวิธีปฏิบัติ **สมาธิ** ทั่วไป ที่ใช้วิธีกำหนดให้เพ่ง
ตรงนั้นตรงนี้ หรือเพ่งกสิณใดกสิณหนึ่งตามแต่จะ
กำหนดสิ่งที่ให้“**จิตไปจดจ่อ**”อยู่ที่ตรงนั้นๆ หนึ่งแนวอยู่
ตรงนั้น เพื่อบังคับให้“**จิต**”ไม่ไปคิดไปรู้อะไรอื่น ให้รู้
แต่หนึ่งเดียวอยู่ตรงนั้น ให้นิ่งสงบติดอยู่กับสิ่งที่
กำหนดนั้น ให้ได้ ซึ่งเป็นวิธี**ทำสมาธิ**ที่คนทั่วไปรู้จักกันอยู่

เพราะ“**สัมมาสมาธิ**”อันเป็น**อาริยะ**นั้น ปฏิบัติกัน
ได้ตลอดเวลาที่มีชีวิตเป็นอยู่ตามปกติ ในทุกขณะที่
ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจของเราทำหน้าที่**ผัสสะ**(สัมผัสผัสทั้ง
ภายนอกภายใน)เป็น**สามัญ** และเมื่อเรา**“สำรวจอินทรีย์**
ทั้ง ๖ โดยมีสติสัมปชัญญะรู้ตัวทั่วพร้อม ผึกฝน
“**อภิญญาสิกขา**”**อ่านกาย-เวทนา-จิต-ธรรม** อยู่เสมอ
“**ปัญญา**”(การรู้แจ้งความจริงนั้นๆตามความเป็นจริง)หรือ**ญาณ**
ของเราที่จะสามารถ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงที่เป็นกาย-**
เวทนา-จิต-ธรรม และ**รู้สึก**ซึ่งขั้นถึงขั้น“**กาย**”ใน**กาย-**
“เวทนา”ในเวทนา-“จิต”ใน**จิต-“ธรรม”ในธรรม** โดย“**อภิ**
ปัญญาสิกขา”จะเจริญขึ้นเป็น“**วิชา ๘**” ก็คือ“**วิปัสสนา**
ญาณ ๙”หรือ**ญาณ ๑๖**”ไปตามลำดับตั้งแต่“**นามรูปปริจ**
เฉทญาณ” จนกระทั่งเจริญถึงที่สุด“**ปัจจุเวกขณะญาณ**”

ซึ่ง“**ญาณ ๑๖**”เจริญขึ้นได้ก็เพราะ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**
เวทนา“ในเวทนา” **รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต“ในจิต”** **รู้จักรู้แจ้ง**
รู้จริงธรรม“ในธรรม” โดยเฉพาะ“**เวทนา**”ใน**เวทนา**ที่
พระพุทธเจ้าทรงแยกแยะละเอียดถึง ๑๐๘ เวทนาเป็นต้น
ที่สำคัญมากก็ตรงที่**เราจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**
“โลกิยะ” ที่แยกออกไปเป็น“**โลกุตระ**” ก็เพราะ**สามารถ**
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เคตสิทเวทนา ๑๘”อันเป็น
“โลกิยะ” เมื่อเราสามารถ“**นิภมต**”(ออกไปจากโลก
ปุถุชน.สละโลกิยะ)สำเร็จเป็น“**เนกขัมมสิทเวทนา ๑๘**”

ด้วยการพิจารณา“เวทนาในเวทนา” กระทั่งรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “ความจริงตามความเป็นจริง” ของสัจจะแห่งความเป็น“เวทนา”ต่างๆ และ“ในเวทนา”นั่นเองก็รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงสัจจะแห่งความเป็น“จิต”ต่างๆ อันแจ้งชัด “ในจิต” ตาม“วิชา ข้อที่ ๕” คือ“เจโตปริยญาณ” ซึ่งพระพุทธเจ้าแจกหัวข้อไว้ครบชัดเจน มี ๑๖ หัวข้อ จนถึงสัจจะแห่งความเป็น“ธรรม”ต่างๆ ซึ่งจะต้องแจ้งชัดถึงขั้น“ในธรรม” อันชัดแจ้งทั้งความเป็น“อกุศล-กุศล ธรรม”ของความเป็นนิรโรค ๕ อุปาทานชั้นที่ ๕ อายุตนะ ๖ โภชนงค์ ๗ มรรคอันเมืองค์ ๘ และที่พิเศษสำคัญมาก หากไม่รู้ก็ไม่รู้ทางบรรลุ นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็นโลกิยธรรม-โลกุตระธรรม จึงสามารถบรรลุ “อาริยธรรม”อย่างเป็นทางการศาสตร์ทางจิตแท้จริง

เพราะมี“ไตรปิฎก” คือ มีความรู้ที่พิจารณาหรือ ไตร่ตรองหรือตัดสิน ความรู้นั้นเจริญด้วยการสอดส่อง เลือกลงพื้นธรรมจนถึงขั้นสามารถพาไปสู่ความตรัสรู้ หรือพาไปสู่อาริยธรรมถึงนิพพาน (สัมมวิชัยสัมโพชฌงค์)

นั่นก็คือ สามารถเกิด“วิปัสสนาญาณ”(วิชา ข้อที่ ๑) สัมผัส“นามรูปหรือนามกาย” คือ “จิต-เจตสิก” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สักกายะ”ซึ่งเป็น“ตัวตนของกิเลส” การพิจารณาเห็น“ความไม่เที่ยงของกิเลส” เป็นขั้นต้น และได้พิจารณาเห็นแจ้ง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต่อมา ก็คือ ได้ปฏิบัติพิจารณาหยั่งรู้“ภายในกาย-เวทนา ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จนเกิด“ญาณ ๑๖” หรือเกิด“วิปัสสนาญาณ ๔”

จะต้องเห็นแจ้ง“ความไม่เที่ยง”ของ“กิเลส”ในจิต ว่า เป็น“เหตุแห่งทุกข์”(ทุกข์สมุทัย) และสามารถพิจารณา “เห็นแจ้ง”ว่า เพราะมันเป็น“เหตุแห่งทุกข์”นี้แหละ จึงจะต้อง“กำจัด”(ปะทาน)เจ้าตัวนี้ให้หมดไปจากจิตเราให้ได้ ซึ่ง“ความเห็นแจ้ง”นี้ มิใช่แค่“ความเข้าใจ”(ทัญญู) ได้ดีจนทะลุทะลวงระดับเหตุผลเท่านั้น แต่เป็น“ความรู้” ที่เข้าขั้น “เปลี่ยนความรู้” กันทีเดียว กล่าวคือ มันมี “ความเกิดของจิต”ที่เกิดขบซึ่งเลื่อมใสชนิดที่ใครจะ กำจัด“เหตุแห่งทุกข์”นั้นออก ผู้ถึงภูมิจึงจะพยายาม หาทางทำการกำจัด หรือลงมือปฏิบัติเพื่อพยายามกำจัด ให้เกิดให้เป็น“ความไม่มีภาวะนั้น”ให้ได้

ให้เกิดให้เป็น“ความไม่มีตัวตน”(ของสุขทุกข์นั้น)ให้ได้ ผู้ที่สามารถทำให้กิเลสมันลดลงได้ จนกระทั่ง วิราคะ(จางคลาย)ลงไปตามลำดับ หมายความว่า มิใช่. อนิจจังที่เป็น“ปุถุ”(ปุถุ แปลว่า หนา-ใหญ่-มาก-กว้าง-อ้วน) เท่านั้น แต่เจริญเข้าขั้นอนิจจังที่เป็น“อริยะ”(อริยะ แปลว่า เจริญถึงขั้นต้องเรียกว่า“ประเสริฐ” ผู้ไกลจากข้าศึก คือ ไกลจาก กิเลสนั่นเอง กิเลสเป็นเหตุให้สุขทุกข์ตัวแท้)

“วิราคะ” คือ “เจ้าตัวกิเลส”ที่เรียกว่า “สักกายะ”นั้น มัน“ไม่เที่ยง-ไม่เท่าเดิม”เพราะมัน“ลดลง” ผู้ปฏิบัติก็ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลสมันจางคลาย”ลงๆๆๆ ด้วย “อธิปัญญาสิกขา” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียก“ตัวรู้”(ญาณ) ตัวนี้ว่า “วิราคานุปัสสี”(ตามเห็นความจางคลาย)

“ตัวตนของกิเลส”ก็จะลดลงๆ-เล็กลงๆ กระทั่ง ภายใน“ภายใน”ดับ เวทนาใน“เวทนา”ดับ จิตใน“จิต”ดับ ธรรมใน“ธรรม”ดับ ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“ภายใน”ที่อยู่ใน“ภายใน” รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“เวทนาใน”ที่อยู่ใน“เวทนา” รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“จิตใน”ที่อยู่ใน“จิต” รู้จัก รู้แจ้งเห็นจริง“ธรรมใน”ที่อยู่ใน“ธรรม”นั้น แล้ว“ดับ”สิ่ง ส่วนที่เป็น“ภายใน-เวทนาใน-จิตใน-ธรรมใน”นั้นๆ อย่าง แม่นมั่นคมชัดลึก ละเอียดประณีตบริบูรณ์ใน“ความเป็น กิเลส”ในกาย-ในเวทนา-ในจิต-ในธรรมนั้นๆแท้จริง

ต้องมี“อธิปัญญาสิกขา”ตามเห็น“ความดับ”ที่เกิดจริง เป็นจริงในจิตของตนอย่างแท้จริง จึงจะเรียกว่า “นิโรธ” และเราก็ “ตามเห็นความดับ”นั้นๆมาเสมอด้วย ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียก“ตัวรู้”(ญาณ)ที่มันตามรู้ตามเห็น ความดับตัวนี้ว่า “นิโรธานุปัสสี”(ตามเห็นความดับ)

และสุดท้ายสามารถทำให้มัน“ดับสนิทไม่เหลือตัวตน หรือไม่มีตัวตนของกิเลส”(อนัตตา) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ใน“อรรถกถาวิสุทธิสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๖ มันเปลี่ยนแปลงไปก็ดี มันไม่เที่ยงก็ดี มันเป็นทุกข์ ก็ดี มันไม่ใช่ตัวตนก็ดี ล้วนไม่ได้หมายเอา“ความเป็น” หรือ“ความไม่เป็น”ที่อยู่นอก“จิต”แน่ จึงจะชื่อว่า เป็น ผู้พ้น“มิฉฉาทัญญู-สักกายทัญญู-อรรถกถาวิสุทธิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิฉฉาทัญญู-สักกายทัญญู-อรรถกถาวิสุทธิสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

ภาพจาก <http://ophir.files.wordpress.com>

แอปเปิ้ลเน่าในตะกร้าที่ผุพัง

ตอน ๓

(BAD APPLES IN A ROTTEN SYSTEM)

บริษัทข้ามชาติที่ไร้คุณธรรมและศีลธรรม

บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ๑๐ บริษัท
ในปี ๒๕๔๖

๑. ไบเออร์ (Bayer-ผลิตยา) : ทำผิดกฎหมาย
อาญาและต้องจ่ายค่าปรับ ๕.๕ และ ๒๕๑ ล้าน
ดอลลาร์

๒. โบอิง (Boeing-การบิน) : ขโมยความลับ
ของคู่แข่ง (ล็อกฮีดมาร์ติน) ใช้คนใน (insider)
เพื่อให้ได้สัญญามูลค่าสูงจากรัฐบาล

๓. ไบรท์เฮาส์ (Brighthouse-ผลิตโฆษณา) :
สร้างศูนย์วิจัยปฏิบัติการของคลื่นสมองที่มีต่อ

การโฆษณาแบบต่าง ๆ เพื่อเสนอให้ซื้อสินค้า เป็นการกระทำเหมือน “การควบคุมพฤติกรรม” ของโลกคอมพิวเตอร์ในอดีต

๔. เคลียร์ แซแนล (Clear Chanel-จัดรายการวิทยุ) : ชี้นำสังคมในทางที่ผิด โฆษณาหลอกลวง ผิดศีลธรรม อ้างอิงบุคคลโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้ภาษาหยาบโลน ทำผิดกฎหมายซ้ำซาก ถูกถอนใบอนุญาตในที่สุด

๕. ดีโบลด์ (Diebold- ผลิตเครื่องลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง) : เครื่องไม่มีคุณภาพ เก็บความลับไม่ได้และปิดเป็นคะแนนเสียงได้ง่าย ซีโอโอของบริษัทเป็นตัวตั้งตัวตีหาเงินสมทบการรณรงค์เลือกตั้งของยอร์ช บุช!!!

๖. ฮัลลิเบอร์ตัน (Halliburton-บริการด้านการทหารและน้ำมัน) : ได้สัญญาจากกองทัพโดยไม่ต้องประมูล ปกปิดเนื้อหาของสัญญาจากสาธารณชน ตั้งราคาสูงเกินจริงมาก ในเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ สำนักงานตรวจสอบของกระทรวงกลาโหมพบว่าบริษัทคิดราคาเกินไปถึงหนึ่งล้านดอลลาร์ นายดีก เซนีย์ (รอง. ปธน.สหรัฐฯ) เคยเป็นซีโอโอของบริษัทนี้ในปี ๑๙๙๕ (๒๕๓๘) เขาเคยพูดว่า “หลักการดีถ้าเราได้ประโยชน์ แต่ไม่ดี ถ้าเราเสียประโยชน์”

๗. เฮลท์เซาท์ (Healthsouth - บริการด้านสุขภาพ) : ผู้บริหาร ๑๖ คนถูกตั้งข้อหาฉ้อโกงเป็นเงิน ๒.๗ พันล้านดอลลาร์

๘. อินามेट (Inamed - ผลิต

ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ ที่ปรึกษาของนิตยสาร “ศิลปะและวัฒนธรรม” กล่าวว่า “คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับริบเปลี่ยนของตะวันตกโดยไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร ฝันอย่างไรและพ่ายแพ้อย่างไร ไม่สนใจความลับสน ความยุ่งยากและความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็นทาสฝรั่งไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักฝรั่ง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบัน ก็ต้องเรียนรู้ฝรั่งอย่างแตกฉาน”

พระปิยมหาราช รัชกาลที่ ๕ ทรงมีพระดำรัสกับพระราชโอรสและข้าราชการที่จะเดินทางไปศึกษาในต่างประเทศว่า “จงเรียนเพื่อรู้เท่าทันฝรั่ง จงเอาเยี่ยงฝรั่ง ออย่าเอาอย่างฝรั่ง”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระราชดำรัสในวันที่ ๑๓.๑๑.๕๖ ดันติเวชกุล เข้ารับงานในมูลนิธิชัยพัฒนาว่า “ทำอะไรทำให้เหมาะกับภูมิสังคม” ภูมิคือภูมิประเทศ ภูมิอากาศและภูมิปัญญา ส่วนสังคมคือประชาชนวัฒนธรรมและประเพณี...แต่อะไรเกิดขึ้นกับคนไทยตั้งแต่หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อเร็ว ๆ นี้ ฝรั่งจึงกล่าวถึงเมืองไทยว่า “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา”...เพราะเราไม่รู้เท่าทันและเห็นจนจักรเป็นดอกบัวหรือเปล่า???

ข้อเขียนเรื่องบริษัทข้ามชาติที่ไร้ซึ่งคุณธรรมนี้เรียบเรียงจากรายงานของ รัสเซล มอคไฮเบอร์ และโรเบิร์ต ไวสแมน คนแรกเป็นบรรณาธิการของวารสารชื่อ “รายงานอาชญากรรมของบริษัทข้ามชาติ” และคนหลังเป็นบรรณาธิการของ Multinational Monitor ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. สหรัฐฯ และทั้งสองยังร่วมกันเขียนหนังสือเรื่อง “การก่อวินาศกรรม : บริษัทข้ามชาตินักล่าและการทำลายประชาธิปไตย” (The Rampage : Corporate Prdators and the Destruction of Democrcy) องค์กร Multinational Monitor เป็นหนึ่งในประมาณ ๓๐,๐๐๐ องค์กรที่คัดค้านและต่อต้านทุนนิยมเสรี โลกาภิวัตน์ อำนาจล้นฟ้าของบริษัทข้ามชาติ รวมทั้งการทำงานขององค์กรการค้าโลก (WTO) ธนาคารโลก (World Bank) และองค์กรการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ด้วย...ต้องการรายละเอียดติดต่อที่ <http://www.multinational.org>. นอกจากนี้ ยังมีแหล่งข้อมูลที่น่าสนใจอีกเช่น:

นิตยสาร :	หนังสือ :
New International : www. Oneworld.org/mi/	The Ruckus Society : www.ruckus. Org
Adbuster : www. adbusters.org	Global Exchange :
Rabble : www. Rabble.ca	www. Globalexchange. Org
Lnstitute for Policies Study : www. Ips.dc.org	Oxfam International : www.oxfam. Org
ขบวนการ :	WTO Watch : www. Wtwatch. Org
Public Citizen (WTO issues) : www. Citizen. Org	
International Forum on globalization : www.ifg. Org	
Covert Action : www. Covertaction. Org	
People and Planet : www. People and planet. Net	

ยาและอาหาร): จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้คุณภาพและเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค บริษัทจำหน่ายถุงซิลิโคนสำหรับลูกค้าหญิงที่ต้องการเสริมสวยทรวงอก

๙. เมอร์ริล ลินช์ (Merrill Lynch - การเงิน): หลอกหลวงให้ลูกค้าซื้อบริการที่ไม่มีคุณภาพและถูกปรับ ๑๐๐ ล้านดอลลาร์

๑๐. เซฟเวย์ (Safeway- ร้านอาหารสดที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐฯ): ปฏิบัติต่อคนงานอย่างไม่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติด้วยความโหดในกำไร

บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ๑๐ บริษัท ในปี ๒๕๔๗

๑. แอบบอตลาโบราตอรี (ยา): ตั้งราคาที่สูงเกินไปให้กองทุนยาของรัฐบาลสูงกว่าปกติถึง ๔๐๐ เปอร์เซ็นต์ และตั้งเงื่อนไขว่ากองทุนสามารถซื้อได้ในราคาปกติถ้าซื้อพร้อมกับยาตัวอื่นของบริษัท การกระทำเช่นนี้เป็นการเอาเปรียบคู่แข่งและกระตุ้นให้ซื้อด้วยเหตุผลด้านราคา มากกว่าคุณภาพ

๒. เอไอจี (ประกันภัยใหญ่ที่สุดในโลก): ยอมจ่าย ๑๒๖ ล้านดอลลาร์ร่วมอินเงิน ๗๕๐ ล้านดอลลาร์อย่างผิดกฎหมาย

๓. โคคา โคลา (เครื่องดื่ม): สภาเมืองนิวยอร์กสอบสวนพบว่าบริษัทได้ลวงละเมิดสิทธิมนุษยชนของคนงานถึง ๑๗๙ ครั้ง สมาชิกในครอบครัวของสมาชิกสหภาพแรงงานถูกลักพาตัวและถูกทรมาน คนงานประจำโรงงานบรรจุขวดที่เมืองโคลัมเบียถูกข่มขู่เป็นประจำ

๔. ดาวเคมิคอล (เคมีภัณฑ์): ดาวเป็นบริษัทที่ผลิตพลาสติกที่ใหญ่ที่สุดในโลก ดาวซื้อบริษัทยูเนี่ยนคาร์ไบด์ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) แต่ในปี ๑๙๘๔ (๒๕๒๗) โรงงานของยูเนี่ยนคาร์ไบด์ที่เมืองโบพาล อินเดีย เกิดระเบิดและมีผู้เสียชีวิตทันที ๔,๐๐๐ คนต้องทุกข์ทรมานจากโรคที่สืบเนื่องจากเคมีที่ระเบิด แต่บริษัทดาวปฏิเสธความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิง ชาวเมืองส่งตัวแทนไปขอความช่วยเหลือ

เหลือที่สำนักงานใหญ่ในสหรัฐฯ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบผู้บริหาร

๕. แกลกโซสมิกโคลน์ (ยา): ในปี ๒๕๔๗ อัยการเมืองนิวยอร์กดำเนินคดีกับบริษัทเพราะยาของบริษัทชื่อ Paxil ก่อให้เกิดการเสพติดและกระตุ้นการฆ่าตัวตายในเยาวชน แต่ในที่สุดเจ้าหน้าที่ของรัฐเพียงสั่งให้บริษัทพิมพ์ “คำเตือน” ไว้บนบรรจุภัณฑ์เท่านั้น

๖. ฮาร์ดี (จานด่วน): บริษัทแนะนำและส่งเสริมการขายแฮมเบอร์เกอร์ขนาดใหญ่พิเศษที่เรียกว่า “Monster Thick Burger” ซึ่งให้พลังงานถึง ๑,๔๒๐ แคลอรี (มากกว่าบีกแมคของแมคโดนัลด์ ๒ เท่า) และถ้ากินเฟรนช์ฟรายด้วยก็จะได้ปริมาณแคลอรีมากกว่า ๒๐๐๐ ซึ่งเป็นปริมาณที่ต้องการสำหรับหนึ่งวัน เจ้าหน้าที่ของศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อสาธารณะเรียกแฮมเบอร์เกอร์นี้ว่า “food pom” หรือ “อาหารลามก”!!!

๗. เมิร์ค (ยา): ดร.เดวิด เกรแฮม ขององค์การอาหารและยาของสหรัฐฯ ประมาณว่า ยาชื่อ “vioxx” ของบริษัททำให้ชาวอเมริกันเกิดอาการเจ็บหน้าอกและหัวใจวาย ๔๘,๐๐๐-๑๓๙,๐๐๐ คน และร้อยละ ๔๐ หรือประมาณ ๓๕,๐๐๐-๕๕,๐๐๐ คนเสียชีวิต ความเสี่ยงของยาดังนี้ถูกพบตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ หรือ ๔ ปีก่อนที่จะถูกถอนออกจากตลาด

๘. แมคเวน (บริษัทขนาดใหญ่ในธุรกิจผลิตท่อ): พนักงานเก้าคนเสียชีวิตเพราะบริษัทล้มเหลวในเรื่องความปลอดภัย บริษัทมีสถิติอุบัติเหตุและการบาดเจ็บถึง ๔,๖๐๐ ครั้งจากจำนวนพนักงาน ๕,๐๐๐ คน และบริษัทยังปกปิดความรับผิดชอบด้วยการเปลี่ยนแปลงและกลบเกลื่อนสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุก่อนเจ้าหน้าที่ของรัฐจะไปสอบสวนด้วย อย่างไรก็ตามนิตยสารไทม์รายงานว่า “บริษัทถูกลดโทษเล็กน้อยเท่านั้น”

๙. ริคส์แบงก์ (ธนาคาร): ละเมิดกฎหมายและต้องจ่ายค่าปรับ ๒๕ ล้านดอลลาร์ในปี

๒๐๐๔ (๒๕๔๗) ฐานร่วมมือกับรัฐบาลซาอุฯ และ
อีเคเวตอเรียลกินนีในการฟอกเงิน

๑๐. วอลมาร์ต (ค้าปลีกใหญ่ที่สุดในโลก) :

ขณะที่นิตยสารฟอร์จูนยกย่องให้บริษัทนี้เป็น
บริษัทอเมริกันดีเด่นถึง ๒ ปีซ้อน บริษัทกลับถูก
จับตาว่าจ้างงานเอาเปรียบอย่างเป็นระบบและ
ผลักราคาให้สังคม ในปี ๒๕๔๗ ยอร์ช มิลเลอร์
ผู้แทนราษฎรรัฐแคลิฟอร์เนียรายงาน “สาขา
ขนาด ๒๐๐ คน ของวอลมาร์ตจะสร้างภาระให้ผู้
เสียภาษีเป็นเงิน ๔๒๐,๗๕๐ ดอลลาร์ต่อปี จาก
การที่บริษัทลดค่าจ้างและสวัสดิการของพนักงาน”

บริษัทข้ามชาติที่เลวที่สุด ๑๐ บริษัท ในปี ๒๕๔๘

๑. BP (น้ำมัน) : พยายามแสดงตัวว่าเป็น
ผู้นำในเรื่องพลังงานทดแทนน้ำมัน แต่กลับ
พยายามหาทางเข้าไปขุดเจาะน้ำมันในเขตป่า
สงวนสำหรับสัตว์ใกล้สูญพันธุ์ในอลาสก้า ใน
เดือนมีนาคม ๒๕๐๘ คนงานของบีพีในโรงงานที่
เท็กซัสเสียชีวิตจำนวน ๑๕ คน ถูกเผาในเตาความร้อน
สูงและอีก ๗๐ คนบาดเจ็บ นี่เป็นอุบัติเหตุร้าย
แรงครั้งที่ ๓ ในรอบ ๔ ปี และในเดือนกันยายน
คนงานอีก ๓ คน ก็ถูกเผาเสียชีวิตอีกในโรงงาน
เดียวกัน อัยการของเขตกัลเวสตันกล่าวว่า “บีพี
ได้ทำให้เกิดอาชญากรรมจากความประมาท” ใน
กรณีนี้ บีพีถูกปรับเป็นเงิน ๒๑ ล้านดอลลาร์ ใน
เดือนตุลาคม นิตยสาร U.S. News and World
Report ของสหรัฐฯ ประกาศให้บีพีเป็น “ผู้นำที่
เลวที่สุดของปี ๒๕๔๘”..... บีพีคือผู้ให้เงินสนับสนุน
การแถลงข่าวของนิตยสารดังกล่าว!!!

๒. เดลฟี (Deiphi-ผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ที่
ใหญ่ที่สุดในโลก) : เป็นบริษัทที่แยกมาจากบริษัท
เจนเนอรัลเตอร์ในปี ๑๙๙๘ (๒๕๔๑) และยังเป็น
ผู้จำหน่ายชิ้นส่วนที่ผลิตร้อยละ ๕๐ ให้แก่อีเอ็ม
ในเดือนตุลาคม ซีอีโอของบริษัทได้ประกาศ
ล้มละลายซึ่งเจตนาที่เห็นได้ชัดคือ การหลุดพ้น

จากสัญญาที่ทำไว้กับสหภาพแรงงานของบริษัท
เขาเสนอลดค่าแรงคนงานจาก ๒๗ ดอลลาร์ต่อ
ชั่วโมงเป็น ๑๐ ดอลลาร์ ในขณะที่เดียวกัน เขา
กลับเสนอโบนัสก้อนใหญ่ให้คณะผู้บริหารเป็นเงิน
๔๓ ล้านดอลลาร์ ระหว่างระยะเวลา ๒ ปีของ
การฟื้นฟูบริษัท

๓. ดูปองต์ (Dupon- เคมีภัณฑ์) : ถูกปรับ
๑๖.๕ ล้านดอลลาร์เพราะปกปิดการใช้สารเคมี
ที่อาจก่อให้เกิดมะเร็งและโรคร้ายแรงอื่น ๆ
เคลือบกระดาษที่ใช้ห่ออาหารมาเป็นเวลา ๒๐ ปี
และสารเคมีนี้ได้เข้าไปอยู่ในกระแสเลือดของคน
อเมริกันร้อยละ ๙๕ แล้ว อดีตผู้เชี่ยวชาญคน
หนึ่งของดูปองต์กล่าวว่าบริษัทรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นมา
เป็น ๑๐ ปีแล้ว!!!

๔. เอกซอนโมบิล (Exxon Mobil - น้ำมัน) :
คณะผู้เชี่ยวชาญทางภูมิอากาศขององค์กร
สหประชาชาติจำนวน ๑,๘๐๐ คน ยืนยันว่า
อุณหภูมิของโลกสูงขึ้น แต่เอกซอนโมบิลให้เงิน
ผู้คนทุกสายอาชีพรวมทั้งนักวิทยาศาสตร์อิสระ
เพื่อให้คนเหล่านั้นกล่าวในทางตรงกันข้าม รวม
ทั้งองค์กรอีกเป็นร้อยองค์กรด้วย บริษัทยังได้ให้
เงินสมทบการหาเสียงของยอร์ช บุช เป็นเงินกว่า
หนึ่งล้านดอลลาร์ และสิ่งที่ยอร์ช บุช ทำก็คือ
ถอนคณะผู้แทนสหรัฐฯ ออกจากการประชุมลด
ความร้อนของโลกที่เกียวโต เอกซอนโมบิลยังให้
เงินสนับสนุนรัฐบาลเผด็จการในประเทศแชนตเพื่อ
ให้ได้สิทธิในการขุดเจาะน้ำมัน ขณะเดียวกันกลับ
เพิกเฉยต่อการจ่ายค่าเสียหายจำนวน ๕ พันล้าน
ดอลลาร์ให้ชุมชนชาวประมงในอลาสก้าที่ได้รับ
ผลกระทบร้ายแรงจากน้ำมันที่รั่วจากเรือของบริษัท

๕. ฟอร์ด (Ford-รถยนต์) : สร้างอาชญากรรม
ต่อสิ่งแวดล้อมโดยทิ้งกากสีจำนวนเป็นล้าน ๆ
แกลลอนลงในพื้นที่ตอนเหนือของนิวเจอร์ซีย์ซึ่ง
ปัจจุบันกลายเป็นถิ่นที่อยู่อาศัย เมื่อต้นปี ๒๕๔๘
เจ้าหน้าที่ของรัฐนิวเจอร์ซีย์ประกาศว่าการเป็น
มะเร็งในพื้นที่ดังกล่าวมีอัตราสูงและพบว่าพื้นที่มี
การปนเปื้อนของเคมีอันตรายในกากสีดังกล่าวสูง

กว่าระดับปลอดภัยถึง ๑๐๐ เท่า

๔. ฮัลลิเบอร์ตัน (Halliburton- บริการ การขุดเจาะน้ำมัน) : ถูกจับได้ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ทำธุรกิจแบบฉ้อฉลกับรัฐบาล สำนักงานตรวจบัญชีของทหารบกได้ตรวจสอบในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) แล้วระบุว่า ร้อยละ ๔๓ ของยอดเงิน ๔.๕ พันล้านดอลลาร์ที่ฮัลลิเบอร์ตันขอเบิกตามสัญญา นั้นไม่สามารถยอมรับตามระบบบัญชีได้ และ แทนที่จะมีการหักการจ่ายเงินงวดสุดท้ายไว้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์เพื่อประกันผลงาน กระทรวงกลาโหม กลับให้จ่ายทั้งหมดตามที่บริษัทเรียกร้อง นอกจากนี้ ยังพบด้วยว่าบริษัทได้จ่ายเงินอีก ๑๐๔ พันล้านดอลลาร์โดยไม่มีหลักฐานสนับสนุน และมีกรณีคิดเงินแพงเกินจริง รวมทั้งกรณีให้สินบนเจ้าหน้าที่ของประเทศไนจีเรียในช่วงที่ นายดีก เซนีย์ (รอง ปธน.) ยังเป็นซีอีโอของบริษัทด้วย

๕. เคพีเอ็มจี (KPMG-การเงินและบัญชี) : อัยการใหญ่ของสหรัฐฯ กล่าวว่าบริษัทได้ยอมรับว่าบริษัทได้ทำผิดทางอาญา โดยลงบัญชีโกงภาษี เป็นเงินก้อนใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ และ บริษัทยอมจ่ายเงิน ๔๕๖ ล้านดอลลาร์เพื่อยุติคดี บริษัทเคพีเอ็มจีลงบัญชีโกงเพื่อแสดงว่าขาดทุน อย่างน้อย ๑๑ พันล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินที่ควรจะต้องเสียภาษีเป็นเงินถึง ๒.๕ พันล้านดอลลาร์ นักข่าวคนหนึ่งกล่าวว่า “การบิดเบือนกฎหมาย โดยการยอมความและการปรับเป็นการเพิ่มความ ร่ำรวยให้บรรดาผู้ถือหุ้นของบริษัท”

๘. โรช (Roche - ผลิตภัณฑ์) : ตั้งแต่ปี ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ชาวอเมริกันติดเชื้อไขหวัดนก ๑๕๐ คน และกว่าครึ่งเสียชีวิต ศูนย์ควบคุมเชื้อโรครระบุว่า การระบาดระดับกลางอาจทำให้มีผู้เสียชีวิต ๔๙,๐๐๐-๒๐๗,๐๐๐ คน และคนอเมริกันร้อยละ ๑๕ - ๓๕ อาจติดเชื้อซึ่งจะส่งผลให้คน ๒๐-๒๗ ล้านต้องป่วยและเกิดผลเสียทางเศรษฐกิจระหว่าง ๗๑-๑๖๗ พันล้านดอลลาร์ โรชมียารักษาไขหวัด ชื่อ “แทมฟลู” แต่ก็ไม่สามารถผลิตได้ทันและ

ยืนยันว่าจะไม่กระจายการผลิตให้โรงงานอื่นทั้ง ในและนอกประเทศ โดยอ้างว่าเป็นสินค้าลิขสิทธิ์ ทั้ง ๆ ที่โรงงานในไต้หวันและองค์การอาหารและ ยาในประเทศไทยก็ประกาศว่าพร้อมจะผลิตให้ ... สำหรับโรช เงินมีคุณค่าเหนือชีวิต???

๙. ซูเอซ (Suez-กิจการน้ำ) : มีสัญชาติ ฝรั่งเศสและเป็นหนึ่งในกิจการน้ำของเอกชนที่ใหญ่ที่สุด บริษัทแห่งนี้ได้ประโยชน์โดยตรงจากการแปรรูปน้ำทั่วโลกเพราะมีโอกาสไปซื้อหุ้นและ ควบคุมกิจการน้ำในประเทศต่าง ๆ บริษัทนี้ไม่ นิยมลงทุนเองทั้งหมดและชอบที่จะมีหุ้นร่วมกับ กิจการน้ำของรัฐที่แปรรูปบางส่วน เพราะจะได้ ประโยชน์จากค่าน้ำที่สูงขึ้นแต่ถ้ามีอะไรผิดพลาด ก็จะไปโทษรัฐบาลของประเทศนั้น ๆ นอกจากนั้น บริษัทยังไม่นิยมขยายบริการไปสู่คนจนเพราะคน กลุ่มนั้นไม่มีปัญญาจ่ายค่าน้ำที่มีราคาสูง ๆ เมื่อ เดือนมกราคม ๒๕๔๘ ชาวเมืองจำนวนมหาศาลที่ เมืองเอลอัลโต ของโบลิเวีย ได้เดินขบวนคัดค้าน การแปรรูปกิจการน้ำให้บริษัทลูกของซูเอซ จน รัฐบาลต้องยกเลิกการแปรรูป ที่เมืองแอตแลนตาของสหรัฐฯ บริษัทสาขาของซูเอซเซ็นสัญญา ๒๐ ปี เพื่อจัดการน้ำของเมือง ไม่นานหลังจาก นั้นการซ่อมบำรุงที่ไม่ดีส่งผลให้ท่อน้ำแตก ต้อง ใช้เวลาซ่อมถึง ๒ เดือนและบริษัทเรียกเก็บค่าน้ำ สูงขึ้น ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เมืองแอตแลนต้ายกเลิก สัญญาหลังซูเอซบริหารงานได้ ๕ ปี ที่เมืองมนิลา ของฟิลิปปินส์ ธนาคารโลกกดดันให้ฟิลิปปินส์ แปรรูปกิจการน้ำและซูเอซได้รับ ๖ สัญญาใน ปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) หลังจากนั้นราคาน้ำประปาใน มนิลาสูงขึ้น ๓ เท่า แต่ซูเอซและบริษัทคู่แข่ง กลับยังสามารถต่อสัญญาและลดภาระของบริษัท ลงด้วย หลังเหตุการณ์ความล้มเหลวของ เศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ค่า เงินของฟิลิปปินส์ตกลง ซูเอซพยายามเจรจาเพื่อ เพิ่มราคาน้ำ เมื่อรัฐบาลฟิลิปปินส์ปฏิเสธ ซูเอซก็ พยายามเจรจายกเลิกสัญญา เวเนโซนา ฮอนเตอร์ ขององค์การ “เฝ้าดูอาหารและน้ำ” (Food

andWater Watch) กล่าวว่า “ซูเอช บริษัท
กิจการน้ำเอกชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก ยึดถือเอา
กำไรเหนือกว่าสิทธิการเข้าถึงน้ำของมนุษย์”

**๑๐. ดับบลิว. อาร์. เกรซ (W.R.Grace -
เคมีภัณฑ์):** ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) แอนดรูว์ ไนเดอร์
นักข่าวของหนังสือพิมพ์ Seattle Post-
Intelligencer รายงานว่าเหมืองแอสเบสตอส
ของบริษัทได้ทำให้สารดังกล่าวกระจายและส่งผล
ให้คนงานและประชาชนใกล้เคียงเสียชีวิต
ไนเดอร์และพยานต้องตกตะลึงเมื่อบริษัทซึ่งมี
ความสัมพันธ์กับรัฐบาลนายยอร์ช บุช พยายาม
ทำให้การดำเนินคดีกับบริษัทและผู้บริหาร ๗ คน
ต้องถูกยกเลิกโดยอิทธิพลของ นายดีก เซนีย์
บริษัทและผู้บริหารดังกล่าวถูกตั้งข้อหาขัดขวาง
การ “ทำความสะอาด” และสำนักงานพิทักษ์สิ่ง
แวดล้อมต้องใช้เงินถึง ๕๕ ล้านดอลลาร์ในการ
ทำความสะอาด ประชาชน ๒๐๐ คน เสียชีวิต
และอีก ๑,๒๐๐ คนป่วยเนื่องจากบริษัทปฏิบัติ
งานด้วยความประมาทและไม่มีการควบคุมเพื่อความปลอดภัย
ในขณะที่เดียวกันบริษัททำกำไรสุทธิจาก
เหมืองแห่งนี้ถึง ๑๔๐ ล้านดอลลาร์

สรุป : ผู้ก่ออาชญากรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ตาม
ท้องถนนต่างก็ถูกจับและลงโทษไปตามความหนัก
เบาของการกระทำ แต่อาชญากรรมที่ร้ายแรง มี
มูลค่าสูงเป็นพัน ๆ ล้าน ก่อให้เกิดการเสียชีวิต
และบาดเจ็บของคนงานและประชาชน ก่อให้เกิด
โรคภัยและความทุกข์ทรมานในระยะยาว รวมทั้ง
ทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่กระทำโดย
บริษัทข้ามชาติ กลับได้รับการลงโทษเพียงการ
ปรับหรือรอการลงโทษของทั้งบริษัทและผู้บริหาร
เกือบทั้งหมด โดยอ้างว่าเพื่อให้บริษัทมีโอกาส
“กลับตัว” และนี่เป็นความ “บิดเบี้ยว” ของ
กระบวนการยุติธรรมของสหรัฐฯ มีผู้กล่าวว่า
อาชญากรรมของบริษัทข้ามชาติที่ปรากฏต่อการ
รับรู้ของสาธารณชนเหล่านี้เป็นเพียงส่วน “ยอด”
ของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น และถ้ากระบวนการ
ยุติธรรมไม่ถูกบิดเบือน บริษัทที่ต้องเลิกกิจการ

เช่นเดียวกับบริษัทตรวจสอบบัญชีที่มีชื่อเสียง
ระดับโลกชื่อ “อาเธอร์ แอนเดอร์สัน” จะมี
จำนวนมากมายมหาศาลอย่างแน่นอน???

ในระยะเวลาเพียง ๕ ปี ก็มีบริษัทข้ามชาติ
ของพวกเขา “กาขาว” อย่างน้อย ๕๐ บริษัทที่มี
พฤติกรรมที่ไม่โปร่งใส ฉ้อฉล และทำทุกอย่าง
เพื่อผลกำไรสูงสุดโดยไม่สนใจในศีลธรรมความ
ถูกต้อง รวมทั้งหน้าที่และความรับผิดชอบใน
ฐานะสมาชิกของสังคมแต่อย่างใด ในขณะที่
รัฐบาลและสถาบันการศึกษาของประเทศเหล่านี้
ต่างก็พรั่ “สวด” แต่เรื่องความโปร่งใส
ธรรมาภิบาลและจริยธรรมให้ประเทศกำลัง
พัฒนาทั่วโลกเชื่อและปฏิบัติ จนทำให้ผู้คน
จำนวนมากทั่วโลกโดยเฉพาะในระดับนำที่ได้รับ
การศึกษาจากตะวันตก ต่างก็หลงใหลได้ปลื้มและ
เชื่อว่าพวก “กาขาว”* ช่างสูงส่งและอารยะเสีย
นี้กระไร...ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้วเป็นเรื่องของ
“มือถือสาก ปากถือศีล” เท่านั้น???

เมื่อปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นาย
เจฟ สกิลลิง ซีอีโอของบริษัทเอนรอน (บริษัท
พลังงานแอสลันที่ล้มละลาย) ซึ่งถูกฟ้อง ๑๑ คดี
ในข้อหากระทำฉ้อฉล กลโกง อย่างมิโหดใน
ขณะดำรงตำแหน่ง ได้ถูกศาลตัดสินให้จำคุก ๒๔
ปี แต่ด้วยระบบที่บิดเบี้ยวหรือตะกร้าที่ผูกพันของ
สหรัฐฯ ผู้บริหารที่ขี้โกงและร้ายวย ซึ่งจบการ
ศึกษาจากมหาวิทยาลัยอันดับ ๑ ของสหรัฐฯ
และของโลก ที่ชื่อฮาร์วาร์ดผู้นี้ จึงถูกลงโทษ
เพียงให้กักบริเวณอยู่ในบ้านแทนการถูกจำคุก
เหมือนในกรณีของคนอเมริกัน เด็นดินกิน
แฮมเบอร์เกอร์ทั้งหลาย!!!

หมายเหตุ* : “กาขาว” เป็นคำที่คนไทยใน
สมัยรัชกาลที่ ๓-๕ ใช้เรียกนักล่าอาณานิคม
ชาวผิวขาว กาเป็นสัตว์ตะกละและโลภมาก!!!!

๒

เป็นข้าราชการอยู่
อย่าตู่ขอบวชเป็นพระ
ลาออกมาก่อนเถิดจ้ะ
เพื่อพระไม่ผิดวินัย

ห้ามข้าราชการบวช

สมัยหนึ่ง เมืองชายแดนของพระเจ้าพิมพิสาร ราชารู้เป็นจอมทัพแห่งแคว้นมคธ ได้เกิดเหตุจลาจลวุ่นวายขึ้น

ครั้งนั้นพระเจ้าพิมพิสารมีพระบรมราชโองการสั่งเหล่าอำมาตย์และแม่ทัพนายกองว่า

“ท่านทั้งหลายจงไปปราบปรามเมืองชายแดนนั้น ให้สงบเรียบร้อย”

บรรดาอำมาตย์และแม่ทัพนายกอง ต่างก็ถูกรับคำสั่งขึ้น แต่พวกทหารที่มีชื่อเสียง พวกนั้นก็เป็นทุกข์หนักใจว่า

“พวกเราพอใจในการรบพากันไปทำบาปกรรม และจะเกิดผลกรรมบาปเป็นอันมาก อย่างนี้แล้วด้วยกุศโลบาย (อุบายอันเป็นกุศล) อย่างไรหนอ พวกเราจึงจะเว้นจากกรรมชั่วแล้วทำแต่กรรมดีได้”

ในที่สุด ...ก็คิดขึ้นมาได้ว่า

“นักบวชพวกสมณะเชื้อสายศากยบุตร เป็นผู้ประพฤติธรรม ประพฤติสงบ ประพฤติพรหมจรรย์ (ชีวิตประเสริฐ) กล่าวแต่คำลัทธิ มีศีล มีกัลยาณธรรม (ธรรมอันดีงาม) ถ้าได้บวชเป็นสมณะเหล่านี้ พวกเราจะเว้นจากกรรมชั่ว ทำแต่กรรมดีได้แน่”

ดังนั้น พวกทหารที่มีชื่อเสียงจึงพากันไปหาภิกษุทั้งหลาย แล้วขอบวช ภิกษุทั้งหลายก็บวชให้

ครั้นเวลาที่พวกอำมาตย์และแม่ทัพนายกองแสวงหาทหารที่มีฝีมือ จึงสอบถามกับพวกราชภัฏ (ข้าราชการ)

“ทหารฝีมือดีที่มีชื่อนี้ อยู่ที่ไหน”

ถามไปหลายชื่อ ส่วนใหญ่ได้รับคำตอบว่า

“ทหารชื่อนี้ ๆ ...ได้ไปบวชเป็นภิกษุแล้ว”

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เหล่าอำมาตย์และแม่ทัพนายกองพากันไม่พอใจ ถือสาเพ่งโทษ ตำหนิดเตียน แล้วโพนทะนาว่า

“ทำไมพวกสมณะเชื้อสายศากยบุตร จึงได้ให้พวกที่เป็นข้าราชการบวชเล่า”

แล้วนำเรื่องราวนี้ไปกราบทูลพระเจ้าพิมพิสาร เมื่อพระองค์ทรงทราบเรื่องแล้ว จึงตรัสถามอำมาตย์ที่เป็นผู้พิพากษาว่า

“กฎหมายมีหรือไม่ ถ้านักบวชใดบวชให้ผู้ที่ เป็นข้าราชการอยู่ นักบวชนั้นจะต้องมีโทษสถานใด”

“ขอเดชะ กฎหมายมีอยู่ ถ้าเป็นพระอุปัชฌาย์ (ประธานในการบวช) ต้องถูกตัดศีรษะ ถ้าเป็นพระอนุสาวนาจารย์ (ผู้สวดรับคนเข้าบวช) ต้องถูกดึงลิ้นออกมา ถ้าเป็นพระคณุปุระกะ (ผู้ร่วมเป็นองค์ประชุมในการบวช) ต้องถูกหักซี่โครงแถบหนึ่ง พระเจ้าข้า”

ทรงได้ฟังอย่างนั้นแล้ว จึงเสด็จไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ทรงเล่าเรื่องราวทั้งหมดนั้นถวาย แล้วสุดท้ายได้กราบทูลว่า

“เหตุการณ์บ้านเมืองวุ่นวาย พระราชาทั้งหลายที่ไม่เคารพ ไม่ศรัทธามีอยู่ จะเบียดเบียนภิกษุทั้งหลายได้ ด้วยการอ้างเหตุแม้เพียงเล็กน้อย จึงขอประทานพระวโรกาส ขอภิกษุทั้งหลายไม่พึงให้ข้าราชการบวช พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกระทำดุชนิภาพ (อาการนิ่งแสดงถึงการยอมรับ) แล้วตรัสแสดงธรรมให้พระเจ้าพิมพิสารทรงเห็นแจ้งทรงสมาทาน (ถือปฏิบัติ) ทรงอาจหาญ ทรงร่าเริงด้วยคำบรรยายธรรมนั้น เสร็จแล้ว พระเจ้าพิมพิสารก็ถวายบังคมลา ทรงกระทำประทักษิณ (แสดงความเคารพด้วยการเดินเวียนขวา) แล้วเสด็จกลับไป

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอาศัยเรื่องนี้เป็นต้นเหตุ จึงทรงบัญญัติวินัย (ข้อห้ามข้อบังคับ) ขึ้นมาว่า

“ภิกษุทั้งหลายผู้ใดเป็นข้าราชการอยู่ ภิกษุไม่พึงให้บวช รูปใดให้บวช ต้องอาบัติทุกกฏ (ชื่อการกระทำผิดข้อห้ามชั้นเบาอย่างหนึ่ง)”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๔ “มหาขันธกะ” ข้อ ๑๐๒)

๒

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ไปหลงเชื่อฝรั่งว่าไทยเราเป็นประเทศด้อยพัฒนา
นับแต่นั้นมา วัฒนธรรมชีวิตสมถะประหยัดมักน้อยเริ่มเปลี่ยน
ไทยตกเป็นทาสเศรษฐกิจทุนนิยมสามานย์เต็ม ๆ
โดยเปิดประตูเงิน เชิญต่างชาติมาลงทุน ทำน้ำไหล ไฟสว่างทางดี มีงานทำ
เศรษฐกิจพอเพียงยิ่งถูกกวาดทิ้ง...

เมื่อผู้นำพาไทยทิ้งถิ่นธรรม

ห้าสิบปีก่อนย้อนไปตั้งแต่หลังปี ๒๕๐๐ จากช่วงนั้นเป็นต้นมา เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่ ด้านการศึกษากระแสการตื่นตัวถือเป็นการก้าวหน้าอย่างมาก จนยากที่จะรู้ตัวว่าผิดพลาดมหันต์ มันเป็นการถอยหลังลงเหว ความล้มเหลวสำคัญอันนี้แหละ เป็นต้นเหตุให้บ้านเมืองเกิดวิกฤตเลวร้ายที่สุดเรื่อยมาถึงวันนี้ คือแทนที่จะก้าวหน้าอย่างมาก กลับเป็นถอยหลังอย่างน่ากลัว ตรงตามนัยพระราชดำรัสเมื่อ ๔ ธ.ค. ๒๕๓๔ ประเด็นเศรษฐกิจก้าวหน้าแบบคนจน ซึ่งทรงชี้ว่า ถ้าไปเอาอย่างประเทศ

อุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลัง เช่นนั้นใครฟังแล้วยอมไม่มีวันเชื่อ เมื่อขาดปัญญา ลึกซึ้งพอ

การศึกษาสมัยใหม่ตามกันฝรั่ง จัดเป็นต้นเหตุใหญ่ ที่พาคนไทยหลงทาง ทิ้งขว้างชีวิตสมถะ ล้นโดษหันไปแข่งขันแบบทุนนิยมและเป็นทาสบริโภคนิยม การกล่าวโทษการศึกษาดังว่านี้ ไม่เกินจริงเลย

ใคร ๆ ต่างสงเสียดลูกหลานเรียนให้ถึงปริญญา กันทั้งนั้น ถึงกับขายไร่ขายนา เพื่อจะได้เรียนสูงๆ เป็นใหญ่เป็นโต ทำงานเบาสบายได้เงินแพง ๆ ไม่

ต้องหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินอย่างพ่อแม่ทำนาไร่ ทั้ง
ลำบากและลำเค็ญ

ถนนทุกสายมุ่งหน้ามหาวิทยาลัย ผู้เขียนก็เป็นเหยื่อตามกระแสตั้งแต่ยุคแรก ๆ นั้น ทั้งที่เป็นลูกคนจน ๆ ยังกระเสือกกระสนเรียนตามเพื่อนลูกเก่าแก่ในตลาดจนได้

ครั้นเรียนจบมัธยมต้นจากอำเภอ จะออกก็ไม่ได้ เพราะไม่มีงานอะไร ต้องไปต่อมัธยมปลายในเมือง นั่งรถบุเลง ๆ ไปกลับเกือบสี่สิบกิโล ตกเย็นนั่งรถกลับ ถ้ามองตัวเองว่าได้อะไรบ้าง มันไม่คุ้มค่าเลย โทษจะเสียเวลาและเปลืองเงินตั้ง ๒-๓ บาท เป็นค่าข้าวคาร์ตจากแม่อาชีพซักผ้า ตัวละ ๕๐ สต.

พอเรียนจบ ม.ปลาย ออกไปก็ไม่มีงานอาชีพอะไรจะทำได้เช่นเคย เลยต้องต่อ ม.๔ เตรียมอุดมศึกษากลายเป็นเรื่องยาวสำหรับลูกชายคนโต มีน้อง ๗-๘ คน กับพ่อแม่อาชีพรับจ้างจับกัง เมื่อต้องเดินหน้าถึงมหาวิทยาลัย เพียงเพื่อจะได้ปริญญาสักใบเข้าสมัครงานหาเงินได้สักที โฉนต้องซื้เข้าถึงปานนั้นก็ไมรู้ เวิร์กกรรม!

เคราะห์ดีที่เลือกเข้าธรรมศาสตร์ยังเป็นตลาดวิชา เสียค่าบำรุงปีละ ๔๐๐ บาท ค่าสอบวิชาละ ๒๐-๔๐ บาท

กรณีผู้เขียนเป็นตัวอย่างไม่เห็นการศึกษาไทยพาคนทั้งถิ่น เมื่อเรียนจบ ต้องทำงานในเมืองเป็นมนุษย์เงินเดือน รั้งใช้ทุนนิยม เลยไม่เอื้อให้อยู่ในชนบท สร้างงานอิสระ

จึงไม่ประหลาด ที่ปรากฏหมู่บ้านทั่วไทยเหลือแต่คนแก่กับเด็กเล็ก หนุ่มสาวหายหัวเข้ากรุงกันหมด ทั้งนาไร่รวงร้าง หน้าดำนาเกี่ยวข้าว เห็นพวกลุยงานหนักกลางท้องทุ่งนับคนได้ มันน่าเศร้าใจนัก สำหรับเมืองไทย ใหญ่อุดมดินดีสมเป็นนาสวน ผู้คนแห่ไปแออัดเมืองใหญ่ ไปสร้างปัญหาหลังค่อมร้อยแปดที่นั่น

คนเรียนสูงต้องทั้งถิ่น คนเรียนน้อยก็พลอยเอาอย่าง ไปขายแรงงานถูก ๆ ก็เอาดี ชับแท็กซีไม่เป็นก็แมงกะไซค์รับจ้าง บ้างเป็นยาม รปภ.

หรือเป็นลูกจ้าง ไม่ได้หางค์โรงงาน ไม่ต้องพูดถึงพวกขายบริการขายตัวมั่วเมามันเทิงนรก

สังคมไทยถึงล่มสลายสิ้นดี ทั้งที่หมู่บ้านและเมืองกรุง จากเคยอยู่กินอุดม สงบเย็นกับบ้านไร่นาสวนอยู่กินเป็นหมู่เป็นบางรู้จักกันทั้งย่านบ้านถิ่นไปมาหาสู่แบ่งปันของกินใช้ ใคร ๆ ต่างมีนาไร่หรือมีงานทำ ไม่เคยได้ยินปัญหาคนตกงานเลย เพียงแค่หาข้าวน้ำกินพออิ่ม วันต่อวัน มันจะยากอะไรนักหนา หากไม่พิการ นอกจากชี้เกี่ยวกับรังเกียจ ยิ่งไม่ชอบชีวิตพออยู่พอกินอย่างเรียบง่าย แต่หลงกินเพื่อเห่อเหิมหรรุหรา ผลาญเก่งต้นทุนแพง มันต้องหาเงินยากเป็นธรรมดา

เงินคืองาน งานคือเงิน เมินบาปบุญ

สองพันห้าร้อยสี่ ผู้ใหญ่ลี้ตีกลองประชุม...เพลงฮิตยุคเผด็จการ สฤษดี ธนะรัชต์ ครั้งเริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจเป็นการใหญ่ เพราะไปหลงเชื่อฝรั่งหาว่าไทยเราเป็นประเทศด้อยพัฒนานับแต่นั้นมา วัฒนธรรมชีวิตสมณะ ประหยัดมักน้อยเริ่มเปลี่ยน **สันโดษกลายเป็นหลักธรรมต้องห้าม เพราะขัดขวางการพัฒนาสมัยใหม่ไทย**เลยตกเป็นทาสเศรษฐกิจทุนนิยมสามัญน้อยใหญ่เต็ม ๆ โดยเปิดประตูกู้เงิน เชิญต่างชาติมาลงทุน ทำน้ำไหล ไฟสว่างทางดี มีงานทำเศรษฐกิจพอเพียงยิ่งถูกกวาดทิ้งสิ้นดี

พัฒนาเศรษฐกิจไปโลด ตัดไม้โค่นป่ากันยกใหญ่ เพื่อทำไร่มัน อ้อย ข้าวโพด ส่งนอก การปลูกพืชเชิงเดี่ยว ทำเงินให้ไม่มาน ผลเสียตามมาที่ดินเสื่อมโทรม ยิ่งพืชผลออกมาล้น หนีไม่พ้นราคาตก หรือเมื่อเงินเป็นใหญ่ ปัญหามากมายตามมาไม่จบสิ้น

เริ่มจากจอมพลผู้เป็นนายกรัฐมนตรีนานะหัวหน้าคณะปฏิวัติ สามารถกวาดล้างอิทธิพลเจ้าพ่ออันธพาล ทั้งหลาย ขณะเดียวกันก็ขอลอยหลังหนึ่งก้าวทางประชาธิปไตย เพื่อทำเศรษฐกิจให้ดีเสียก่อน การเมืองค่อยพัฒนาตาม เมื่อใช้

เผด็จการเพื่อประเทศชาติ และกักติ
ราชบัลลังก์ จึงเป็นที่ยอมรับส่วนใหญ่ แต่ไม่วาย
เกิดช่องทางคอร์รัปชัน ดังเช่น ทุจริตโครงการท่อ
ประปาเดอเกรมองค์ อันพิ้วพันเครือญาติและคดี
ยึดมรดก ๒,๕๐๐ ล้านของจอมพลสฤษดิ์ ฉายา
จอมพลฟ้าชะมาแดง ฐานะใช้ผู้หญิงเปลืองไม่เบา

กลายเป็นของธรรมดา สำหรับโครงการ
พัฒนาใหญ่ ๆ ยิ่งเพิ่มโอกาสโกงกินกับผู้มีอำนาจ
ในระดับต่าง ๆ ปัญหาฉ้อราษฎร์บังหลวง จึง
ขยายวงกว้างระบอบไปทั่วทุกวงการจนเกิดวิกฤติ
ถึงทุกวันนี้

ล่าสุด เมื่อ ๕ รัฐมนตรีใหม่ เข้าเผ้าถวาย
สัตย์ปฏิญาณ ในหลวงท่านยังทรงย้ำต้องทำให้ได้
จริง !

แผนพัฒนาเศรษฐกิจเดินหน้ากันมาหลายสิบปี
จีดีพีพุ่งกระฉูดเศรษฐกิจโตกว่า ๑๐ % ต่อเนื่อง
ตั้งนาน เสร็จแล้วมีอะไรวิเศษวิโส ยิ่งพัฒนายิ่ง
เกิดปัญหาสารพัด สุดท้ายค่อยถึงบางอ้อว่าล้ม
พัฒนาคน จนต้องเติมคำพ่วงท้ายต่ออีกหน่อยว่า
“และสังคม” แม้กระนั้น ยังไม่เห็นทางสร้างคนที่
พึงประสงค์ได้ชัดเจน ในเมื่อข้าราชการเองกลับ
เป็นตัวชั่วร้ายไม่ว่าสิไหน โดยเฉพาะนักการเมือง
ตัวแสบแสน

ศีลธรรมไม่นำศึกษา คือพาเสียติดปีก

ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ วาตะ
วรรคทองของท่านพุทธทาส เคยประกาศไว้ จริง
แสนจริง ยิ่งการศึกษาไม่สร้างคนเก่งฉลาด
รู้มากเท่าเดียว โดยขาดแคลนคุณธรรมน้ำใจใน
จิตวิญญาณ

แม้การศึกษาจะไม่ล้มเหลวสิ้นดีทีเดียว
เพราะก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แต่เมื่อไม่ให้ดีก่อน
เก่ง กลายเป็นแข่งกันเก่งร้าย ดังที่เป็นอยู่ มันถึง
เกิดวิกฤติซ้ำซาก สาหัสไม่เสร็จ

ดูตัวอย่างตั้งแต่ตัวครูเองนั่นแหละตัวดี ต่าง
กลายมาเป็นนักธุรกิจความรู้ไปตั้งเท่าไรแล้ว ภาพ

ของครูมักน้อยสันโดษ ตัวอย่างสมณะ มั่นหายไป
หมดเลย ครูผู้หญิงเสื้อขาวกระโปรงน้ำเงินเซย ๆ
ไม่มีให้เห็นอีก เพราะเธอแต่งแข่งกับสาวแพชั่น
ครูกลายเป็นทาสบริโภคนิยมล้มเหลวหนึ่ท่วมหัว
เอาตัวไม่รอด แทนที่จะผู้นำสังคมตั้งเก่าก่อน
แล้วจะไปสั่งสอนเด็กให้ดีกว่าตัวเองได้อย่างไรเอ๋ย...

การศึกษาทุกวันนี้ สูงมากเพียงปริมาณ
ดอกเตอร์จบนอกเป็นแข่ง ๆ ท่านว่าเอาไปถมอ่าว
ไทยตื่น ใคร ๆ ก็อ่านหนังสือออก แต่ไม่ทำตามที่
อุตสาห์รู้ ยิ่งนักการเมือง ต่างจบปริญญาทั้งนั้น
โฉมโคตรโกงยิ่งกว่าชาวบ้าน โทษคนขายเสียงว่า
ด้อยการศึกษา แล้วพวกไหนละซื้อเสียง ล้วนจบ
ดิกิริ ทริโทเอก หรือไม่ใช่ การศึกษาไทย ช่วย
ให้ชื่อสัตย์ จริงใจ เมื่อไหร่ ตรงไหนบ้าง....

ฉะนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การศึกษาตาม
ฝรั่งดังที่เป็นมา แทนที่จะสร้างสรรคนให้เจริญ
เป็นสาธุชน กลับสร้างเสียคนได้พาลชนมากกว่า
พันธงาย ๆ ยิ่งเรียนสูงแล้ว จิตวิญญาณยกระดับ
สูงขึ้นไหม มีน้ำใจหรือกลับเห็นแก่ตัว ชี้โลก
ชี้โทษหลงหนักหนาขึ้น เพียงเท่านี้ ย่อมเป็นตัว
ชั่ววัด ไม่มีผิดแน่ ๆ

ประเทศไทยสร้างชาติมาก่อนฝรั่ง หลายร้อย
ปีติดัก วิถีพุทธอยู่ในสายเลือดนมนาน สังคมไทย
จึงไม่ใช่ด้อยพัฒนาดังฝรั่งดูถูก เรามีการศึกษาอยู่
ตลอดชีวิต แม้ไม่ได้เข้าโรงเรียน ส่วนระบบการ
ศึกษาน่าสังเวชที่ละทิ้งศีลธรรมอันทำให้คนสูง
กว่าสัตว์ วิชาศีลธรรมแทนที่จะมีคะแนนสำคัญ
กว่าอื่น ๆ กลับเหลือแค่ ๑๐-๒๐ คะแนน บาง
รัฐมนตรีศึกษาในอดีต ถึงกับออกนโยบายว่า ไม่
จำเป็นต้องสอนศีลธรรมเป็นวิชาหลัก เหมือนกับ
มีโดยปริยายในวิชาอื่น ๆ เหมือนตีราคาว่าเป็น
สามัญสำนึก ซึ่งไม่จำเป็นต้องสั่งสอน หรือคล้ายกับ
ว่าเด็กจะเรียนรู้เองได้ หากเป็นเช่นนั้น แสดงว่า
ภูมิรู้ผู้นำในธรรมวิธีพุทธเรามีไม่ถึงทางอึ้ง

แม้มนธรรมสำนึกในศีลธรรมหยาบ ๆ ต้น ๆ
จะรู้ดีอยู่ทั่วไปเพียงใด ลำพังตัวรู้นั้น มันช่วยอะไร
ได้นักหรือ ศิลข้ออทินนาอย่าขโมยคดโกง เด็ก

ห้าขวบก็รู้ได้ แต่เมาหัวหงอกจบสามปริญญา ยังทำไม่ได้ถมไป ท่านว่า คนข่มขืนฆ่า ต่างรู้ดีรู้ชั่วทั้งนั้น แต่มันอดทำตามค้นหาไม่ไหวต่างหาก

การเรียนศีลธรรม จึงไม่ใช่แค่รู้ตัวหนังสือ สอบผ่านปริยัติ มันต้องปฏิบัติจนทำได้จริงเกิดปฏิเวธ ตามที่ในหลวงทรงรับสั่งรัฐมนตรีนใหม่ ชื่อสัตย์สุจริต ต้องทำให้ได้จริง!

ศีลธรรม ต้องนำการเมือง

นายินดีที่พรรคการเมืองใหม่ ชูธรรมนำหน้า สืบสานปณิธานของพันมิตร ๑๙๓ วัน การเมืองทั้งเก่าใหม่จะได้เป็นน้ำดี หายจากน้ำเน่าเสียบ้าง

ใช้แต่การเมืองเท่านั้น ทั้งเศรษฐกิจ สังคม กิจกรรมพฤติกรรมทั้งมวลควรนำทางด้วยศีลธรรมทั้งนั้นแหละ ดังท่านว่า แสงเงินแสงทองไม่มา สุริยาไม่มี คือประโยชน์สุขมหาชนปัจเจกชนจะบังเกิดขึ้นเกิดจริงต่อเมื่อมีสัมมาทิฐิเป็นประธานแห่งกรรมทั้งหลาย โดยเฉพาะคนธรรมดา จำเป็นต้องตรัสรู้ตามโดยลำดับกับผู้รู้แจ้งเห็นจริง เช่นลัตบุรุษเป็นต้นเค้า

ในทุกแควดวงหมู่ประชุมทุกสภา พระพุทธ-ภาศิตยังมีว่า สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา จะเห็นได้ว่า ใครบอกธรรมะอย่ามายุ่งการเมือง เรื่องโลกย์ เหมือนหวังดีกับโลกุตระอย่ามาเบือนปุกุชน แบบนี้เจ็งหมดเลย คือธรรมะไม่เป็นประโยชน์โลกท่านจึงว่าปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ เพราะการศึกษาพุทธศาสนาผิดพลาด ประเด็นเป็นเหตุใหญ่ประมาณนี้แหละ

อย่างไรก็ดี ขึ้นปีใหม่มา ผู้นำการเมืองน้ำดี อย่างนายกรัฐมนตรีกสิณทิว เวชชาชีวะ เกิดความกล้าหาญทางจริยธรรมขึ้นมาอย่างน่าทึ่ง หลังจากภาคประชาชนต่างลั่นหนุนส่งมาตลอด จนแทบจะหมดแรงครัทธา รอมร่อ โชคดีที่ยังมีหวัง ดังกรณีปลดสามนายพลใหญ่ ตามที่ป.ช. ชี้มูลคดี ๗ ตุลา แม้ ก.ตร.จะมีมติให้อดีต ผบ.ตร. กับพวกเข้ารับราชการใหม่ซึ่งจะอุทธรณ์ไปยัง

ศาล รธน. แต่นายกฯ อภิสิทธิ์คัดค้านการอุทธรณ์ โดยรัฐบาล เพื่อรักษาระบบอำนาจขององค์กรอิสระไว้ตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. ป.ป.ช. หรือคดีหยวนออนไลน์ นายกฯอภิสิทธิ์กล้าตัดสินใจไม่เห็นด้วย

ผู้นำจำเป็นต้องยืนหยัดวิสัยทัศน์ที่เป็นธรรม ให้สมกับหน้าที่ผู้นำองค์กร ถึงจะเป็นเสียงส่วนน้อย ก็ต้องโน้มน้าวเสียงส่วนใหญ่ให้เห็นสอดคล้องทำนองคลองธรรม จนสุดสามารถ ผู้นำทำหน้าที่ประธาน จะอ้างส่งเดชแล้วแต่พวกมากลากไป ตะพิด จะขึ้นข้างลงเทวก็แล้วแต่ แบบนั้นมันไม่ใช่ ผู้นำคนกล้าแต่ชี้ตลาดเป็นผู้นำตามกันคนมากกว่า อุตสาหกรรมเป็นประธานแล้วบอกตัวเองเป็นแค่คนส่งหนังสือ นักการเมืองหน้าเปื้อนระอาพรรคนี้เมื่อไหร่จะสูญพันธุ์สักทีไม่รู้จะ... จะทุชี้หน้าทอนอยู่ทำไม ใครทำงานฐานะผู้นำไม่ได้แทนที่จะอยู่ชว้างคล่อง มันต้องลาออกก่อนไล่ตะเพิด ดีไหม...

ประชาชนควรมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิด ในงานติดตามตรวจสอบรัฐบาลหรือการเมือง อย่างอธิบายเป็นปัญหาใหญ่เมื่อผู้นำกล้าชว้างเรื่องหยวนออนไลน์ ถือเป็นนิมิตตียิ่ง เป็นช่องทางให้ผู้นำมีปัญหาในกลุ่มต่าง ๆ ที่กำลังแก้ปัญหาเกิดครัทธา กล้าหาญทวิคุณขึ้น

สำหรับความคิดอ่านจะขับเคลื่อนประเทศ ให้เดินหน้าอะไรไหนดี ย่อมไม่ยากนัก หากทบทวนผลสำเร็จที่ลุล่วงมาแล้วอย่างผลงาน คำนิยมบุหรี ธรรมรงค์เห็นผลดีเยี่ยม เรื่องงตเหล่า คงจะก้าวหน้าตามต่อไป แม้จะต้องฝ่าอุปสรรคสาหัสกว่าก็ไม่ใช่ไร จะช้านานยากแค่ไหน ยังไงก็ดีกว่าไม่กล้าเปลี่ยนแปลงอะไรเสียเลย

ประเด็นเหล่านี้ห่วย นับเป็นปัญหาท้าทายให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วน อันไม่ควรมองข้าม สำหรับผู้นำทุกระดับหมู่กลุ่มที่อยากเห็นสังคมชุมชนเจริญก้าวหน้าสมกับเมืองพุทธ ด้วยวิถีเศรษฐกิจพอเพียง

๒

ตำนานการบวชที่นำมาขอบวชเอง
ถูกเปลี่ยนเป็น “ไปขอร้องให้คนเข้ามาบวช”
ขนาดขอบวชเอง ก็ยังมาทำเล่น ๆ
สร้างความเสื่อมเสียให้พระศาสนาตลอด
การเกณฑ์คนเข้ามาเป็น “พระ” โดยมุ่งแต่ปริมาณ
น่าจะเป็นการเกณฑ์คนเข้ามาทำลายพุทธศาสนา
ด้วยเจตนาที่แสลงดีหรือไม่ ?

สักครั้งในชีวิต
เกิดเป็นลูกผู้ชาย
ต้องบวชเป็น
ลูกพระพุทธรเจ้า

สักครั้งในชีวิต
ให้พ่อแม่ได้บุญใหญ่
เกาะชายผ้าเหลือง
ขึ้นสวรรค์

ทำไมบวช “พระ”
ส่วนใหญ่มักจึงได้นรก ??

ก ารระดมคนเข้ามาบวชเป็นเรือนแสน เพื่อ ต่ออายุพระศาสนา โดยปลุกระดมว่า ขณะนี้ เราถูกศาสนาอื่นมาเบียดเบียน มีการฉายภาพ พระและไทยพุทธที่ถูกฆ่าตายอย่างสยดสยองทาง ภาคใต้ ออกทางทีวีและสถานที่ทั่วไป มีทั้งภาพ ฆ่าตัดคอ พระถูกฆ่าแล้วเผา ภาพสยองขวัญเหล่านี้ ถูกใช้เพื่อนำมาปลุกเร้าให้ชาวพุทธเข้ามาบวช มากๆ ซึ่งได้รับการขานตอบด้วยดีจากทางราชการ นับตั้งแต่ผู้ว่าฯ นายอำเภอ ต่างสั่งการเรียก กำนัน ผู้ใหญ่บ้านมาประชุมเพื่อให้ไปเอาชาวบ้าน มาบวชกันให้ได้ทุกหมู่บ้าน

ตำนานการบวชที่ผู้คนเข้ามาขอบวชเองถูก เปลี่ยนเป็น “ไปขอร้องให้คนเข้ามาบวช” ขนาด ขอเข้ามาบวชเอง ก็ยังเข้ามาทำอะไรเล่น ๆ สร้างความเสื่อมเสียให้พระศาสนาตลอด

แล้วการไปเกณฑ์ไปขอให้คนเข้ามาเป็น “พระ” โดยมุ่งจะเอาแต่ปริมาณให้ได้มาก ๆ น่า จะเป็นการเกณฑ์คนเข้ามาทำลายพุทธศาสนา ด้วยเจตนาที่แสบดีหรือไม่ ?

เราลองมาดูตัวอย่างปัญหาทั่ว ๆ ไป ที่ได้ เกิดขึ้นแก่วงการสงฆ์ในทุกวันนี้

อเวจีสี่หมูปของพระ

อดีตพระนักเทศน์ดังโคราช วัย ๓๑ ปี ลาสิกขา เข้าวิวาห์กับเจ้าสาววัย ๖๙ ปี จัดโต๊ะจีนเลี้ยง แขกเหรื่อกว่า ๔๐๐ คน อดีตพระดังเปิดใจพบบรัก กับเจ้าสาวซึ่งเป็นอดีตนางงามสมัยที่ยังบวชเป็น พระช่วยรักษาโรคให้ฝ่ายหญิงด้วยสมุนไพรจนหาย แล้วแนะนำให้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดเป็นประจำ ประทับใจฝ่ายหญิงจนตัดสินใจสละผ้าเหลืองเมื่อ ช่วงปีใหม่ ขอฝ่ายหญิงวิวาห์ มีสินสอดเป็นบ้านสี่ หมูราคา ๑.๓ ล้าน เก๋งวิวอลป่ายแดงอีกคัน เจ้าสาววัยดึกเผยประทับใจเจ้าบ่าวเสมอต้น เสมอปลาย

เมื่อเวลา ๑๑.๐๐ น. วันที่ ๙ ม.ค. ที่ศาลา เจริญศรี บ้านหนองไผ่พัฒนา หมู่ที่ ๑๐ ต.โพธิ์ กลาง อ.เมือง นครราชสีมา มีพิธีแต่งงาน ระหว่างนายเวชยันต์ รุฒพล อายุ ๓๑ ปี หรือ อดีตพระนักเทศน์ชื่อดังแห่งวัดปอแดง ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา กับนางเตือนใจ กองทรัพย์ อายุ ๖๙ ปี อดีตนักธุรกิจอสังหา- ริมทรัพย์ และอดีตนางงามวัดบึง อ.เมืองนคร ราชสีมา อยู่บ้านเลขที่ ๑๗๗ หมู่ ๑๐ บ้านหนอง ไผ่พัฒนา ต.โพธิ์กลาง อ.เมือง นครราชสีมา โดย พิธีแต่งงานมีการจัดเลี้ยงอาหารแบบโต๊ะจีนรวม ๔๕ โต๊ะ ท่ามกลางแขกที่มาร่วมงานประมาณ ๔๐๐ คน

นายเวชยันต์ เปิดเผยว่า เรียนจบการช่าง นครราชสีมา หรือวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ในปัจจุบัน บวชเป็นพระเมื่อวันที่ ๒๙ มี.ค. ๓๐ และจำวัดที่วัดชัยก้านเหลือง ต.ครบุรีใต้ อ.ครบุรี จ.นครราชสีมา เป็นเวลา ๑๒ ปี จากนั้นย้ายมา จำพรรษาที่วัดปอแดง ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย อีก ๑๑ ปี เคยเป็นพระนักเทศน์และเป็นครูสอนพระ ปฏิบัติธรรมและเป็นพระธรรมทายาท รุ่นที่ ๑๑ ของ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามพระ อาจารย์เวช ต่อมาพบกับนางเตือนใจ หรือน้องนิด ครั้งแรก เมื่อปี ๒๕๓๙ ที่บ้านหนองไผ่พัฒนา ต.โพธิ์กลาง ขณะที่บวชเป็นพระและ เดินทางมาเยี่ยมพี่สาวที่ป่วยเป็นเบาหวาน โดย

ตนจอตลอดที่หน้าบ้านของน้องนิตและสอบถามบ้านพี่สาวจนเกิดความประทับใจในไตรจิต ขณะเดียวกันตนมีความสามารถทางการรักษาโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ ด้วยสมุนไพรจากที่เคยเล่าเรียนมา ครั้งยังบวชอยู่ จึงได้รักษาให้น้องนิตที่มีโรคประจำตัวหลายโรคและรักษาติดต่อกันหลายปีจนหายเป็นปกติ

นายเวชยันต์กล่าวต่อว่า หลังจากหายดีแล้ว น้องนิตได้ถามว่าต้องการที่จะให้ช่วยเหลืออะไร จึงแนะนำให้น้องนิตไปทำบุญและนั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดปอแดงที่ตนจำวัดอยู่ และน้องนิตก็ได้ปฏิบัติธรรมตามคำแนะนำเป็นประจำ จึงเกิดความประทับใจในเรื่องของความซื่อสัตย์ที่ไม่ได้ไปข้องแวะหรือสนใจผู้ชายคนอื่นทั้ง ๆ ที่เลิกกรากับสามีเก่าที่เป็นถึงระดับนายทหารมาหลายปีแล้ว หลังจากนั้นตนจึงตัดสินใจลาสิกขาบทเมื่อวันที่ ๒ ม.ค.ที่ผ่านมา เพื่อมาขออน้องนิตแต่งงานให้ถูกต้องตามประเพณีไทย โดยมีสินสอดเป็นบ้านชั้นเดียวลิซมพู่พร้อมที่ดินราคา ๑.๓ ล้านบาท และรถยนต์เก๋งโตโยต้ารุ่น วีออส สีบรอนซ์ ป้ายแดงราคา ๗ แสนบาทอีก ๑ คัน ส่วนที่เลือกแต่งงานวันเสาร์ที่ ๙ ม.ค.ซึ่งตรงกับวันเด็กแห่งชาติ เพราะเป็นวันดีในทางโหราศาสตร์และเป็นโอกาสที่เหมาะสมพอดี

ด้านนางเตือนใจ เปิดเผยว่า ประทับใจในตัวของเจ้าบ่าวเพราะเป็นคนที่จิตใจดีงาม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่เห็นแก่ตัว เสมอต้นเสมอปลาย และเชื่อว่าจะเป็นผู้นำครอบครัวและดูแลตนได้ในบั้นปลายชีวิตเพราะตนมีโรคประจำตัว ส่วนลูก ๆ ก็แยกย้ายไปมีครอบครัวหมดแล้ว โดยหลังแต่งงานจะไปฮันนีมูนกันที่หาดจอมทอง อ.เลิงสาบ จ.นครราชสีมา และไม่คิดจะมีบุตรเพราะอายุมากแล้ว ตนเองไม่แคร์ว่าชาวบ้านจะนินทาที่แต่งงานในวัยสูงอายุเพราะเราทำตามประเพณีถูกต้อง เพราะอยู่คนเดียวก็เหงาไม่มีใคร

คอยดูแลเวลาเจ็บป่วย แต่งงานแล้วสบายใจก็แต่งและไม่ต้องการอะไรจากเจ้าบ่าวเพราะตนก็มีหมดแล้ว **ตายไปก็เอาอะไรไปไม่ได้**

บวชได้บุญ หรือบวชได้บาปกันแน่ ?

การที่ติดสีกใหม่ใช้สินสอดเป็นมูลค่ากว่า ๒ ล้านบาท ชวนให้ตั้งคำถามว่า “เงินนั้น ท่านได้แต่ใดมา ?” การที่พระสะสมเงินทองไว้มากมาย จะทำให้เกิดความโลภได้หรือไม่ ? เงินกฐิน เงินผ้าป่า เงินที่เป็นรายได้เข้าวัด ที่มีมากมายหลายทาง จะถูกผสมผลเส้มเมเข้าบัญชีตัวเองได้หรือไม่?

เพราะทางโลกขนาดมีการตรวจสอบป้องกันหลายชั้น ก็ยังโกงกันได้ แต่ระบบวัดครึ่งหนึ่ง-กรรมการครึ่งหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็ยกให้ “พระ” จัดการบริหารเอง แล้วจะมีพระที่ไม่ปาราชิก เพราะโกงเกิน ๕ มาสก (๓๐๐ บาท) เหลือก็รูป? ซึ่งปาราชิกเป็นโทษหนักเสมือนการประหารชีวิตให้เป็นผีหัวขาด หรือตอลยอดตัวน เป็นดังคนที่ตายทั้งเป็นจากคุณงามความดีนี้เอง

การที่พระตั้งรกรากเงินทอง จึงต้องเสี่ยงกับปาราชิก แถมยังฟวงอาบัติที่สลัดไม่หลุด ไม่เป็นพระที่บริสุทธิ์ได้ตราบใดที่ยังไม่สละเงินทองออกไปจากตน จึงต้องถูกเสือ ๒ ตัวเข้ามาเล่นงาน นั่นคือ **เสือสตาจค์** กับ **เสือสตรี** เมื่อพระเล่นกับเสือสตาจค์ เสือสตรีก็จะเข้ามาบ้วนเปียนเหมือนเรื่องของน้องนิตที่ดูใจกันมายาวนาน จนไม่รู้ว่หลงตาอาบัติหนัก- อาบัติเบาเข้าไปก็กระบุงโกยแล้ว เพราะแค่พูดเกี้ยวทะโลมก็ไม่รอดจากอาบัติหนักอยู่แล้ว ยิ่งทุกวันนี้มีโทรศัพท์มือถือ มีแชตรูม ยิ่งทำอาบัติหนักที่รองจากปาราชิก กันได้ง่าย ๆ

มีตัวอย่างจากพระไตรปิฎก ที่พระทำอาบัติเพียงเล็กน้อย แต่ต้องไปรับวิบากกรรมอย่างยาวนานดังนี้

พระศาสดา ทรงอาศัยนครพาราณสี ประทับอยู่ที่โคนไม้ชีก ๗ ต้น

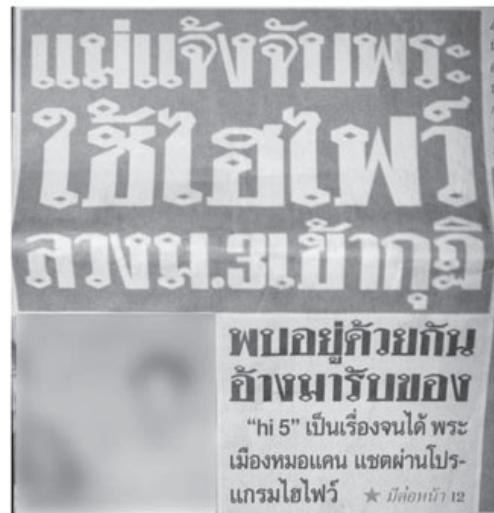
ทรงปรารภอาบัติเล็กน้อยที่ไม่ปลงอาบัติเสียก่อนให้โทษแก่ภิกษุต้องไปเป็น**พระยานาคชื่อเอรกปัตตะ**

ทราบว่า ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้าในกาลก่อน พระยานาคนั้นเป็นภิกษุหนุ่ม ขึ้นเรือไปในแม่น้ำคงคา ยึดใบเตยไคร้ น้ำกอกหนึ่ง เมื่อเรือแม่แล่นไปโดยเร็ว ก็ไม่ปล่อยใบเตยไคร้ น้ำขาดไปแล้วภิกษุหนุ่มนั้นไม่แสดงอาบัติด้วยคิดเสียว่า **“นี่เป็นโทษเพียงเล็กน้อย”** แม้ทำสมณธรรมในป่าสิ้น ๒ หมื่นปี ในกาลมรณภาพเป็นประดุจใบเตยไคร้ น้ำผูกคอ แม้อยากจะแสดงอาบัติ เมื่อไม่เห็นภิกษุอื่น ก็เกิดความเดือดร้อนขึ้นว่า **“เรามีศีลไม่บริสุทธิ์”** จุตจากอัทธภาพนั้นแล้ว บังเกิดเป็นพระยานาค มีร่างกายประมาณเท่าเรือโกลน เขาได้มีชื่อว่า **“เอรกปัตตะ”** เป็นผู้บังเกิดในที่มิชอบเป็นอาหาร นั้นแล.

โทษของการไม่สำรวม มีนรกหรือกำเนิดเดรัจฉานเป็นที่ไป...

เมื่อครั้งพุทธกาลพระตีสถเถระมีความยินดีต่อผ้ากฐินที่กำลังจะได้ใช้ แต่เกิดตายเสียก่อนในตอนกลางคืน พระพุทธเจ้าได้พยากรณ์ว่าเธอได้เกิดเป็นเส้น เพราะความอาลัยในผ้าจีวรผืนใหม่นั้นเอง และพระพุทธเจ้ายังได้กล่าวถึงโทษของการไม่สำรวมในตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย ว่า

“ให้เอาหลวเหล็กที่ติดไฟ มาแทงตาทั้งสองของเธอ ยังดีกว่าการปล่อยใจให้ยินดีกับรูปที่สวยงาม..... หรือเอาขอเหล็กอันคมที่ติดไฟลูกโพล่ง ไปเกี่ยวหูของเธอยังดีกว่าการปล่อยใจให้ยินดีกับเสียงอันไพเราะ...หรือเอาเม็ดอันคมที่ติดไฟลูกโพล่ง มาคว้านลิ้นของเธอยังดีกว่าการปล่อยใจให้ยินดีกับรสอร่อย.....หรือเอาเม็ดโกนอันคม ไฟติดลูกโพล่งแล้วมาเฉือนจมูกของเธอยังดีกว่าการปล่อยใจให้ยินดีกับกลิ่นหอมเย้ายวน...หรือเอาหอกอันคม

ไฟติดลูกโพล่งแล้วมาแทงกายของเธอ ยังดีกว่าการปล่อยใจให้ยินดีกับสัมผัสที่ผูกมัดรัดจริงใจ....

เพราะหากความยินดีในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสนั้นพึงตั้งอยู่ถ้าบุคคลทำกาลกิริยาในสมัยนั้น พึงเข้าถึงคติ ๒ อย่างคือ **นรกหรือกำเนิดสัตว์เดรัจฉานอย่างใดอย่างหนึ่ง** ข้อนี้เป็นฐานะที่จะมีได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราเห็นโทษอันนี้ จึงได้กล่าวอย่างนี้ ” (จากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๘)

นี่โทษของการไม่สำรวมยังมีวิบากได้ถึงปานนี้ พวกรักกล่าวถึงพวกทศิล ที่มาบอกใบ้-ให้หวน-ดูหมอ-ทำเสน่ห์ยาแฝด-ทำเดรัจฉานวิชา หรือร่ำสุราเป็นอาฉิม พวกทศิลเหล่านี้ พระพุทธเจ้าไล่ให้ไปกลืนกินก้อนเหล็กแดงที่เขาเผาไฟแล้ว ให้ตายไปเลยยังดีกว่า มากินก้อนข้าวของชาวบ้าน เพราะจะทำให้เธอตกนรกไปอีกยาวนาน

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงการออกมาบวชว่าเป็นตั้งการกำหญาคา ถ้าผู้ใดกำไม่แน่นเสมอดั่งพรหมจรรย์ที่ประพฤติไม่ตี ย่อมคร่ำผู้้นไปสู่นรก

การเกณฑ์คนเข้ามาบวชให้มากมาย จึงมิใช่มีแต่บุญโดยถ่ายเดียว เพราะการเอาผ้ากาสาฬพัสตร์หรือธงชัยของพระอรหันต์มาทำเป็นเครื่องเล่น น่าจะเป็นบาปมากกว่าบุญโดยแท้ ๓

ทำอย่างไรให้โชคร้ายตลอดไป

อยากมีโชค...หลายคนตระเวนลักการะ
อลังศักดิ์สิทธิ์ ลัก ๔-๕ สถานที่ เพื่อ
คุ้มครองตลอดปี !

บางคน**เปลี่ยนชื่อ เปลี่ยนสกุล** ตัว
กาลกิณีเอาออกให้หมด

บ้างปรับภูมิทัศน์ รอบบ้านในบ้านให้
ดูไกล**ฮวงจุ้ย**

สารพัดวิธีสรรหา เป็นกำลังใจให้
ฟื้นผา

เรื่องกำลังใจ มีมาแต่บุพกาล ที่โหด
ร้ายก็ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มาเช่นบูชา!

อยากจะทำแบบไหน ก็สุดแต่ใจจะ
ไขว่คว้า

ปลอบใจไปวัน ๆ ก็ฉวยไว้ก่อน

แต่หลักใดฤาจะสู้ **“หลักกรรม”**

ทำดี-ได้ดี ทำชั่ว-ได้ชั่ว

ใครไม่นับถือ ถือว่าเป็นขบถแห่ง
มนุษยชาติ!

สังกรรมไม่บิดพลิ้วไม่แปรผัน ทำ
สิ่งใด ย่อมได้สิ่งนั้น

ประดุจ การขว้างระเบิดแรง

เมื่ออยากโชคดีมีชัย ปีใหม่ ชีวิตจะ
ต้องสะอาดด้วยอำนาจแห่ง**ทานบารมี!**

ทานที่ ๑ ไม่เบียดเบียน ไม่ฆ่า
ไม่ประทุษร้ายด้วยกาย ด้วยวาจา แม้
ส่อเสียด แม้หยาบคายก็ไม่เอ่ยเอื้อน

เราจะมีชีวิตอยู่ในโลก ด้วยการ
หลีกเลี่ยงการเบียดเบียนผู้อื่น **ใช้ศีล ๕**
เป็นธรรมบุญของชีวิต

หากไม่กินเนื้อสัตว์ ก็ยังสมบูรณ์ครบ
พร้อม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ทั้งทางตรง
และแม้ทางอ้อม

สัตเพ สัตตา อเวรา จะได้เป็นความ
จริงเสียที

ทานที่ ๒ ฝึกมีน้ำใจ ฝึกเป็นผู้เสียสละ
หัดให้

หัดช่วยเหลือ

หัดสละสิทธิ์เสียบ้าง

หัดช่วยสังคม...และอย่าลืมหัดหายใจ
ลึกทุกครั้งที่นึกได้ ตลอดวันตลอดเวลา
ให้แก่ข้าทาสที่รับใช้เรามาชั่วชีวิต!

สร้างผลบุญติดตัว ทำความดีให้
มากขึ้น

ค่าของคนอยู่ที่การรับใช้ผู้อื่น!

ทานที่ ๓ ฝึกหัดเรื่องอารมณ์ หัดให้
อภัย

ฝึกไม่เอาแต่ใจ

รู้ทันความร้อนของจิต แล้วปรับ
เปลี่ยนให้อ่อนโยน

ลดการถือสา

ลดความขุ่นเคือง

เห็นอารมณ์โกรธของตัวเองยิ่งใหญ่
กว่าความบกพร่องของคนอื่น

จิตที่แจ่มใส เบิกบาน โรคภัยโรคร้าย
ก็จะถอยห่าง

สุขภาพจะแข็งแรง

“ทาน” ทั้ง ๓ เหล่าทัพ จะทำให้เรา
โชคดีตลอดปี ตลอดไป

ละชั่ว คือ ทานที่ ๑ เป็นความดีแค่
ตั้งรับ

ประพฤดีดี คือทานที่ ๒ เป็นความดี
เชิงรุก เป็นเสถียรกริ่งของชีวิต หัดให้วัตถุ
หัดให้บริการ

ทำจิตให้แจ่มใส คือทานที่ ๓ เป็น
อภัยทาน เป็นทานที่จัดการกับอารมณ์ร้าย
ของตัวเอง

ทานทั้ง ๓ คือโอวาทปาฏิโมกข์นั่นเอง
หากทหารต้องมี ๓ เหล่าทัพ ทานก็
ต้องมีให้ครบพร้อม ๓ รูปแบบ

ชีวิตจึงจะปลอดภัย ปลอดภัยโรคและ
โชคดีตลอดปีตลอดไป

เพราะทั้งหมดนี้คือ “มงคลชีวิต”
ของเรา

☸

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใครก็ตามเลี้ยงสัตว์
เราจะสร้าง“หนี้บาป”ให้แก่สัตว์
“หนี้บาป”ที่สัตว์เดรัจฉาน
จะได้จากการกระทำของคนก็คือ
ทำให้เดรัจฉานไม่ได้ใช้หนี้วิบาก
ตามประสาแห่ง
“การดำเนินชีวิตไปตามกรรมของมันเอง”

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อิตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์ธรรม”**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มี**“ปรโลก”** ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”****

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมอนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรก็เลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น.คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่เห็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมนุสสรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรรม)นั้นๆจริง]

ในสังคมสามัญของมนุษย์ปุถุชนโดยทางปรมาตถ์ลัจจะนั้น ปุถุชนจะไม่พ้นมีฉาชีพ ชั้น ๑ และชั้น ๒ นี้ไปได้ง่ายๆ เพราะค่านิยมของสังคมที่เต็มไปด้วยทุนนิยม-บริโภคนิยม-อำนาจนิยม-หฐุหรานิยม-อบายมุขนิยม-วิตถารนิยมที่คนหลงนิยม และต่างปลุกเร้ามอมเมากันอย่างหนักหนาหนักหน่าอย่างไม่หยุดยั้ง จึงต่างก็มั่งมันพากเพียร เก่งแย่งแข่งขันแข่งฆ่ากันสุดฤทธิ์สุดเดชที่จะรวย-สวย-ใหญ่-ดัง-เด่นที่จะสูงส่งมากล้นไปด้วยลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม-อัตตา

คำว่า “ทุนนิยม” จึงเป็นหัวหน้าค่านิยมต่างๆ ที่จะนำไปสู่การบริโภค ไปสู่อำนาจ ไปสู่ ความหฐุหรา ไปสู่อบายมุข ไปสู่ความวิตถาร ทั้งหลาย คนจึงตั้งหน้าตั้งตา เก่งแย่งแข่งขันสะสมทุนทรัพย์เงินทอง สะสมลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม-อัตตา ด้วย“ความหลงใหลก็ยสุข” เป็นนายทุนน้อย เป็นนายทุนใหญ่ จนกระทั่ง“กิเลส”มันพาไปสู่ความเป็นทุนนิยมสามัญ และเมื่อนานวันเข้ามาถึงวันนี้ ทุนนิยมมันได้เลวร้ายไปถึงขั้น“ทุนนิยมมลายา” กันแล้ว กระทั่งได้เกิดวิถิตำเนินชีวิตของสังคมกันอยู่ในปัจจุบัน

และเพราะวิถีดำเนินชีวิตของสังคมมันได้มีระบบ “การโกง-การพุดปดคดโกง”ที่มากและชินแล้วจนคนหลงกัน ว่าสุจริต เนื่องจากคนที่ได้เปรียบในทางสังคมทุกรุ่น ตั้งแต่รุ่นก่อนมาจนรุ่นปัจจุบันนี้ ต่างได้บุญญัตติหลักเกณฑ์-ได้ตราวิธี-ได้ตั้งอัตรารายได้ และได้ตั้งกฎระเบียบแบบแผนที่คนระดับสูงจะต้องได้เปรียบคนระดับล่างกันไว้เป็นความทุจริต ข้อฉลที่ซับซ้อนขึ้นซึ่ง หลากหลายระดับอย่างยิ่ง ไม่หยุดหย่อนมาจนถึงวันนี้ จนแก่ไขกันไม่ได้แล้ว ซึ่งล้วนเป็นความทุจริตข้อฉล เป็นการให้ผู้ที่ยิ่งสูงยิ่งได้เปรียบมาก จนเกิดช่องว่างที่ผู้ยิ่งต่ำห่างออกไปๆอย่างน่าเกลียด ไม่รู้จักอาย(แทนที่ผู้สูงผู้สามารถว่าจะเสียสละอุ้มชูช่วยเหลือผู้ต่ำกว่าด้วยสามารถกว่า) แต่ละระดับยังมีอภิสิทธิ์มีเล่ห์กลบุญญัตติ

หลักเกณฑ์แห่งความได้เปรียบอีกมากขึ้นมากเชิง ทำกัน ต่อเนื่องมายาวนานแสนนานแล้วด้วย อันเป็น“บาป”ที่ ถอดถอนไม่ออกแล้ว และต่างก็ได้หลงผิดกันสนิท ว่า ความซื่อสัตย์ทั้งหลายต่างๆเหล่านั้นไม่ใช่ความซื่อสัตย์ แต่ โดยสังขรณ์มันคือ“กรรม”ไม่สุจริต ที่ผู้ได้เปรียบทางสังคม ได้บัญญัติไว้ ตกทอดมาให้คนทำ ผู้ใดทำ“กรรม”ไม่สุจริต เมื่อใด เมื่อนั้นก็ยังเป็น“กรรมบาป”ทุกกรรมอยู่ตราบนั้น “บาป”หรือ“ทุจริตอกุศล”ดังกล่าว จึงยังคงมีอยู่

ในสังคมมนุษย์ปุถุชนโลกก็อย่างจำเป็น ต่างก็จำนน เพราะ คน“อวิชชา”ไม่รู้สู้สู้สา แต่โดยสังขรณ์แต่ๆมันก็ยังเป็น “การโกง(กฏหนา)-การหลอกลวง(ลปนา)” ที่ยังมีมากมีน้อย ลดหลั่นกันไปตามที่ได้บัญญัติกันไว้จริงนั้นๆ และทุกคน ที่ทำตามบัญญัติทุจริตก็ได้บาป ต้องร่วมรับ“วิบากกรรม” ที่ทำกันไป ตรงตามสังขรณ์แห่ง“บาป”ที่มากที่น้อยนั้นๆ

ด้วยเหตุประการฉะนี้เหตุหนึ่ง(ในอีกหลายๆเหตุ) ที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนปุถุชนทั้งหลายที่ตายจากชาติแห่ง ความเป็นคนไปแล้ว จะได้กลับมาเกิดเป็นคนอีก หรือเกิด เป็นเทวดานั้นน้อยกว่าน้อยนัก มีจำนวนเท่ากับ“ดินที่ติดเล็บ ขึ้นมา เมื่อเอานิ้วจิกลงไปในพื้นที่ดิน”เท่านั้น หากเทียบกับ จำนวนดินในแผ่นดินทั้งหมด ส่วนใหญ่ขึ้นดินตกนรก

คนยุคทุกวันนี้ ไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก และอวิชชา กันมากยิ่งขึ้นกว่ายุคก่อนๆมากนักกว่านั้น ที่อาตมาพูดไปนี้ อาจจะไม่สะดุ้งสะเทือนอะไร ซ้ำอาจจะเห็นว่าอาตมาหาเรื่อง มาขู่ ก็อาจจะม่ แต่อาตมาจริงใจก็ได้แต่เตือนกัน ในฐานะ ที่ปรารถนาดีต่อกัน ในยุคที่ใกล้กลียุคแล้วนี้

อาตมาทำหน้าที่แจ้งบอกสังขรณ์ ตามภูมิของอาตมา เท่าที่อาตมามั่นใจว่า“จริง”สู้กันฟังเท่านั้น ด้วยความตั้งใจ และปรารถนาดีจริงๆ ใครจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ อาตมาก็ได้พยายามอย่างที่สุดแล้ว แต่ก็สามารถถาถายได้เท่านี้ ไม่เกินกว่านี้ ส่วนใครจะเห็นจริงได้หรือไม่ อาตมาก็สุดวิสัย ใครเห็นจริงได้และพยายามปฏิบัติให้บรรลुरुธรรมได้ตามที่ควร ก็ขออนุโมทนาอย่างยิ่ง

ชื่อใหม่ละ ว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า พุทธธรรมของ พระองค์นั้น เป็น“อกาลิก” คือ สามารถบรรลุได้ไม่ว่า กาลไหนๆ หากมีผู้สัมมาทิฐิและปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่

จริง และอีกประโยคหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ก็คือ โลกไม่ว่างจากอหังตฺ ครอบที่มีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

ก็หมายความว่า โลกทุกกาละ หากศึกษาพุทธธรรม ให้“สัมมาทิฐิ” และปฏิบัติให้ดีจริง เอาจริง ก็บรรลुरुธรรม ได้ เป็นอรหัตต์ได้ทุกยุคทุกสมัย ไม่จำกัดเวลา ข้อสำคัญ คือ ต้อง“สัมมาทิฐิ” ปฏิบัติจริงจึงให้ถูกแท้(สัมมา) และ ต้อง“พ้นสี่ลพตปรามาส” โลกยังมีโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี แม้แต่อรหัตต์อยู่ตราบนั้นแน่นอน

แต่สังคมาชาวพุทธทั่วไปทุกวันนี้เข้าใจผิดในความเป็น “โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์” ออกนอกศาสตร์ ที่เป็นพุทธ โดยหลงผิดไปว่า ผู้บรรลुरुแม้แค่โสดาบัน”ก็จะ ต้องเป็นผู้วิเศษชนิดที่เก่งพิลึก ลึกลับมาก เป็นไปได้ยากมาก เป็นคนที่ต้องไม่เหมือนมนุษย์มนาสามัญที่จะอยู่ในสังคมาคน เขาแล้ว ต้องหนีไปอยู่ต่างหากจากสังคมาคนทั่วไปกันโน้น จะ อยู่กับคนสามัญทั่วไปไม่ได้ หรือไม่ก็เข้าใจผิดเลอะเทอะไปว่า จะต้องเป็นคนมีฤทธิ์พิเศษ จะต้องมีอำนาจพิเศษที่แปลก ประหลาดมหัศจรรย์ที่หาไม่ได้ในคน อะไรต่างๆไปโน่น

เพราะเข้าใจ“คุณสมบัตินั้น”อันเป็นคุณธรรมของโสดาบัน ไม่ถูกต้อง ี่งๆที่“คุณธรรมของโสดาบัน”นั้นไม่ใช่คุณสมบัตินี้ที่ลึกลับอะไรเลย ในสังคมาทั่วไปมีคนที่“คุณสมบัตินั้น”ที่เห็นได้ เป็นรูปธรรม อยู่ไหนที่ว่า เป็นผู้ที่มีคุณธรรมของโสดาบัน เช่น “ไม่ละเมียดศีล ๕” และมีความประพฤติ“พ้นอบาย” อยู่แล้ว ซึ่งตรงตามหลักเกณฑ์ทางธรรมของความเป็นโสดาบันกัน อยู่แท้ๆ ถ้าหากได้ศึกษาให้“สัมมาทิฐิ” คือ “ความเป็น ผู้บรรลुरुธรรมโสดาบัน”นั้น นอกจาก“รูปธรรม”จะ“พ้นอบาย” แล้ว ก็ยังต้องมี“ภูมิธรรมในใจ”ที่“หลุดพ้น”หรือที่“บรรลुरु ธรรม”นั้นๆแท้จริง กันนั้นแหละคือ “โสดาบัน” ดังนี้เป็นต้น

แต่เพราะความเข้าใจใน“อารยคุณ”ของศาสนาพุทธได้ เพี้ยนผิดไปแล้ว ไม่ตรงตามหลักธรรมที่เป็นคำสอนของ พระพุทธเจ้าแล้วจริงๆ จึงทำให้ไม่มี“โสดาบัน”กันในสังคมา ชาวพุทธทุกวันนี้ ยิ่งสกิทาคามี-อนาคามี ยิ่งไม่รู้เรื่องกันใหญ่ ทว่าแปลกไปยิ่งกว่านั้นก็คือ ทุกวันนี้คนที่เป็นโสดาบัน หรือเป็นสกิทาคามี หรือแม้เป็นอนาคามี ไม่เห็นมีแล้ว แต่ กลับสู้รู้กันว่า องค์นั้นเป็นอรหัตต์ องค์นั้นเป็นอรหัตต์ไปโน่น ลือกันบ้าง ยืนยันกันต่อเมื่อตายไปแล้วบ้าง ว่า องค์นั้นแหละ

อรหัตต์ เพราะกระดุกเป็นพระธาตุ เอาหลักฐานพระธาตุ
มายืนยันกัน แล้วหลงอรหัตต์กันที่กระดุกนั้นแหละ

ซึ่งเรื่องกระดุกเป็นพระธาตุนี้ เคยอธิบายมาแล้ว ว่า
ไม่ใช่เครื่องชี้ยืนยันความเป็นอรหัตต์ของพุทธ เพราะกระดุก
ของฤๅษีดาบสที่บำเพ็ญสมาธิแบบนั่งหลับตาทำกันทั่วไป
นี่แหละ กระดุกของฤๅษีจะเป็นพระธาตุเช่นกัน แม้กระดุก
จะเป็นพระธาตุแต่ฤๅษีทั้งหลายไม่ใช่อาริยบุคคลชั้นเดียว
แม้แค่วิษณุดาบส ไม่ต้องพูดถึงอรหัตต์ ลัทธิอื่นใดไม่มีอาริยะ
เพราะไม่รู้แจ้งเห็นจริงในปรมัตถธรรม เป็นวิทยาศาสตร์แบบ
พุทธ ไม่มี“วิชาชา ๘”แบบพุทธ ไม่ได้ปฏิบัติเพื่อบริกรรม
๓๗ ที่สามารถหยั่งรู้ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต
-ธรรมในธรรม”แบบพุทธ ดังที่เคยสาธยายมามากแล้ว แต่
นั่นแหละฤๅษีก็มีกระดุกเป็นพระธาตุได้เช่นกัน เยอะด้วย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า การปฏิบัติใดที่ไม่มี“มรรค อันมี
องค์ ๘”อย่างป็นสัมมาทิฏฐิ หรือมี ได้เรียนรู้มรรค องค์ ๘
แต่ไม่สัมมาทิฏฐิ หรือสัมมาทิฏฐิแต่ไม่สัมมาปฏิบัติ ก็
ไม่บรรลุโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์ แต่อย่างไร
พระองค์ตรัสว่า ลัทธิใดไม่มีมรรค ๘ ลัทธินั้นไม่สมณะ ๔
(คือไม่ได้เป็นอาริยบุคคล ๔ นั้นเอง) แม้ผู้ที่เป็นพุทธ กระดุก
เป็นพระธาตุก็ตาม ก็ยังไม่ใช่เครื่องชี้อรหัตต์ นอกจากผู้
ปฏิบัติมรรค ๘ บรรลุตามขั้นตอนจึงจะเป็นอาริยะแต่ละชั้น
และมีการเชื่อผิดๆกันว่า พระอรุณคัมภีร์ออกไปปฏิบัติใน
ป่า นั่งหลับตาสมาธิกันเป็นหลักปฏิบัติสำคัญ นั่งสมาธิกัน
นี่แหละอย่างหนัก จนบรรลุ“สมาธิ”แบบทั่วไป และเป็น
“ฌาน”แบบทั่วไป(ซึ่งไม่ใช่แบบของพระพุทธเจ้า) ไปตามทิฏฐิ
ของตน และเกิดผลรู้สึกบรรลุ..“บึ้ง!!!” ขึ้นมาในตอนใด
ตอนหนึ่ง แล้วก็เชื่อว่า อากา..“บึ้ง!!!”นี่เองคือ **อาการบรรลุ
นิพพาน บรรลุเป็นอรหัตต์** อย่างนี้ก็มิ [ตามที่ท่านผู้บรรลุ
เล่าของท่านเองสู่ประชาชนทั้งหลายฟังทั่วไป]

ซึ่งอาการเช่นว่านี้ อาตมาเคยปฏิบัติมา มันคืออาการ
ชนิดหนึ่งของการเข้าสู่“อรุณฌาน”แบบฤๅษี(นั่งหลับตาสมาธิ)
กล่าวคือ การทำสมาธินั่งหลับตาเพ่งลมหายใจเข้าออก
อาณานาฬสตินี้แหละ อาตมาเคยมีอาการ“บึ้ง!!!” ซึ่งเป็น
อาการของการออกจากโลก(ภพ)แห่ง“อรุณฌาน” เข้าสู่โลก(ภพ)
แห่ง“อรุณฌาน”นั้นเอง อาการขณะนั้นรู้สึกขาด..“บึ้ง!!!”

เหมือนเราหลุดออกจากโลกจริงๆ มันเป็นอาการที่ขาด
หรือหลุดออกไปแรงๆ หลุดชนิดที่ขาด“บึ้ง!!!”ออกไปแรงๆ
ก็เหมือนเราอยู่ในโลกหนึ่ง แล้วหลุดออกไปอีกโลกหนึ่งที่
ต่างไปเลยที่เดียว เข้าสู่โลกแห่ง“ความว่าง” มันว่างโล่งใส
สว่างอย่างไม่เคยพบไม่เคยเป็น ไม่มีที่เปรียบ มันเป็น
ความรู้สึกสุดจะบรรยาย

อารมณ์นี้คนหลงผิดกันเยอะว่า นี่คือ **แดนแห่ง
นิพพาน แดนแห่งความว่าง ที่ว่างอย่างวิเศษในสุด
แปลกประหลาด**

ทั้งที่เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ที่พระพุทธเจ้าไม่ได้จัดเข้าอยู่
ใน“ทิฏฐิธรรมนิพพานทิวติ ๕”ด้วยซ้ำ อารมณ์อย่างนี้ หรือแค่
ภพอย่างนี้ พระพุทธองค์จัดอยู่ใน“อปรัณตกับปิกทิฏฐิ”
เท่านั้น (อปรัณตกับปิก แปลว่า ผู้ยึดถือในการกำหนดที่สุดเบื้อง
ปลาย) คือ แค่วางไว้ได้เพียงขั้น“ทิฏฐิ”เท่านั้น หมายความว่า
ได้แค่...“ความรู้,ความเข้าใจ,ความเห็น,ความเชื่อ”(ทิฏฐิ)
เท่านั้น ยังไม่ใช่“ความเป็น,ความมี,ความเกิดในจิต”(ภาวะ)
แต่อย่างไร พระพุทธองค์จึงไม่ได้จัดอยู่ในขั้นที่มีจิตหรือมี
อารมณ์ที่นับได้ว่า“นิพพาน-นิพพาน”อะไรหรอก มันเป็นแค่
“มิจฉาทิฏฐิ” เท่านั้นเอง **ยังอยู่ห่างไกล“นิพพาน”ยิ่งนัก
แต่ที่หลงกันว่า ได้นิพพานนั่นก็เป็น“มิจฉานิพพาน”**
เพราะไม่ใช่ภาวะที่เข้าขั้น“มีอารมณ์”หรือได้เข้าไปสัมผัส
“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่เป็น“ภาวะนิพพานแท้ๆ”แต่อย่างไร
ได้แค่เพียงมี“ทิฏฐิ”อยู่ว่า **“นิพพาน”เป็นอย่างไร**
แต่แท้จริงผู้ที่มี“ความเข้าใจเช่นนี้” มันแค่ความเชื่อ
(ทิฏฐิ) แค่“ความรู้”(ทิฏฐิ)เท่านั้น ภาวะของ“นิพพาน”ยังเป็น
ลมๆแล้งๆ มันยังไม่มีภาวะ **“ภูมิสัมมานิพพาน”**เลย
เพราะบางคนมีแค่“ทิฏฐิ” ยังไม่ได้ปฏิบัติ แม้ปฏิบัติ
ก็“มิจฉามรรค” ถ้าได้..ก็เป็น“มิจฉาผล” เพราะไม่สามารถเกิด
“เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา”(ภูมิ“อรุณฌานที่ ๔”)ที่เป็นภาวะ
“พื้นฐานแห่งความเป็นนิพพาน” เกิดขึ้นในใจของผู้ปฏิบัติ
ผู้มี**“ภูมิโลกุตระ”**จริงเท่านั้นที่จะสามารถใช้**“อรุณ
ฌาน”**ตรวจ“อากาสนัญญาตนภูมิ-วิญญาณัญญาตนภูมิ-
อากัญญาญญาตนภูมิ-เนวสัญญาณาสัญญาญญาตนภูมิ”ได้จริง
ส่วนผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ”และปฏิบัติ“มิจฉามรรค”นั้น ก็จ
วนอยู่แต่ในภาวะชั่วช้อน **อากาสาคือความว่างแบบที่ตนได้**

นั่นเอง วิญญาณก็วนอยู่ในภุมิโลภยะเดิมนั้นแหละ แต่ “ทิวฏฐิ” นั้นเป็นแค่ “วาทะ” (คำพูด) ที่แปลกไปเท่านั้น ภาวะจริงก็วนอยู่ในภุมิโลภยะ เดิม เปลี่ยนไปแค่ “วาทะ” ส่วนภาวะไม่มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรที่พ้นออกไปจาก “โลภียภุมิ” แต่อย่างใดเลย

ผู้ยังเข้าถึง “ภุมิโลภุตระ” ไม่ได้จริง จึงมีแต่ “วาทะ” มีแต่ “ความเห็นของตน, ความเชื่อของตน” เท่านั้นว่า “นิพพาน” เป็นเช่นนั้นๆ ตามประสา รูปที่ตนปั้นแล้วหลงเสพอัตตานั้นๆ ไป

นี่คือ ภาวะที่เป็นแค่ “**อัตตวาทุพาทาน**” คือ “อัตตตา” ที่เขาหลงว่าเป็น “นิพพาน” นั้น เขาได้แค่ “วาทะ” แม้แต่ “รูป” ที่ ได้สัมผัสผัสหรือ “อรูป” ที่ ได้สัมผัส ก็ “ไม่มี” ซึ่งเป็นการได้แค่ “พูดๆ กันไป” มีแต่ “คำพูด” (วาทะ) เท่านั้นที่ได้ “นิพพาน” ที่ พูดกันก็แค่ลมๆ แล้งๆ เพียงฝันๆ ว่า “นิพพาน” กันไปเท่านั้น

แท้ที่จริงคือ “**อากาสาณัญญาตนณาน**” ซึ่งเป็น “ฉาน” ในภวังค์ *ไม่ใช่ “ฉาน” แบบพุทธ* แต่เป็น “ฉาน” ที่ฤษีดาบส หรือพระป่าในประเทศไทย แม้คนทั่วไปก็ทำกันอยู่ดาษดื่น

“ฉาน” ชนิดนี้เป็นการสร้าง (นิมิต) **อัตตาสำเร็จด้วยจิต** ชนิดหนึ่งเท่านั้น “อัตตตา” หรือ “ฉาน” ชนิดนี้คือ **มโนมยอัตตตา** ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถ **ปั้น (นิมิต) อรูปภาพหรือรูปภาพขึ้นมาเอง** ได้ กระทั่งสำเร็จ “ตัวตน” (อัตตตา) นี้ก็ “เกิด” (ชาติ) สำเร็จ ตาม “ภาวัตถตา” ของตนสำเร็จเป็นภพ “ฉาน” ที่ได้นี้จึงเท่ากับ สร้าง “รูปภาพและอรูปภาพ” แท้ๆ (ไม่ใช่ “ฉาน” เพื่อดับภพจบชาติ)

ซึ่ง **อากาสาณัญญาตนณาน** นี้ ในขณะที่เป็น “อากาสาณัญญาตนณาน” อยู่ ขณะนั้นผู้บรรลุจะยังไม่รู้ตัวเอง **จะมีแต่อารมณ์ว่าง ที่ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกว่าเป็น “ตัวเรา”** (อัตตตา)

จะยังไม่รู้ตัวว่า “เรา” คือ “เรา” หรือ “เรา” คือใคร ในขณะนั้น มีแต่ “อารมณ์ว่าง” เท่านั้นที่ **มีความรู้สึกอยู่** คือมีแต่ “**ความรู้สึกว่าง**” ว่างสว่างใสไปไกลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด (อนันโต

อากาโส) ซึ่งมันเป็น “**ความว่าง**” (อากาสา) ชนิดไม่มีนิรวรณอยู่ ช่วงขณะนั้นเท่านั้นที่เป็นอยู่ (แบบฤษี) แต่ผู้ตกอยู่ในภาวะนี้ ยังไม่รู้ตัวเองว่า “**เรา**” เป็นใคร ในขณะที่อยู่ใน “**อารมณ์ว่าง**” นั้น

เราเป็น “**ตัวความว่าง**” เสียเอง ทว่า “เรา” ยังไม่รู้ลึกใน “**ความเป็นเรา**” (เราคือใคร) อารมณ์นี้จะเป็นอยู่ชั่วระยะหนึ่ง จนกว่า “เรา” จะรู้สึกตัวว่า “**เราเป็นใคร**” ที่กำลังอยู่ใน “**ภาวะนั้น**” หรือจะ

รู้ขึ้นมาว่า “**อยู่ ณ ที่นั้นขณะนั้น**” คือ “เรา” (เราคือนายข.เป็นต้น) เมื่อใด.. “เรา” รู้สึกตัวว่า เราคือเรา หรือเราคือใคร ใน

ขณะนั้นนั่นเอง คือ การล่องพ้นจาก “**อากาสาณัญญาตนณาน**” เข้าสู่ **อรูปฉาน** ขึ้น “**วิญญาณัญญาตนณาน**”

เมื่อผู้บรรลุ “**อากาสาณัญญาตนณาน**” **รู้สึกตัวเอง** หรือ **รู้ขึ้นมาว่า ตนเองคือใคร** เมื่อนั้น “**เราก็คือผู้มีความรู้ตัว**” ว่าเป็น “**เรา**” จากนั้นจึงจะมีอารมณ์หรือมีความรู้สึกว่า อ้อ..

เราเองอยู่ในอารมณ์ว่าง นี้ **เราก็เป็นวิญญาณ** หรือ **รู้ความเป็น “เรา”** ขึ้นมาในบัดนั้น จึงชื่อภาวะนี้ว่า ล่องพ้นจาก “**อากาสาณัญญาตนณาน**” เข้าสู่ “**วิญญาณัญญาตนณาน**” ที่ “**รู้ว่าเป็นเรา**”

ที่แท้ก็เป็น “**จิตว่างจากนิรวรณ**” ๕ ช่วงขณะนั้น ที่ตนใช้ชีวิตปฏิบัติให้หลบเลี่ยงจากอารมณ์นิรวรณมาได้ หรือกดข่มให้ อากาสาณัญญาตนณานสงบชั่วคราวได้ หรือหลีกเลี่ยงหนีมาจากอารมณ์

“**นิรวรณ**” ๕ ได้ช่วงขณะนั้น ตามวิธีเพ่งกสิณทั้งหลาย ถ้าคนผู้ปฏิบัติได้ภาวะนี้แล้ว **หลงเอาแค่นี้เป็นเบื้องปลายสุดของที่หมาย** (อปรัณตะ) ก็ **จะจบอยู่ที่อารมณ์นี้ตลอดไป** (สัสสตะ) ถือว่า นี่เป็น **ที่สุดอันยั่งยืน** (ธวัจ)

นี่คือ “**อัตตตา**” ของผู้มีทิวฏฐิหลงใน “**อัญญัตติฐิ**”

เป็นความวามเวียนอยู่ในวิภวัญญะของผู้มี “**ทิวฏฐิ**” ที่ชื่อว่า “**อปรัณตักปัฏทิวฏฐิ**” (ผู้ยึดถือในการกำหนดที่สุดเบื้องปลาย) ซึ่งความจริงชัดเจนก็คือ **ผู้วนเวียนอยู่ในวิภวัญญะ “ตนเอง” (อัตตตา) ที่ตนหลงกำหนดขึ้นมาให้แก่ตน และนิมิตขึ้นจนสำเร็จด้วยจิต (มโนมยอัตตตา)** เท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๕-๔๖)

นอกเหนือไปจากนี้ ก็คือ ผู้เห็นผิด (มิจฉาทิวฏฐิ) ที่ได้ ตึกขามว่า **นิพพานนั้นจะต้องเป็น “การดับ”** ไม่ใช่อยู่กับ

ความว่างสว่างโล่งแบบนี้ จึงพยายาม “**ดับความรับรู้-ดับความรู้สึกทั้งปวง-ดับการกำหนดรู้อะไรต่ออะไรต่อไปเลย**”

นั่นก็คือ “**ดับเวทนา**” ของตน หรือ “**ดับสัญญา**” ของตนเองต่อไป ให้ตน “**ไม่มีความรู้สึก-ไม่มีความรับรู้อะไร-ไม่กำหนดรู้อะไรเลย**” เป็น “**อัญญัตติฐิ**” อีกรู้ที่ เพราะเชื่อว่า “**นิโรธหรือนิโรธสมาบัติ**” ต้องเป็นอย่างนี้ เชื่อว่า ถ้า “**ดับ**” เวทนา หรือ “**ดับ**” สัญญา นี่แหละคือ “**นิพพาน**” [ที่จริงการดับเวทนาหรือดับสัญญา ดังว่านี้ ไม่ต้องมาถึงขั้นอรูปฉาน แค่นี้ขั้นรูปฉาน ก็ “**ดับ**” เวทนา หรือสัญญาได้แล้ว สำหรับผู้ที่สามารถในรูปฉานแล้วเพียงพอ]

ผู้นี้ก็ปฏิบัติตามที่กล่าวมานั้นให้สำเร็จ นั่นคือ “**ดับเวทนา**” หรือ “**ดับสัญญา**” ได้สำเร็จ เมื่อสำเร็จเขาก็เชื่อว่านี่คือ “**อากิณญัญญาตนณาน**” คือผ่านพ้น “**วิญญาณัญญาตนณาน**”

ฉันทันขึ้นไปอีก ซึ่งเป็นภูมิเดียวกันกับ“อสังขณัฐภูมิ” คือ “ภาวะที่มีการดับจิตดับวิญญาณไม่ให้ความรับรู้อะไรเลย” ก็เท่านั้น ผู้ทำได้สำเร็จก็เป็น“อสังขณัฐสัตว์” แล้วเรียกขานนี้คือ “นิโรธหรือนิโรธสมาบัติ” (ซึ่งแตกต่างจาก“นิโรธ”ของพุทธคนละแบบ)

ที่แท้คือ ทำตนให้เป็นก้อนดินก้อนหิน ซึ่งเท่ากับพากเพียรทำตนให้ไม่รู้อะไร และทำได้สำเร็จ ก็เท่านั้น แล้วก็ฝึกซ้ำทำให้ชำนาญให้ตนทำได้เก่งได้แน่นได้นาน โดยหลงเชื่อกันว่า ทำให้มากให้นานก็จะสำเร็จเป็น“นิพพาน”ถาวร

ซึ่งเป็น“ความเห็นผิด” (มิจฉาทิฐิ) อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กล่าวคือ “นิพพาน” นั้นมีอารมณ์ ไม่ใช่ไม่มีอารมณ์ (เวทนา) เรียกว่า “อารมณ์นิพพาน” ไม่ใช่ไม่มี“ความรู้สึก (เวทนา)” พระพุทธเจ้าตรัสว่า นิพพานนั้นยิ่งกว่าสุข(นิพพานังปรมา สุขัง) ผู้รู้ท่านแปลกันว่า “นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง” แสดงว่า นิพพานต้องมีความรู้สึก(เวทนา) และความรู้สึกนี้ไม่ใช่อารมณ์“สุข”หรือ“รสสุข”อย่างที่ชาวโลกก็มีกัน มัน“สุข”ไม่เหมือน“รสสุข”ของชาวโลกก็ เพราะ“สุข”ของนิพพานเป็น“อุปสมสุข”หรือ“อุปสมสุข”(สุขสงบอย่างพิเศษ, สุขโลกุตระ ซึ่งเป็น“สุข”ที่ปราศจาก“สุขและทุกข์ที่ชาวโลกก็เขาสุข เรียกว่า “อทุกขมสุข”)

เพราะฉะนั้น “ความดับ”ของนิพพาน จึงไม่ใช่“ดับ”อย่างพหุชื่อต่างๆ โดย“ดับ”เวทนาทั้งหมด “ดับ”สัญญาทั้งหมด “ดับ”จิตทั้งหมด จน“ไม่รู้อะไร”ไปดื้อๆที่อู่ทั้งดุ้น

ตัวอย่างสำคัญของ“อภิจิตสิกขา”หรือ“การทำสมาธิ”แบบพุทธนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๒๔๔-๒๔๙ ว่า สมาธิของพุทธ มี“การเจริญสมาธิเฉพาะส่วน”(เอกัสภาวิโต สมาธิ โหติ)เพื่อเห็นแจ้งความละเอียดในปรมาตถธรรมต่างๆ หรือเพื่อเห็นแจ้งในการพิจารณาภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม และจะบรรลุ“ตริณปริณญา” จะบรรลุ“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”

จริงอยู่...ในความเป็น“นิพพาน”นั้นมี“ความดับ” แต่สิ่งที่“ดับ”สนั่นนั้นคือ“กิเลสภาวะ” “กิเลสดับ”ไม่ใช่“จิตวิญญาณดับ”หรือ“ดับความรู้สึก”(ดับอารมณ์) ซึ่งต่างจาก“ดับเวทนา-ดับสัญญา”ไปทั้งหมดอย่างพหุชื่อทั้งดุ้นแน่ๆ

ที่แท้แล้ว นิโรธหรือนิโรธสมาบัติก็ดี อสังขณัฐสัตว์ก็ดี ดับเวทนาหรือดับสัญญาที่ดี(ที่ท่านแปลมาจากคำว่า“สัญญาเวหยิต นิโรธ” ซึ่งเรื่องนี้มีนัยสำคัญที่ลึกซึ้งมาก อาตามาพยายามอธิบาย

มาตลอด) อภิจิตัญญาตนฉน(แบบฤๅษี)ก็ดี ล้วนแต่เป็นสภาวะเดียวกันทั้งสิ้น แต่ภาษาเท่านั้นที่ต่างกัน ส่วนสภาวะไม่มีอันใดต่างกันเลย นั่นคือ สภาวะนั้นเป็นการดับไปทั้งดุ้น ไม่ใช่“ทำให้เกิดความดับเฉพาะส่วน”(เอกัสภาวิโต นิโรธ โหติ)

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“ธาตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติแท้**ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว
ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึง
พร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ
ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ
หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มี
ศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามลัทธิธรรมของแต่ละคน และมี
ศีลอื่นๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม
และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม
ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด”
(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น *มิจฉาชีพ*
การค้าขายที่เป็น *มิจฉาชีพ ๕* ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ”
ไปแล้ว และข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ก็เกือบจะครบข้อเขียนอยู่
แล้ว ฉบับนี้ก็ขอซ้ำข้อที่ ๒ ให้อ่านอีกหน่อยก็แล้วกัน]

๒. การค้าขายสัตว์ ซึ่งหมายถึง สัตว์ทุกชนิด
สัตว์เป็นๆที่ยังไม่ตายนี้เอง แม้คนก็เป็นสัตว์โลกเช่นกัน
สัตว์ที่เขาขายไปนั้น ๑.เขาเอาไปฆ่า เอาไปกดขี่
กินแรงใช้แรง หรือเอาไปหาจุดต่างๆนานา นี่มันได้บาป
ตรงๆชัดๆทั้งคนฆ่าคนขาย ๒.เขาเอาไปเลี้ยง สัตว์ทุกตัว
เดรัจฉานทุกตนมีกรรมมีวิบากเป็นของตน(กัมมัตสกะ)
เขามีบาปมีบุญของเขา และความเป็นสัตว์โลกนั้น สัตว์
ทุกตัวมีส่วนแห่งบุญ(บุญญาภคิยา) มีผลบุญบาปที่จะเกิด
แก่ชั้นอื่น(อุภิวเปกกา) เป็นของตนๆ ที่จะติดตัวไป ที่สำคัญ

นั้นสัตว์โลกทั้งเดรัจฉานและคนมีพฤติกรรมร่วมกันแล้ว
จะเพิ่มส่วนบาปเพิ่มส่วนบุญแก่กันและกันสัมพันธ์กันไป
ใช้ “หนี้เวรหนี้กรรม” ในวิญญูสงสารกันไปตลอดจนกว่าจะ
ปรินิพพาน จึงเท่ากับยังสัมพันธ์กัน ยิ่งร่วมกรรมกัน
ก็ยิ่งเพิ่มน้ำหนักของบาปของบุญทับถมใส่อัธยาพจาก
การประกอบกรรมร่วมกันหนักหนาขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้น
จึงไม่ควรจะมี “ความสัมพันธ์ร่วมบาป” ใดๆกัน

ดังนั้นเราอย่าไปเกี่ยวข้องกับสัตว์ ซึ่งเป็นการต่อเติม
เสริมบาปให้เป็นเวรนานุเวรเติมบาปกับสัตว์โลก ให้เป็น
“เวรกรรม” เพิ่มจากที่มีกันมาแล้วอีกเลย ปล่อยให้สัตว์เขา
เป็นไปตามยถากรรมของเขาเถิด ศาสนาพุทธใน “จุลศีล” มี
ข้อห้ามยืนยันไว้ชัดพระพุทธเจ้าให้ “เว้นขาด” การเลี้ยงสัตว์
เพราะเราเลี้ยงสัตว์นั้น ไม่ใช่การทำ “บุญ” ให้เดรัจฉาน
มันดูเหมือนเรามีเมตตาเอ็นดูสัตว์ จะช่วยสัตว์ แต่แท้จริง
ตามลัทธิธรรมนั้นมันไม่ใช่ มันกลับก่อบาปก่อเวรกัน เพราะ
“บุญ” คือชำระกิเลส เราไม่สามารถชำระกิเลสให้แก่สัตว์
เดรัจฉานได้ สัตว์เดรัจฉานเป็นอเวไนยสัตว์แท้ สอนให้
ชำระกิเลสไม่ได้ ซ้ำมีหน่าเรามีแต่จะก่อ “บาป” แก่กันและกัน
กับเดรัจฉานจึงไม่คุ้มเลยที่จะเกี่ยวเนื่อง “ก่อกรรม” กับสัตว์
เดรัจฉาน ปล่อยให้สัตว์ใช้ชีวิตบริวารวิบากของตนๆไปเถิด

ถ้าใครก็ตามเลี้ยงสัตว์เราจะสร้าง “หนี้บาป” ให้แก่สัตว์
“หนี้บาป” ที่สัตว์เดรัจฉานจะได้จากการกระทำของคนก็คือ
ทำให้เดรัจฉานไม่ได้ใช้หนี้วิบากตามประสาแห่ง “การดำเนิน
ชีวิตไปตามกรรมของมันเอง” แต่คนมา “ช่วยสัตว์” นั่นคือ
คนไม่ให้สัตว์ได้ “ช่วยตนเอง-ลำบากตนเอง” ซึ่งการช่วยตน
เองหรือลำบากตนเองนั้นเป็น “การชดใช้หนี้กรรม” ของสัตว์โลก
แต่คนมา “ทำให้สัตว์-ทำแทนสัตว์” สัตว์ไม่ได้ทำเอง ไม่ได้
ทำกรรมเอง แต่คนทำแทน สัตว์จึงกลับยังเป็น “หนี้กรรม”
เพิ่มขึ้น นั่นคือ *คนไม่ได้ช่วยสัตว์ให้ “มีบุญ” เพิ่มขึ้นเลย มี
แต่เพิ่ม “บาป” เพิ่ม “หนี้บาป” ยิ่งขึ้นๆ*

ที่เห็นชัดๆโต้งๆ ก็คือทำให้สัตว์เสียสัญชาตญาณของ
มันไปจนหากินเองไม่เป็น ป้องกันตนไม่ได้ นี่คือการทำลาย
“ความเป็นคุณสมบัติของสัตว์” อย่างโค่นทำลายสัญชาตญาณ
กันเลย ซ้ำร้ายสัตว์เพิ่มกิเลสหนาขึ้นอีกเพราะคนมอมเมามัน

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ผู้ประพาศิธรรมทำผิด
หลงติดกลิ่นหอมดอกไม้
คิดว่านิดน้อยโทษภัย
จริงไ้ช้รัฐเขาเลากา

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เซตวัน ทรงเอยถึงภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งถูกตำหนิว่าเป็น
ผู้ขโมยกลิ่น

ภิกษุนั้นไปอาศัยอยู่ที่ป่าแห่งหนึ่งในโกศลรัฐ
วันหนึ่ง ได้ยีนอยู่ริมสระบัว ขึ้นชมดอกบัวที่
กำลังบานสะพรั่งเต็มสระ แล้วอดใจไม่ได้ที่จะไป
ยีนได้ลม สูดดมกลิ่นหอมของดอกบัวด้วยความ
พึงพอใจ

ขณะนั้นเอง รุกขเทวดา (ผู้มีจิตใจสูงที่คอย
ดูแลรักษาต้นไม้) ที่ต้นไม้ใหญ่ริมสระบัว เห็น
เหตุการณ์อยู่ จึงต้องการทำให้ภิกษุนั้นบั้งเกิด
ความสังเวช (เกิดสำนึกดีจากความรู้สึกสลดใจใน

สิ่งที่ไม่ดี) โดยปรากฏกายกล่าวกับภิกษุนั้น

“ข้าแต่ท่านผู้ประพาศิธรรม การที่ท่าน
เพลิดเพลินยีนดีสุดดมกลิ่นดอกบัวอยู่ นี้เป็นส่วน
แห่งการขโมยอย่างหนึ่ง ท่านได้ชื่อว่า เป็น
ผู้ขโมยกลิ่นแล้ว”

เพียงคำกล่าวเตือนเท่านั้น ก็ทำให้ภิกษุได้สติ
สังเวชใจขึ้นมาทันที จึงละทิ้งที่นั้น เดินทางไป
เข้าเฝ้าพระศาสดายังพระเซตวันมหาวิหาร พอ
ได้พบแล้ว พระศาสดาตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุ เธอไปอยู่ที่ไหนมา”

ภิกษุนั้นจึงทูลถึงสถานที่อยู่ และเรื่องราวที่
รุกขเทวดาทำให้บั้งเกิดสังเวชใจ พระศาสดาทรง

ลำดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุ ไม่ใช่แต่เธอเท่านั้นที่ดมกลิ่นดอกไม้ แล้วถูกเวทิตาทำให้สลดสังเวช **แม่บับทิต** ในกาลก่อน ก็เคยถูกเทพธิดาทำให้สลดสังเวชมาแล้วเหมือนกัน”

ภิกษุได้ยินอย่างนั้น ก็ทูลอ้อนวอนให้ทรงเล่าพระศาสตร์นาจึงทรงนำเอาเรื่องราวนั้นมาแสดง

.....

ในอดีตกาล มีมาณพคนหนึ่งเกิดในตระกูลพราหมณ์ ที่หมู่บ้านในแคว้นกาลสี เขาไปร่ำเรียนศิลปะที่เมืองตักสิลา สำเร็จแล้วเกิดเบื่อหน่ายทางโลกโลภีย์ จึงออกบวชเป็นฤๅษี (ผู้บำเพ็ญพรตแสวงหาธรรมหาความสงบ) พำนักอยู่ที่ราวป่าแห่งหนึ่งซึ่งมีสระบัวใกล้บริเวณนั้น

วันหนึ่ง พระฤๅษีได้ลงไปในสระบัว แล้วยืนสูดดมกลิ่นหอมของดอกบัวที่กำลังบานงดงาม

เหตุการณ์นี้ ตกอยู่ในสายตาของ**เทพธิดาองค์หนึ่ง (ผู้มีจิตใจสูง)** ซึ่งสถิตอยู่ที่ราวป่านั้น ได้เกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เห็นทีเราจะต้องช่วยทำให้ฤๅษีนี้ บังเกิดสำนึกที่ดี ไม่ติดหลงยินดีในกลิ่นหอมของดอกบัว”

เทพธิดาจึงเข้าไปหาพระฤๅษี แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านผู้นิรทุกข์ (ไม่มีทุกข์) การที่ท่านสูดดมกลิ่นหอมของดอกบัวด้วยความพอใจเยี่ยงนี้ ไม่ดีเลย นี่เป็นความโลภอย่างหนึ่งของอาการขโมย เรียกได้ว่า ท่านเป็นผู้ขโมยกลิ่น”

พระฤๅษีได้ฟังอย่างนั้นก็ไมยอมรับ ปฏิเสธว่า

“ดอกบัวเราก็ไม่ได้ขโมยเด็ดเอาไป ทั้งไม่ได้เอามาบริโภค เราเพียงแต่ยืมดมต่าง ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดจึงกล่าวหาเราเป็นผู้ขโมยกลิ่นดอกบัวเล่า

ทีคนที่ขูดเหง้าบัว เด็ดเอาดอกบัวไป ทำไมท่านจึงไม่กล่าวหาคนที่ทำกรรมหยาบช้ำอย่างนั้น”

เทพธิดาได้ยินแล้ว กล่าวชี้แจงให้รู้ว่า

“คนหยาบช้ำทั่วไป ย่อมแปดเปื้อนไปด้วย

บาปเหมือนกับผ้าถุงของแม่ผู้เลี้ยงทารกน้อย ย่อมแปดเปื้อนไปด้วยน้ำลาย น้ำมูก ปัสสาวะ และอุจจาระของทารกน้อย ฉะนั้นเราจึงไม่ได้ว่ากล่าวอะไรเขา แต่ปรารถนาจะว่ากล่าวท่านผู้บำเพ็ญพรตแสวงหาธรรมอันสงบ เพราะท่านได้กระทำสิ่งไม่สมควร

การทำบาปของผู้แสวงหาความสะอาดปราศจากโทษอยู่เป็นนิจ หากทำบาปแม้เพียงปลายขนทราย ผลจะปรากฏเท่าเมฆก้อนใหญ่เลยทีเดียว”

ได้ยินอย่างนั้นแล้ว พระฤๅษีก็ได้สติ รู้สึกสลดสังเวชตนเองขึ้นมาทันที จึงกล่าวอย่างนอบน้อมแก่เทพธิดาด้วยความเคารพ

“ดูก่อนเทพธิดาผู้ควรบูชา ท่านได้อนุเคราะห์เราโดยแท้ หากท่านได้เห็นโทษบาปเช่นนี้ของเราอีกเมื่อใด ขอท่านจงตักเตือนเรากอีกเมื่อนั้น”

เทพธิดาเห็นว่าพระฤๅษีได้รู้แล้ว จึงสรุปตอบคำขอนั้นไปว่า

“เราไม่ได้อาศัยท่านเลี้ยงชีพ ไม่ได้เป็นลูกจ้างของท่าน ก็ตัวท่านเองนั่นแล ฟังรู้การกระทำอันเป็นเหตุให้ไปสู่สุคติ (ทางดำเนินไปดี) เกิด”

เทพธิดาให้โอวาทแล้วก็กลับคืนสู่ที่อยู่ของตน ส่วนพระฤๅษีได้บำเพ็ญพรตต่อไป จนทำมาน (สภาวะสงบอันประณีตยิ่ง) ได้ มีพรหมโลกเป็นที่ไปในเรื่องหน้า

.....

พระศาสตร์ตรัสขาดกนี้จบแล้ว ทรงกล่าวว่า **“เทพธิดาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอุบลวรรณาเถรีในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีได้มาเป็นเราตถาคตเอง”**

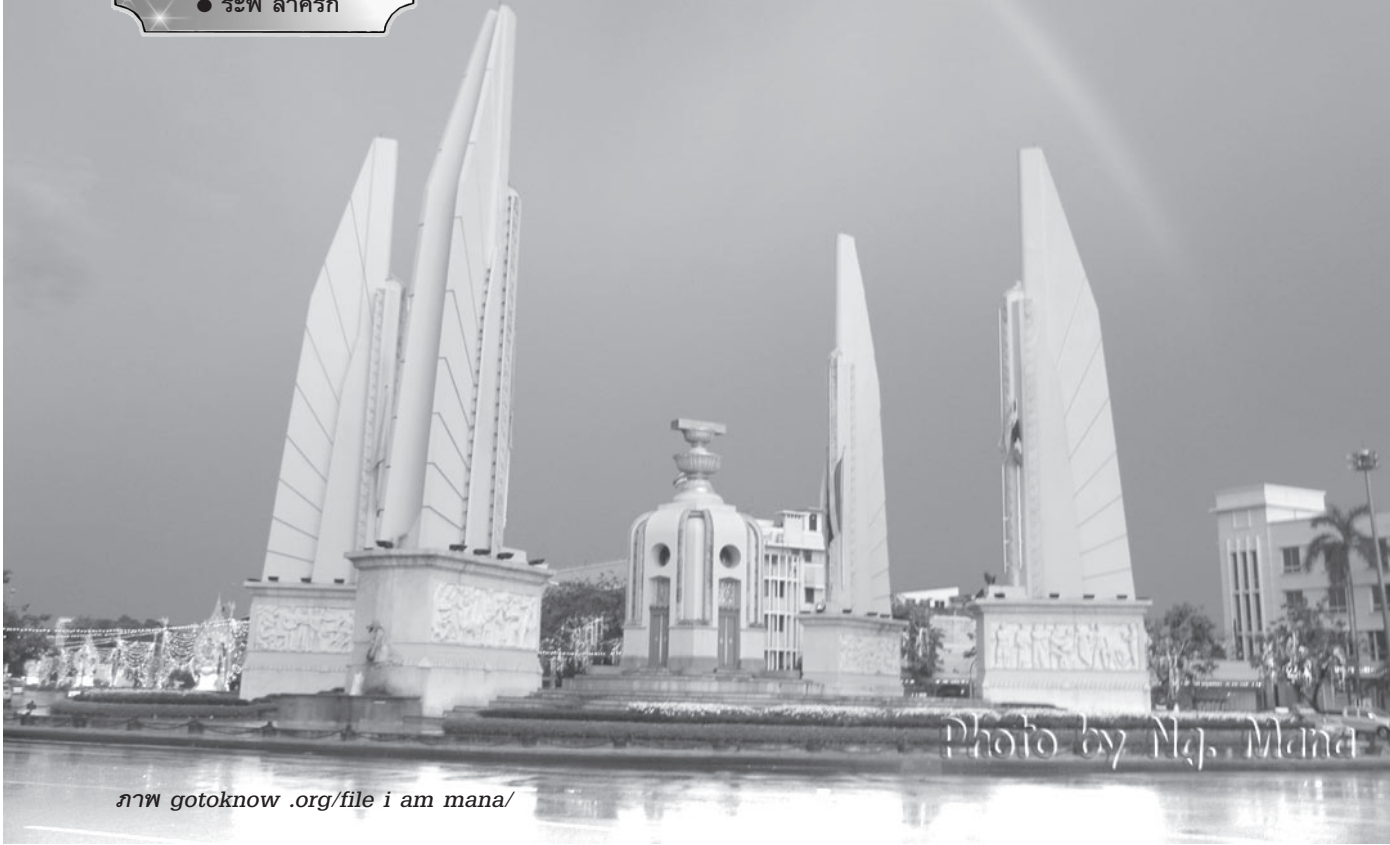
แล้วทรงประกาศสังฆกรรมทั้งหลาย ในที่สุดแห่งสังฆกรรมนั้น **ภิกษุรูปนั้นก็ได้รับบรรลุเป็นพระโสดาบันแล้ว**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๙๔๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๑๘๐)

บทความพิเศษ

● ระพี สาคริก

ภาพ gotoknow .org/file i am mana/

Photo by Ng. Mana

ประชาธิปไตย?

ตอนจบ

หวนกลับไปนึกถึง เหตุการณ์ในอดีต

มาถึงปัจจุบันซึ่งฉันพิจารณาแล้ว ถ้าใครสามารถมองเห็นเงื่อนปมที่แฝงอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองของคนยุคนี้ได้เป็นอย่างดีซึ่งเช่นเดียวกันกับฉัน อย่างน้อยก็ควรจะหวนกลับไปพิจารณาค้นหาความจริงจากอดีต แม้เพียงช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๓-๒๔๗๔ ซึ่งหลายคนถ้ามองเห็นได้ไม่ลึกก็อาจคิดว่าองค์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวไม่ได้ทรงสนพระราชหฤทัยประชาธิปไตยของประชาชนอย่างชัดเจน

แต่ถ้าใครมองเห็นได้ลึกซึ่งถึงพระราชหฤทัยของพระองค์ย้อนกลับไปสู่อดีตอันยาวนานแล้ว แม้พระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ทรงมีประชาธิปไตยอยู่ในพระราชหฤทัยอย่างชัดเจนมาตลอด ยิ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน แม้ผู้ที่ไม่มองเห็นได้แต่เพียงภาพเฉพาะหน้าก็ควรจะตระหนักถึงความจริงได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากล้นเกล้าฯ ทรงใช้ชีวิตติดพื้นดินร่วมกับพลสกนิกรของพระองค์อย่างเต็มที่เรียกกันว่า “ร่วมทุกข์ร่วมสุข” โดยเฉพาะคนระดับล่างซึ่งส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรจากความรักความห่วงใยมาตลอด เว้นไว้แต่ว่าบุคคลผู้นั้นอยู่อย่างไม่เอาไหน

เช่นที่โบราณได้กล่าวไว้ว่า “เป็นคนมีนิสัยดูถูกตัวเองเช่นที่เรียกกันว่านอนหลับไม่รู้นอนคุ้ไม่เห็น” ซึ่งนับได้ว่าใช้ชีวิตอยู่อย่างประมาท

แม้ช่วงระหว่างการปกครองในระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หากใครมีปัญหาถึงระดับหนึ่งย่อมรู้ถึงลัทธิธรรมของมนุษย์ทุกคนได้ว่า “จะเป็นระบอบใดก็ตาม ถ้าแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำประเทศมีจิตวิญญาณที่มีธรรมะ ช่วยให้มีความรักความเมตตาและเห็นความสำคัญของจิตใจคนระดับล่างจากการนำตัวเองไปปฏิบัติแบบร่วมทุกข์ร่วมสุขยอมช่วยให้หยั่งรู้ความจริงจากใจคนได้ว่า มีความเป็นประชาธิปไตยภายในจิตวิญญาณอยู่แล้ว เว้นไว้แต่ว่าตัวเราเองจะขาดสติปัญญาทำให้หลงยึดติดอยู่กับรูปแบบซึ่งเป็นเพียงเปลือกนอกของประชาธิปไตยเท่านั้น”

ช่วงนั้นฉันยังมีอายุได้เพียง ๘ ขวบ แต่ก็สามารถจำความทุกสิ่งทุกอย่างแม้ในรายละเอียดได้เกือบทั้งหมด

ช่วงนั้น พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพิจารณาเห็นว่า ประเทศสมควรจะก้าวไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญ จึงได้ทรงพิจารณาคัดเด็กจำนวนหนึ่งจากลูกข้าราชการฝ่ายในจำนวน ๑๖ คน เพื่อเตรียมการปูพื้นฐานในเรื่องนี้

ถ้าใครคิดว่าพระองค์ท่านทรงพิจารณาเอาแต่พรรคพวกหากขาดสติปัญญาจนกระทั่งมองไม่เห็นอดีตความเป็นมาของสังคมไทยซึ่งถือเป็นประเพณีที่นำปฏิบัติกันมาแล้วในอดีต เราก็คงมีนิสัยดูถูกสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว จึงมองข้ามรากฐานตัวเองไปให้ความสำคัญแก่สิ่งที่อยู่ไกลตัวจนกระทั่งเป็นส่วนหนึ่งซึ่งสร้างปัญหาความไม่รู้จริงดังเช่นทุกวันนี้

อนึ่ง องค์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงพิจารณาแล้วเห็นว่า การส่งเด็กกลุ่มนี้ไปศึกษาประชาธิปไตยในประเทศอังกฤษซึ่งทั่วโลกยอมรับว่าเป็นต้นแบบมาแต่อดีตจำเป็นต้องมีสองด้าน โดยเฉพาะด้านที่

เป็นพื้นฐานความมั่นคงของชาติที่จะนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จนั้น จำเป็นจะต้องให้เด็กกลุ่มนี้มีโอกาสเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของชาติไทยจากสิ่งที่เป็นจริงให้มีรากฐานลึกซึ้งเสียก่อน เพื่อจะได้ไม่ถูกกลืนโดยอิทธิพลครอบงำของวัฒนธรรมต่างชาติ

ดังนั้นจึงทรงตั้ง “โรงเรียนเยาวกุมารในพระบรมราชูปถัมภ์ขึ้นในบริเวณสวนจิตรลดา ซึ่งอาคารโรงเรียนหลังนี้ในปัจจุบันคือ อาคารกรมราชองครักษ์”

ส่วนผู้อำนวยการโรงเรียนนี้ได้แก่ “เสด็จกรมหมื่นอนุวัฒน์ จาตุรนต์” ซึ่งเป็นพระบิดาของ “พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าจักรพันธ์ุ” สำหรับคนที่มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายพระองค์นี้กับตัวฉันได้แต่เพียงความสัมพันธ์เฉพาะพระองค์ซึ่งทรงเป็นทั้งครูและศิลาปะการดนตรี แต่ความจริงแล้วเป็นเพียงภาพเฉพาะหน้าอันควรถือว่าเป็นกิ่งแขนงเล็ก ๆ กิ่งหนึ่งของชีวิตซึ่งไม่ลึกซึ้งมากนัก

อนึ่ง ครูใหญ่ของโรงเรียนเยาวกุมารในพระบรมราชูปถัมภ์นั้นได้แก่ “คุณพระอภิรักษ์-ราชฤทธิ์” ซึ่งถือนามสกุล “รจนานนท์” และมีบุตรชาย ๒ คน คือ คุณภัทร และ คุณไพจิตร ซึ่งเป็นนักเรียนอยู่ในโรงเรียนนี้ด้วยกันทั้งคู่

ปัจจุบันนักเรียนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ได้ถึงแก่กรรมไปแทบจะหมด ซึ่งฉันยังจำได้ดีว่าใครชื่ออะไรเป็นบุตรของใครบ้าง ซึ่งล้นเกล้าฯ ได้ทรงคัดเลือกจากตระกูลที่มีประวัติความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินมาแล้วจากเวลาอันยาวนาน

แม้แต่สกุล “สาคริก” ซึ่งเรื่องนี้ขอเริ่มต้นจากตัวฉันเองอันควรถือว่าเป็นรากฐานบทความเรื่องนี้อย่างสำคัญ หากใช้เป็นเพราะการยกย่องตัวเองไม่ แต่เนื่องจากหนังสือนิตยสาร “แพรว” ฉบับหนึ่งในอดีตได้ค้นคว้าหาข้อมูลมาแล้วว่า สกุลสาคริกเป็นสายหนึ่งในสายที่มีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินมาตั้งแต่ช่วงรัชกาลที่ ๑ ซึ่งช่วงนั้นยังไม่มีนามสกุลจนกระทั่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า

เจ้าอยู่หัวได้พระราชทานนามสกุลนี้เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๕๖ ระหว่างเสด็จแปรพระราชฐานไปประทับแรมอยู่ที่ตำบลอ่างศิลาจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นนามสกุลในทะเบียนพระราชทานเลขที่ ๒๓ โดยรับสั่งกับ “พระยาบริหารราชมานพ (เนียน)” ลุงของฉันว่า “ข้าไม่ให้นามสกุลเจ้าว่า ณ โนณ ณ นั้น เพราะข้าได้ให้ไปกับหลายคนไปแล้ว แต่ข้าจะให้นามสกุลเจ้าว่า “สาคริก” (อ่านว่า สา-คะ-ริก) และได้ทรงมีพระเมตตาพระราชทานเป็นภาษาโรมันเองไว้ด้วยว่า “SAGARIK” เหตุผลจาก ล้นเกล้าฯ ก็คือเพราะสกุลนี้มาจาก “สาครบุรี” ซึ่งได้แก่สมุทรสาครในปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องบุคคลในสกุลนี้เป็นเลือดน้ำเค็มที่มีความอดทนเข้มแข็งสูงมากเป็นทุนเดิม

ฉันยังจำได้ว่าในโรงเรียนเยาวกุมารในพระบรมราชูปถัมภ์มีนักเรียนเล็กที่สุดอยู่หนึ่งพระองค์กับอีกหนึ่งคน พระองค์ท่านนั้นก็คือ “พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวรานนท์ธวัช” ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นก็คือ “ด.ช. ระพี สาคริก” ทั้งคู่จึงมีความรักความสนิทสนมกันมากที่สุด แต่อย่างน้อยเท่าที่ฉันทราบ ยังมีอีกหนึ่งคนที่เหลืออยู่ในขณะนี้คือ “คุณอุดม จารุตามระ” ซึ่งเป็นบุตรชายของพระมหาเสวก (อ่านว่า เส-วก) และเป็นนายกสมาคมนักเรียนเก่าโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

ระหว่างช่วงการศึกษาที่นั่น นักเรียนกลุ่มนี้ได้ถูกนำไปสัมผัสกับสภาพความเป็นจริงของหลักฐานทางประวัติศาสตร์สำคัญ ๆ หลายแห่งดังตัวอย่างเช่นการนำไปเยี่ยมชมพระราชวังบางปะอินซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างไทย - จีนมาแต่อดีต รวมทั้งจังหวัดพระนครศรีอยุธยาซึ่งตกอยู่ในสภาพถูกทำลายอย่างยับเยินจากอริราชศัตรู โดยที่ขณะนั้นยังไม่ได้มีใครไปเปลี่ยนแปลงสภาพที่เป็นจริงซึ่งเป็นผลจากการถูกทำลายเช่นที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้น ย่อมถือได้ว่าเป็นการทำลายจิตสำนึกรักแผ่นดินถิ่นเกิดของคนไทยอย่างสำคัญ

นี่แหละที่รัก ถ้าเธอมีปัญหาสักหน่อยก็ควรหยิ่งรู้ความจริงได้ว่ารากฐานจิตสำนึกความรักชาติแผ่นดินถิ่นเกิดของคนไทยทั้งชาติ ได้ถูกถอดถอนให้หลุดออกไปทีละชั้นสองชั้นจนกระทั่งในปัจจุบันแทบไม่มีอะไรหลงเหลือเพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้คนไทยรักชาติรักแผ่นดินของตนเองซึ่งควรมีอยู่ในจิตใจอย่างสำคัญ

นอกจากนั้นแล้วยังได้นำไปเยี่ยมชมป้อมพระจุลจอมเกล้า ซึ่งตั้งอยู่ที่ปากอ่าวแม่น้ำเจ้าพระยา อันหมายถึงการที่ประเทศชาติได้รอดพ้นอันตรายจากอิทธิพลวัฒนธรรมตะวันตก

สิ่งทีกล่าวนั้นแล้วเป็นเพียงตัวอย่าง ยังมีเรื่องราวอีกมากมายซึ่งอยู่ในความทรงจำของฉันมาโดยตลอดจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

หวนกลับไปนึกถึงคำคืนวันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ.๒๔๗๔ ซึ่งเป็นคืนที่ปิดภาคการศึกษาภาคปลาย คืนวันนั้นทางโรงเรียนฯ ได้จัดให้นักเรียนแสดงละครบนเวทีภายในโรงละครหลังเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่หลังอาคารโรงเรียน โดยที่องค์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระราชินีได้ทรงมีพระเมตตาเสด็จมาทอดพระเนตรการแสดงของนักเรียนจนกระทั่งถึงเวลาสองยามหลังจากนั้นจึงได้โปรดเกล้าฯ พระราชทานให้เด็ก ๆ เข้ามาล้อมรอบอยู่ระหว่างพระยุคลบาทของทั้งสองพระองค์ โดยมีพระวรวงศ์เจ้าวรานนท์ธวัช ประทับยืนอยู่ระหว่างพระบาทขององค์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ส่วนฉันยืนอยู่ระหว่างพระบาททั้งสองข้างของสมเด็จพระราชินีเพื่อให้ช่างภาพประจำพระองค์ถ่ายภาพ

หลังจากนั้นแล้วทั้งสองพระองค์ก็ได้เสด็จขึ้นประทับบนรถยนต์พระที่นั่งสีเหลือง มีตราครุฑสีแดงติดอยู่ด้านหลัง ขณะที่รถพระที่นั่งเริ่มเคลื่อนตัว บรรดานักเรียนทั้ง ๑๖ คน ก็ได้วิ่งตามหลังรถยนต์พระที่นั่งใช้มือทั้งสองข้างแตะหลังรถเปล่งเสียงร้องไชโยๆๆ จนกระทั่งรถยนต์พระที่นั่งหายลับไปในความมืดสู่ประตูด้านทิศเหนือของสวนจิตรลดา โดยที่คืนวันนั้นฉันไม่ได้คาดคิดเลย

ว่าจะเป็นวันสุดท้ายที่ตัวเองมีบุญได้เฝ้าใต้เบื้องพระยุคลบาทของล้นเกล้าฯ อย่างใกล้ชิด

ถัดจากนั้นมาถึง วันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นวันเปิดเรียนภาคแรกของโรงเรียนในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เราก็คงได้พบกับเหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน โดยที่มีคนกลุ่มหนึ่งจำนวนไม่เคยคาดคิดมาก่อน โดยที่มีคนกลุ่มหนึ่งจำนวนไม่ถึง ๓๐๐ คนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ผ่านการไปศึกษาจากเมืองฝรั่งมาแล้วร่วมกับคณะทหารทำการปฏิวัติบุกเข้าไปยึดราชบัลลังก์ขององค์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และอ้างว่า “ต้องการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นประชาธิปไตย”

ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้น ถัดจากนั้นมาอีกไม่เกิน ๒ ปี คนกลุ่มนี้ก็เกิดการแตกแยกกันจนกระทั่งคิดฆ่ากันเอง ทำให้ฉันนึกถึงสังหารมทบหนึ่งที่กำลังผากไว้อย่างสำคัญว่า “มีเงินมีอำนาจที่ไทนก็ยอมมีความแตกแยกเกิดขึ้นที่นั่น”

ทำให้ฉันถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เพิ่งจะผ่านมาไม่นาน จากการอ้างว่าต้องการประชาธิปไตย หลังจากนั้นมาพิจารณาค้นหาเหตุผลถึงความหมายของประชาธิปไตย อย่างลึกซึ้งถึงรากฐานดังได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด ทำให้หอดที่สงสัยไม่ได้ว่า “เหตุการณ์ครั้งนั้นบุคคลกลุ่มดังกล่าวต้องการประชาธิปไตยหรือต้องการอำนาจกันแน่”

การที่ฉันนำปรากฏการณ์เรื่องนี้มาเขียนถ้าจะให้ยืดยาวหาหลักฐานที่ทำให้เกิดความเคลงใจก็คงชี้แจงได้ไม่ยาก ทั้งนี้เนื่องจากมีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีบทบาทสำคัญอยู่ในกลุ่มดังกล่าว ได้วิ่งเล็ดลอดเข้ามาแฝงตัวอยู่ในบ้านพ่อฉันพร้อมกับชี้แจงว่า “คุณพระครับ ผมขอมาหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านท่านสักช่วงหนึ่งเพราะพวกมันกำลังไล่ตามฆ่าผม” บุคคลผู้นี้ได้เข้ามาหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องเล็ก ๆ ของบ้านพ่อ ซึ่งเป็นเรือนไม้ชั้นเดียวที่ฉันได้เขียน

รูปเอาไว้ โดยไม่อาจเปิดประตูห้องออกมาข้างนอก นอกจากส่งข้าวส่งน้ำเข้าไปในห้องเป็นเวลา ๑ เดือนเต็ม ๆ

จากรากฐานจิตใจที่อิสระของตัวเองได้วิเคราะห์ค้นหาเหตุผลจากการใช้ความจริงที่อยู่ในใจ ทำให้พบว่ากลุ่มบุคคลที่เข้าไปทำการในขณะนั้นหาได้นึกถึงสังหารมทบหนึ่งที่ว่า “ประชาธิปไตยภายในจิตวิญญาณคนส่วนใหญ่ไม่ แต่กลับมองเห็นได้แต่เพียงประชาธิปไตยภายในจิตวิญญาณคนส่วนใหญ่ไม่ แต่กลับมองเห็นได้แต่เพียงประชาธิปไตยของร่างกายซึ่งอยู่บนพื้นฐานด้านรูปวัตถุ”

ดังนั้น ผลที่ปรากฏจากการใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ก็คือ “ยิ่งต้องการประชาธิปไตยก็ยิ่งทำให้สังคมไทยจำต้องได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากสูญเสียรากฐานประชาธิปไตยเพิ่มมากขึ้น”

ทั้งนี้เพราะเหตุว่าการปฏิบัติในครั้งนั้นเกิดจากปัญญามีขอบเขตทำให้เห็นผิดเป็นชอบ จึงได้เกิดปัญหาเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบันจนกระทั่งมีผลเสียต่อการสูญเสียแผ่นดินอันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่งชีวิตของคนไทยทั้งชาติ

นอกจากนั้นยังมีผลทำให้ล้นเกล้าฯ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงยังทรงเป็นที่เคารพสูงสุดบนพื้นฐานจารีตประเพณีของไทยจำเป็นต้องเสด็จไปสวรรคตในต่างแดน

คงผากไว้แต่พระราชอักษรที่ปรากฏอยู่ ณ ฐานพระบรมราชานุสาวรีย์อย่างชัดเจนถึงพระราชหฤทัยที่แท้จริงซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าพระองค์ท่านทรงมีจิตวิญญาณเป็นประชาธิปไตยอย่างเต็มเปี่ยมที่จะพระราชทานให้กับพลสกนิกรของพระองค์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามความเหมาะสมแต่ขณะนั้นได้ทรงพิจารณาเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควรเพราะคนในชนบทซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของคนไทยทั้งชาติยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยสยให้เชื่อมั่นได้ว่าจะนำชาติบ้านเมืองไปสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความร่มเย็นเป็นสุขในระยะยาว

สรุปแล้ว เรื่องนี้ทำให้รู้ว่าฉันจะนำมาเขียน โดยมีเจตนาเพื่อตำหนิติเตียนคนไทยบุคคลใด บุคคลหนึ่งหรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งก็หาไม่ ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าเรื่องต่าง ๆ ก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ดังนั้น จึงขอฝากความจริงที่ปรากฏอยู่ในจิตใจของฉันมาแต่อดีตตั้งแต่ตัวเองยังมีอายุได้เพียง ๘ ขวบ จนกระทั่งเวลาได้ผ่านพ้นมาถึงช่วงชีวิตซึ่งตนมีอายุใกล้ ๘๘ ปีแล้ว ซึ่งคนไทยทุกคนควรมีโอกาสทราบและถือเป็นบทเรียนรวมทั้งถือเป็นประวัติศาสตร์ของชาติอย่างสำคัญก่อนที่จะตัวฉันจะจากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับมาอีก เพื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ที่อยู่ต่อไปในอนาคต

ความจริงแล้ว บทความเรื่องนี้ถ้าฉันจะเขียนให้ละเอียดและลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ ยังมีข้อมูลอีกมากมายซึ่งเกรงว่าอาจทำให้ยืดยาวเกินไป ถ้าได้มานั่งคุยกันและมีโอกาสซักถามก็คงจะทราบความจริงได้ลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ได้เขียนมาแล้วทั้งหมด แม้แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๖-๒๔๗๗

ซึ่งมีกองทัพจากจังหวัดนครราชสีมาเข้ามาปะทะกันกับกองทัพในกรุงเทพฯ ซึ่งนับได้ว่าเป็นครั้งแรกของกรุงรัตนโกสินทร์ที่มีเหตุการณ์คนไทยยกพวกฆ่ากันเอง ฉันก็ยังจำได้เกือบทั้งหมดว่าใครเป็นใครและมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๕ จากกาลเวลาเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้วช่วยให้สามารถนำพิสูจน์ถึงความจริงได้อย่างลึกซึ้ง

ดังนั้น ถ้าฉันจะเขียนอะไรไปทำให้บางคนรู้สึกไม่พอใจ ก็คงต้องกราบขออภัยไว้แทบเท้าของท่าน โดยที่ตัวฉันเองไม่มีเจตนาเป็นเช่นนั้น

อนึ่ง โปรดอย่าคิดว่าฉันจดบันทึกเรื่องนี้ลงไว้ในสมุดซึ่งเป็นเพียงตัวหนังสือกับแผ่นกระดาษ หากหมายถึงข้อมูลที่ตัวฉันเองได้บันทึกลงไว้ในจิตใจอย่างที่เราเรียกกันว่า ความทรงจำ ซึ่งหมายถึงสัจธรรมที่มีอยู่ในการปฏิบัติภายในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทุกคนมาแล้ว แม้จะยาวนานแค่ไหนก็จำได้ทั้งหมด

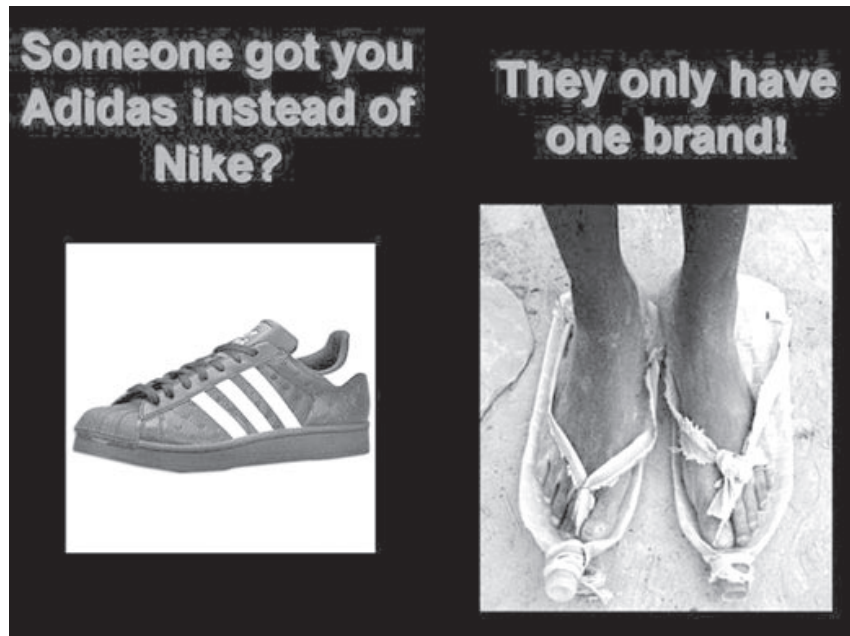
๓ สิงหาคม ๒๕๕๒

๒

ถ้าคุณคิดว่าคุณไม่มีต้ามสุข ลองคุณคนอื่นบ้าง...

อยากได้ Adidas แต่ได้ Nike แทนจั้นหรือ ?

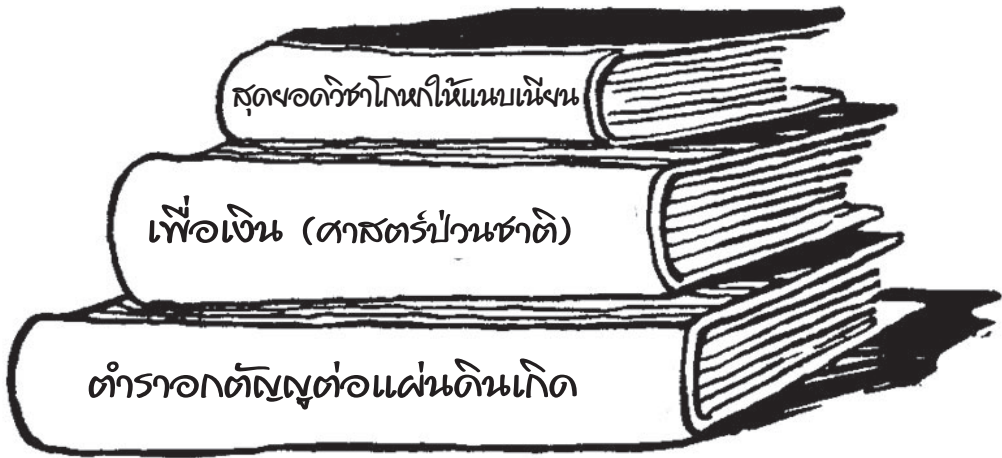

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

พวกเรามีฮี้อเดียว !

กลุ่มเสี้ยวแดงมีลักษณะไม่เคารพกฎหมายไทยเช่น นช.ทักษิณ
จึงกลายเป็นกลุ่มที่มีแนวทางแบบ ๒ มาตรฐานชัดเจน
ยิ่งกว่ารัฐบาลและกลุ่ม พธม.
ที่พร้อมยอมรับคำตัดสินของศาล

ใคร ? ๒ มาตรฐาน

ไต่ฟังพวกเสี้ยวแดงกล่าวหาว่ารัฐบาลว่ามีการตัดสินผู้กระทำผิดแบบ ๒ มาตรฐาน กรณี นช.ทักษิณ กับ พล.อ. สุรยุทธ์

ผมก็คิดของผมเองว่า กรณีดังกล่าวคนละมาตรฐานนั้นถูกแล้ว เพราะอดีตนายกา **ทักษิณ** เป็นนักโทษ ส่วนพล.อ.สุรยุทธ์ มิใช่ นักโทษ จะใช้มาตรฐานเดียวกันได้อย่างไร และแม้เรื่องที่ดินเขาขายเยี่ยง พล.อ. สุรยุทธ์ก็ยังไม่พร้อมทำตามคำตัดสินของกรมป่าไม้ ไม่ต้องถึงขั้นให้ศาลตัดสิน

แต่อดีตนายกา ทักษิณ เป็นบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย โดยศาลได้พิพากษาแล้วว่ามีความผิดจริง มีโทษและหนีการลงโทษ แต่ฝ่ายเสี้ยวแดง

กลับปล่อยให้ลอยนวล ไม่ประท้วง นช.ทักษิณ ให้กลับมารับโทษตามกฎหมาย ต่างกับ พล.อ.สุรยุทธ์ที่พร้อมทำตามกฎหมาย

ผมจึงรู้สึกว่พวกเสี้ยวแดงมีการกระทำที่ ๒ มาตรฐานอย่างไม่เป็นธรรมชัด ๆ โดยเฉพาะหนุ่ให้ นช.ทักษิณกระทำผิดกฎหมาย หนีคำตัดสินของศาล หนีคดีต่าง ๆ ในชั้นศาล จนต้องมีการออกหมายจับ ไม่กล้ายอมรับผิดเฉกเช่น พล.อ. สุรยุทธ์

กลุ่มเสี้ยวแดงมีลักษณะไม่เคารพกฎหมายไทยเช่น นช.ทักษิณ จึงกลายเป็นกลุ่มที่มีแนวทางแบบ ๒ มาตรฐานชัดเจนยิ่งกว่ารัฐบาลและกลุ่ม พธม. ที่พร้อมยอมรับคำตัดสินของศาล **๒**

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมโศก

● ฟ้าสาง

คนอารียะ สังฆมอารียะ ตลาดอารียะ

● รอซื้อข้าวของเครื่องใช้ ราคาขาดทุน

● นักเรียนสัมมาสิกขาชนของ เตรียมงานตลาดอารียะ

“ถ้าเราไม่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ก็หมดค่าความเป็นมนุษย์”

ประโยคทองจากภาพยนตร์ ๒๐๑๒ วันสิ้นโลก ที่ได้มาฉายในคำคืนก่อนงานตลาดอารียะ’๕๓ เพื่อเตือนสติพวกเราให้อย่าหยุดอยู่ในกุศลธรรม เพราะไม่มีอะไรในโลกนี้ที่หยุดอยู่ ยังมีผู้คนที่กำลังทุกข์ทรมานอีกมากมาย เราต้องเอื้อมเอื้อ เกื้อกว้างอย่างองอาจ ต้องกล้าเชือดเนื้อตัวเองเพื่อผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น

ฉันได้มีโอกาสเข้าร่วมงานศิษย์เก่า **“คืนสู่เหย้า เข้าคืนถ้ำสัมมาสิกขา ครั้งที่ ๗”** จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๔-๒๕ มกราคม ๒๕๕๒ ณ บ้านราชเมืองเรือ ซึ่งฉันและเพื่อน ๆ เป็นศิษย์ใหม่เฟรชชีที่เพิ่งจบมาเป็นปีแรก เพื่อน ๆ ร่วมรุ่นเดียวกันจึงเรียกได้ว่าพร้อมใจมาร่วมงานอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาเลยทีเดียว

ในงานนี้พวกเราได้รับมอบจีวรชุดเก่ารูปใบโพธิ์จากหลวงปู่ เหมือนเป็นสัญลักษณ์ ตัวแทนในความเป็น **“ลูกอโศก”** และตอกย้ำลึกในหัวใจของศิษย์เก่าทุกคนว่าพวกเราเติบโตมาจากร่มไม้

ใหญ่ต้นเดียวกัน... “ต้นโพธิ์รักรัษ” จงร่วมใจกันให้เป็นปึกแผ่น เพื่อสืบทอดงานศาสนา เพื่อเป็นความหวังของพ่อต่อไป ดังคำปฏิญาณที่ให้ไว้ว่า **“เลือดที่ เลือดน้อง คล่องวิญญาณ ประสาน สัมพันธ์ วัฒนธรรมบุญนิยม”**

ระยะเวลาเกือบปีที่หลายคนออกจากรั้วสัมมาไปนั้น ดูจากภาพลักษณ์ภายนอก รูปร่างหน้าตาทรงผม การแต่งกายอาจจะเปลี่ยนไปจนจำแทบไม่ได้ แต่ฉันว่าสิ่งหนึ่งที่สัมผัสได้ไม่ว่าศิษย์สัมมาจะอยู่ที่ไหน ณ ที่แห่งใด เราก็คงเหมือนมีสายใยเส้นหนา ๆ เป็นตัวเชื่อมประสาน ผืนกพวกเราไว้อยู่เสมอ นั่นคือ...วิญญาณแห่งความเป็นลูกอโศก...เป็นลูกของ **”พ่อ”**... เพราะเวลา ๖ ปีได้ขายคาบ้านหลังใหญ่ที่ชื่อว่า **“อโศก”** นี้ได้ ผังชีพของพระธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นที่เคารพบูชาสูงสุดของศาสนาพุทธ ได้ปลูกต้นกล้าแห่งพุทธะน้อย ๆ ลงในหัวใจของพวกเรา และเพราะได้ทำนุสนธิ์ผู้ใหญ่มากมายคอยช่วยปมเพาะ รดน้ำพรวนดิน จนต้นกล้าเหล่านี้ได้เจริญเติบโตและแกร่งพอที่จะ

ยื่นต่อผู้ฟ้าฝนได้เอง จนแข็งแรงแก่กิ่งก้าน ผลิบา
ให้ร่มเงาแก่ผู้อื่น เอื้อมเอื้อเอื้อกว้างได้อีกต่อไป

หลวงปู่เทศน์บอกแก่ศิษย์เก่าในวันเอื้อไออุ่น
ไว้หลายประโยค หลายคำความที่น่าสนใจและ
น่าประทับใจว่า **“ชีวิตนี้เราเกิดมาเพียงเพื่อทำ
ประโยชน์เท่านั้น ให้คิดทุกเช้า ทุกวันว่า วันนี้
ตื่นมาเราจะทำอะไรแก่ใคร โลกนี้ไม่มีอะไรจริง
เลย ทุกข์ก็ไม่จริง สุขก็ไม่จริง ไม่มีอะไรที่
จะอยู่กับเรานิรันดร์ ต้องเป็นพระอรหันต์
เท่านั้นถึงจะดับทุกข์ ดับสุขได้จริงนิรันดร์ ดังนั้น
อะไร ๆ ก็ไม่น่าทำเท่ากับการลด ละ ดับกิเลส”**

ฉันรู้สึกมีความสุขและได้พลังใจทุกครั้งที่ได้มา
ฟังธรรมจากพระโพธิสัตว์ เหมือนได้มาเติมเชื้อไฟ
ทางจิตวิญญาณ ให้คุุโซนส่องแสงสว่างกลางใจ
เป็นกำลังต่อสู้กับพายุร้ายแห่งกิเลสต่อไป

จบจากงาน **“คืนสู่เหย้า เข้าคืนถ้าสัมมา-
สิกขา”** ก็เป็นงานปีใหม่ ตลาดอารียะ’๕๓ ฉันได้
รับหน้าที่ให้เป็นพิธีกรภาคสนาม ทำสื่อบุปะกาะติด
สถานการณ์ในตลาดอารียะโซนสินค้า ซึ่งสถานี
โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FM.TV) ถ่ายทอดสด
ตลอดทั้งงานโดยทีมงานภาคสนาม รถไอพี
ถ่ายทอดสดนับสิบทีมกระจายกันรายงานตามจุด
ต่าง ๆ เป็นครั้งแรก ผู้ที่ติดธุระหรือมีกิจจำเป็น
ไม่ได้มาร่วมงาน ก็จะได้สัมผัสทุกบรรยากาศใน
งานนี้ไปด้วยกันผ่าน FM.TV เลยทีเดียว

เป็นเรื่องน่าแปลกที่คนจนอย่างพวกเราต่าง
ก็ทำงานโดยไม่มีค่าจ้าง แรงงานหรือเงินเดือนใด ๆ
สักสตางค์แดงเดียว แต่กลับเป็นผู้ให้ เสียสละ
ได้อย่างมากมาย คงจะเป็นดั่งที่ท่านมหาตมะ คานธี
ได้เคยกล่าวไว้ว่า **“ทรัพยากรบนโลกใบนี้มีมาก
เพียงพอสำหรับคนทุกคน แต่ไม่เพียงพอสำหรับ
คนโลกเพียงคนเดียว”** เพราะเราเป็น **“คนจน
มหัศจรรย์”** กินน้อย ใช้น้อย ที่เหลือจุนเจือ
สังคม ดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนสาธารณโภคีตาม
อย่างที่หลวงปู่พาทำ เมื่อเราเป็นผู้มีกน้อย
สันโดษใจพอแล้ว ก็จะเหลือส่วนแบ่ง ส่วนเกิน
ไปช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้อย่างเหลือ

คณานับ ช่างต่างจากเศรษฐีเงินร้อยเงินล้าน
เสียนี้กระไร ที่ต่างหอบหวง กอบโกยทรัพย์สิน
เงินทองอย่างไม่รู้จักความพอเพียง มีร้อยจะเอา
ล้าน เพราะถูกโลกทุนนิยมครอบงำให้หลงผิด
เสพติดในลาภยศ สรรเสริญ เงินทอง มีแต่
จิตคิดจะเอา จึงไม่มีจิตแห่งการให้ จิตเสียสละ
ให้แก่ผู้ใด กองเงินกองทองจึงไม่ได้ช่วยให้ชีวิตมี
ความสุขเลย ไม่เหมือนกับเศรษฐีเงินถึง
สตางค์ไม่มีอย่าง**ชาวบุญนิยม** ที่ต่างก็มีความสุข
กับชีวิตที่เรียบง่าย กินอยู่หลับนอนอย่างไม่ต้อง
วิตกกังวลว่าใครจะมาขโมยอะไร เพราะไม่มี
อะไรจะให้ขโมย สละออกหมดแล้ว.... **“คุณค่า
ของชีวิตจึงอยู่ที่การให้ มิใช่การเอา”**

ฉันมองภาพผู้คนมากมาย ทั้งผู้เฒ่าผู้แก่ พ่อ
แม่ลูก หลุมสาวหรือเด็ก ๆ ตัวน้อยที่ต่างยิ้มแย้ม
เบิกบานแจ่มใส มีความสุขในการได้มาจับจ่าย
ซื้อสินค้าราคาบุญนิยมและเป็นการได้ใช้เวลาทำ
กิจกรรมร่วมกันของคนในครอบครัว กระชับ
ความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนบ้านญาติพี่น้อง บาง
หมู่บ้านก็เหมารถกระบะบ้าง รถ ๖ ล้อ ๑๐ ล้อ
บ้างมาซื้อสินค้าในตลาดอารียะร่วมกัน หรือแม้
แต่ผู้จำหน่ายสินค้าในตลาดอารียะด้วยก็ตาม
ทุกคนต่างเบิกบานยินดีในการให้อย่างถ้วนหน้า
ช่างเป็นภาพที่หาได้ยากเต็มทีหรืออาจจะสูญหาย
ไปแล้ว ในโลกที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีช่วยย้อม
มอมเมามนุษย์ให้ใช้ชีวิตด้วยความรีบเร่ง กิน
อาหารฟาสต์ฟู้ดด่วนทันใจ ไร้ความสัมพันธ์
เชื่อมโยงกันในครอบครัว ชุมชน ยกย่อง **“เงิน”**
เป็นพระเจ้า จนท้ายที่สุดก็ทำลายความเป็นมนุษย์
ของเราลงไปด้วย แต่ภาพที่เห็นในวันนี้คือ สังคม
ในอุดมคติและเชื่อว่าใครอีกหลาย ๆ คนคงมี
อุดมคติเดียวกันกับฉัน... สังคมอารียะ ผู้คน
อารียะ...

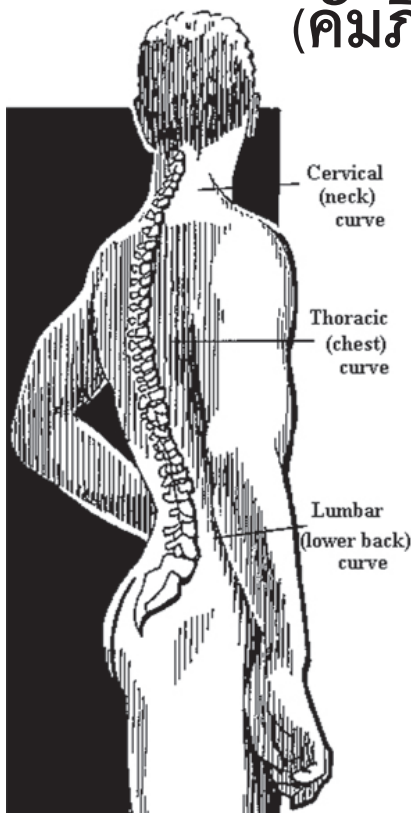
**ธารน้ำใจแห่งความเอื้อเพื่อแผ้วแผ่ต่อ
เพื่อนมนุษย์ดั่งคงหลังไหลอย่างไม่มีวันจบสิ้น
ตราบเท่าที่ “คนจนมหัศจรรย์” ยังคงมีอยู่
บนพื้นโลกใบนี้** **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

การนวดปรับสมดุลกระดูกสันหลัง
ด้วยตัวเอง จะทำให้สุขภาพของคร่อม
ของเราเข้าสู่ภาวะสมดุลอยู่เสมอ
โดยไม่ต้องใช้ยา
และมีปัญหาถึงขั้นผ่าตัดได้

การนวดปรับกระดูก ดีอะไร?

การนวดปรับกระดูกเป็นรูปแบบเฉพาะของการดูแลสุขภาพที่เน้นสุขภาพร่างกายโดยรวม การนวดปรับกระดูก chiropractic คือการค้นหาประสาทควบคุมระหว่างสมองและเซลล์ทุกเนื้อเยื่อ, อวัยวะต่างๆ และระบบร่างกายของเรา กระดูกเกี่ยวกับกระดูกสันหลังทำงานและเคลื่อนไหวผิดปกติ ซึ่งเริ่มผิดปกติทีละนิดโดยไม่ค่อยรู้ตัวหรือไม่ค่อยสังเกตเห็นกับสุขภาพของตัวเอง แต่ถ้าเรามีการนวดปรับสมดุลกระดูกสันหลังโดยตรงด้วยตัวเองจากต้นเหตุต่าง ๆ และช่วยแก้ไขปัญหากับกระดูกสันหลังที่ถูกกระทบจากการ กิณอยู่ หลับนอน อารมณ์ ส่งผลให้ต่อเนื่อง จะทำให้สุขภาพของคร่อมของเราเข้าสู่ภาวะสมดุลอยู่เสมอโดยไม่ต้องใช้ยา และมีปัญหาถึงขั้นผ่าตัดได้

การนวดปรับกระดูกด้วยตนเอง (คัมภีร์ฝ่ามือ ๑๘ มังกร)

การนวดปรับกระดูกด้วยตนเอง คืออะไร

๑. เราสามารถนวดปรับกระดูกด้วยตัวเองได้โดยทำโยคะต่าง ๆ และไม่มีอันตรายใด ๆ เลย ถ้าเราทำเป็นประจำ จะสามารถนำไปทำได้ทุกคน เป็นการคลายทั้งเส้นเอ็น และข้อกระดูกต่าง ๆ ซึ่งกระดูกสันหลังแต่ละข้อ ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะในร่างกายต่าง ๆ ดังนี้

กระดูกคอมี ๗ ข้อ

- C1 นอนไม่หลับ มึนงง
- C2 ปวดศีรษะ
- C3 หูตึง โรคตา จมูก
- C4 สายตาเสื่อม โรคหู ฟัน
- C5 หอบหืด โรคกล่องเสียง
- C6 หอบหืด
- C7 หลอดลมอักเสบ โรคหัวใจ

กระดูกสันหลังมี ๑๒ ข้อ

- T1 ความดันสูง โรคเกี่ยวกับหัว
- T2 โรคหัวใจ
- T3 วัณโรค ปอดบวม
- T4 โรคตับ เบาหวาน ไส้ติ่ง
- T5 โรคกระเพาะ ตับอ่อนอักเสบ
- T6 โรคกระเพาะ ท้องอืด โรคตับต่าง ๆ
- T7 โรคกระเพาะ เบื่ออาหาร
- T8 โรคตับ เบาหวาน
- T9 ขาไม่มีแรง
- T10 โรคไต รูมาตีสัม
- T11 เบาหวาน กลั้นปัสสาวะไม่อยู่
- T12 ท้องร่วง ตกขาว

ช่วงกระดูกลอยมี ๕ ข้อ

- L1 โรคกระเพาะและลำไส้
- L2 โรคตับ ท้องผูก
- L3 โรครังไข่ ปวดประจำเดือน ต่อมลูกหมาก
- L4 ท้องผูก ปวดเอว ริดสีดวง
- L5 โรคมดลูก รูมาตีสัม ต่อมลูกหมาก

กระดูกก้นกบ ควบคุมมดลูก ต่อมลูกหมาก

ประสาทสะโพก

อะไรเป็นสาเหตุให้ระบบต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว มีปัญหา

๑. ระบบดูดซึม ระบบกล้ามเนื้อ ระบบทางเดินอาหาร (ธาตุดิน) หมายถึง กระเพาะอาหาร (St) ม้าม (Sp)

น้ำ หรือความชื้น ทำให้การทำงานของระบบนี้บกพร่อง เสียสมดุลได้เช่น **อาบน้ำหลัง ๑๘.๐๐ น.** ยิ่ง **อาบน้ำก่อนนอน** แล้ว **สระผม** ด้วยยิ่งทำให้ร่างกายเสียสมดุลเร็วขึ้น ส่งผลให้กล้ามเนื้ออ่อนแอเมื่อกกล้ามเนื้ออ่อนแอ เวลาเราทำงานผิดท่าจะทำให้กล้ามเนื้อตึงหมอนรองกระดูกให้เคลื่อนได้ง่าย สังคมสมัยนี้มีเงื่อนไขเวลามามากับให้รับแรงตลอดเวลา ก็จึงส่งผลต่อม้ามและกล้ามเนื้อ ทำให้เรารู้สึกเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวได้ง่ายและลูกกลมไปถึงหมอนรองกระดูกสันหลังได้ด้วย แต่ถ้าทำงานเร่งรีบและสามารถทำให้ไม่กังวล ทำให้ปกติได้ ก็จะช่วยไม่ให้เสียสมดุลได้ง่าย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

๗ ขั้นตอน

แบ่งปัน สรรสาระ

หยุดแค่นึกโกรธ

ทุกคนรู้ว่า การโมโหโกรธเป็นสิ่งไม่ดี แต่ก็ยังระงับไม่อยู่ เกิดการโมโหจนได้ เมื่อใครทำอะไรไม่ถูกใจหรือคิดเห็นไม่เหมือนเรา

พุทธศาสนาได้แนะทางปฏิบัติ ๗ ขั้นตอน ระงับความโกรธดังนี้

๑. ตั้งสติ เมื่อมีเหตุเข้ามากระทบ ควบคุมอารมณ์ อดทนเมื่อต้องเผชิญกับเหตุที่ไม่พึงต้องการ

๒. เมื่อรู้สึกโกรธ ให้ปลุกสติรู้ตัวทันที ให้ปรับเปลี่ยนความสนใจ หลบหลีกเลี่ยงไม่สนใจ ถ้าเป็นไปได้จงย้ายตัวเอง เลี่ยงสิ่งแวดล้อมที่สร้างความโกรธ เพื่อตัดภาวะปัจจัยที่จะเข้ามากระทบออกไปให้ไกลตัว

๓. ให้นึกเสมอว่า “ความโกรธเป็นศัตรูร้าย ทำลายตัวเราเอง” คนที่โกรธง่าย อารมณ์เสียตลอดเวลา จะมีหน้าตาบึ้งตึงขุ่นมัว เสื่อมสุขภาพจิต ไม่เป็นที่รักของใคร มีแต่คนอยากหลีกเลี่ยงหนีหาย ถ้าเราเป็นคนโกรธง่าย ก็มีแต่ทำลายบุคลิกภาพตัวเอง

๔. แผ่เมตตาให้แก่คนที่โกรธเรา นึกถึงใจเขาใจเรา ให้เข้าใจธรรมชาติมนุษย์มีทั้งดีและเสีย ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ ให้คิดเสียว่าที่เขาก่อร เพราะเขามีทุกข์ที่ต้องการระบายออกเขาหาคนช่วยเยียวยาอาการ

๕. เตือนตนเองเสมอ “อย่าโกรธตอบ” ถ้าโกรธตอบเท่ากับเราเดินเข้าไปติดกับดักทางอารมณ์ ช่วยขยายเหตุการณ์ให้รุนแรง และยืดยาวขึ้น ยิ่งโกรธตอบยิ่งเสียหาย เปรียบดังแสงที่ตกกระทบบนกระจกเงานับร้อยบาน ที่สะท้อนไปสะท้อนมาจนไม่มีสุดสิ้น

๖. หลีกเลี่ยงการพบปะกับคนที่ขี้โมโห โกรธง่าย การอยู่ใกล้เหมือนเรามีเชื้อไฟที่คุกรุ่นข้างกายตลอดเวลา จะทำให้เราเคยชินกลายเป็นคนโกรธง่ายไปด้วย

๗. อย่าแบ่งฝักแบ่งฝ่าย มีแต่เพื่อนร่วมโลก ร่วมทุกข์ร่วมสุข มนุษย์ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์สังคม รวมกันเพื่ออยู่ เพื่อสร้างสรรค์ มิใช่เพื่อทำลาย นี่คือการเป่าประสงค์ของการมีชีวิตอย่างมีคุณค่า

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

เป็นประเทศยากจนอยู่แล้ว
พอเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ปัญหาห่อหุ้มแปดถึงทะเลลึกเข้ามา
เพิ่มความทุกข์ยาก
ให้แก่ชาวเฮติสุดจะพรรณนา

อาหารเป็นหนึ่งในโลก

เหตุการณ์นำเศรษัดันปี ๕๓ เมื่อหิมะชาวโพลน
๖ ตกลงมาหนากว่าหนึ่งฟุต บางรัฐของอเมริกา
อากาศติดลบ ๑๐ บางรัฐติดลบถึง ๓๐ บางพื้นที่
ตอนเหนือของประเทศจีนก็เผชิญกับพายุหิมะ
ความหนาวเหน็บปกคลุมไปทั่ว ผู้คนต่างเก็บตัว
อยู่ในบ้าน คิดถึงสิ่งสำคัญอันดับแรกคืออาหาร
เพื่อบริโภคให้ชีวิตรอดได้

เรื่องแย่งชิงอำนาจเพื่อให้ได้ลาภยศมาสอง
ความพึงพอใจนั้น คงจะหดหายออกไปจากความ
นึกคิดพอสมควร

หลายครอบครัวยังมีเสบียงกักตุนไว้พอได้อุ่นใจ แต่อีกหลายครอบครัวที่ฐานะยากจน ต้องออกทำงานรับจ้างหาเช้ากินค่ำ แทบทุกอย่างต้องซื้อหาจากร้านค้า ภัยทางธรรมชาติมาเพิ่มความทุกข์ทับทวีให้แก่ผู้คนในหลายสิบประเทศ

ประเทศเฮติยังคงมีอากาศอบอุ่น แต่แล้วแผ่นดินไหวภัยธรรมชาติก็อุบัติอย่างรุนแรง ซ้ำเติมผู้คนที่ยากจนจนเวทนาสลดใจ แผ่นดินไหวติดต่อกันหลายครั้ง บ้านตึกปูนที่หนักหลายตันทั่วเมืองพังถล่มลงมา คนหลายหมื่นถูกแผ่นดินไหวของตึกพังทับตายคาที่ อีกหลายหมื่นคนได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้บาดเจ็บอีกหลายหมื่นคนขาดการรักษาเยียวยา

ผู้คนต่างหนีตายออกมาอยู่กลางถนน น้ำสะอาด อาหาร คือความต้องการเร่งด่วนของคนที่ยอดชีวิต ร้านค้าหลายแห่งถูกกลุ่มคนผู้หัวโหดบุกเข้าปล้นแย่งชิงยากที่ใครจะป้องกันได้

ประชาชนส่วนใหญ่ในเฮติมีความเป็นอยู่ที่ยากจนอยู่แล้ว พอเกิดภัยธรรมชาติแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ขึ้น ปัญหาร้อยแปดจึงทะลักเข้ามาเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่ชาวเฮติสุดจะพรรณนา

หลายประเทศกำลังประสบปัญหาจากภัยธรรมชาติอย่างร้ายแรง ไม่ว่าจะเป็นภูเขาไฟระเบิด อากาศหนาวเหน็บจนอุณหภูมิติดลบ หรือแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ส่งผลให้คนส่วนใหญ่ในประเทศได้รับความทุกข์เดือดร้อนไม่รู้จบสิ้น

มีคนกล่าวว่าเมืองไทยเป็นชมพูทวีป คือมีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติมากกว่าหลายประเทศ เพราะพื้นดินส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะต่อการเพาะปลูก มีน้ำใต้ดินในระดับต้น ชาวบ้านขุดเจาะเอาน้ำขึ้นมาใช้เพื่อการเกษตรอย่างทั่วถึง พืชผักผลไม้แทบทุกชนิด ให้ผลผลิตบริโภคได้ตลอดฤดูกาล

ที่สำคัญเรื่องภัยธรรมชาติเช่น ภูเขาไฟระเบิด แผ่นดินไหวรุนแรง หรืออากาศหนาวเย็นจนอุณหภูมิติดลบ ยังไม่เคยปรากฏ ชาวไทยมีความเป็นอยู่ท่ามกลางธรรมชาติอันพอเหมาะพอดี

สะดวกสบายจนเข้าใจว่าสภาพสิ่งแวดล้อมดี ๆ เช่นนี้จะคงอยู่กับเราไปจนตลอดกาล

ถ้าจะพูดถึงความสมบูรณ์ทางธรรมชาติของเมืองไทยสมัยที่ยังมีประชากร ๒๐ - ๓๐ ล้านคน นั้นก็คงจะเป็นความจริง แต่ตกลมาถึงยุคประชากรมากถึง ๖๐ ล้านคนนั้น ความสมดุลในทางธรรมชาติกำลังเสื่อมสภาพลงอย่างน่าตกใจ ดังเช่นป่าผืนใหญ่ซึ่งเป็นต้นน้ำลำธารถูกทำลายทำให้แม่น้ำหลายสายแห้งขอด ผืนดินแห้งแล้งที่ดินทำการเกษตรออกสิขาวซืดไร้สารอินทรีย์ การเพาะปลูกขาดทุนไม่คุ้มค่าแรง สัตว์บกที่เคยมีอยู่ตามธรรมชาติ เป็นกับข้าวของชาวบ้านก็ลดน้อยลงแทบไม่เหลือ

ยุคก่อนชาวบ้านส่วนใหญ่ครอบครัวหนึ่ง จะมีที่ทำกินไม่น้อยกว่า ๑๐ - ๒๐ ไร่ เด็ก ๆ รวมทั้งหนุ่มสาวออกไปทำไร่ไถนาปักดำ ทำงานช่วยพ่อแม่เรียนรู้สืบทอดการดำรงชีวิตให้อยู่รอดตามวิถีชาวนาที่แท้จริง แต่ยุคนี้ชาวบ้านส่วนใหญ่ครอบครัวหนึ่งมีที่ทำกินอย่างมาก ๔ - ๕ ไร่แล้วมีการจ้างรถไถนาและจ้างแรงงานมาช่วยปักดำให้แล้วเสร็จภายในสองสามวัน เด็กหนุ่มสาวรุ่นใหม่จึงขาดการฝึกหัดทักษะในด้านการเกษตร พวกเขาจึงไม่สามารถพัฒนาตนเป็นชาวนาผู้อดทนขยันขันแข็งเช่นพ่อแม่ได้

ยังปัจจุบันโทรศัพท์มือถือกลายเป็นสิ่งจำเป็นของแทบทุกคนเร็วเกินในชนบท ค่าโทรศัพท์ที่ไม่ออกดอกออกผลอะไรก็ไหลไปรวมอยู่ที่บริษัทมือถือ แล้วเงินที่จะนำมาสะพัดในชนบทจึงมีแต่ลดน้อยถอยลง ๆ

ลองนึกภาพในอนาคต เยาวชนส่วนใหญ่ไร้ศีลธรรม ไร้เป้าหมายของชีวิต มุ่งแต่สูบตีเมสแมวมัวเมา ขาดแคลนอาหารการกิน เพราะไม่ปลูกข้าวพืชผักกินกันเองแล้ว หายนภัยจะเกิดขึ้นขนาดไหน การแย่งชิงอาหารอย่างที่ปรากฏในต่างประเทศ ก็อาจจะเกิดขึ้นในเมืองไทยได้ ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยโชคดีได้ตั้งอยู่ในจุดที่ดีที่สุดในโลก **๒**

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

คำนำ

ในช่วงที่ผู้เขียนเป็นผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อยู่นั้น คุณหญิงสุดา รัตน์ เกษราพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มอบหมายให้จัดทำโครงการเยาวชนต้นกล้าเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อมุ่งหมายจะปลูกฝังแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ให้แก่กลุ่มเยาวชนเกษตรกรตลอดจนเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ และขอให้ช่วยเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเป็นคู่มือในการฝึกอบรมเยาวชนต้นกล้าเศรษฐกิจพอเพียง

ผู้เขียนจึงได้เขียนหนังสือเรื่อง “๗ ขั้นตอนของการประพฤติปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง” ขึ้น โดยปรับปรุงจากเนื้อหาบางส่วนของหนังสือ “กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาทคุณธรรม ๔ ประการ” ที่ผู้เขียนได้เขียนก่อนหน้านั้นสองปี เพื่อให้เป็นหนังสือประกอบการฝึกอบรมสำหรับโครงการโรงเรียนวิถีพุทธของกระทรวงศึกษาธิการ ที่

ผู้เขียนมีส่วนไปช่วย ดร.สิริกร มณีรินทร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้นทำโครงการดังกล่าว แต่ก็ไม่มีโอกาสได้ดำเนินการต่อ เพราะ ดร.สิริกร มณีรินทร์ พ้นจากตำแหน่งเสียก่อน

ในการทำโครงการเยาวชนต้นกล้าเศรษฐกิจพอเพียงก็เช่นเดียวกัน ภายหลังที่เขียนหนังสือเพื่อเป็นคู่มือประกอบการฝึกอบรมเสร็จ ยังไม่ทันมีโอกาสดำเนินการอะไรก็เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเสียก่อนจนโครงการหยุดชะงัก แต่ผู้เขียนก็ได้พัฒนาแนวคิดจากหนังสือดังกล่าวต่อไป โดยเพิ่มเติมขยายเนื้อหาในส่วนที่เป็นภาคทฤษฎีของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เปรียบเทียบกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก และเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสต์ แล้วตีพิมพ์เป็นหนังสือเรื่อง “แนวทางปฏิบัติ ๗ ขั้นสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง : จากแนวปฏิบัติสู่แนวคิดทางทฤษฎีของเศรษฐกิจพอเพียง” เพื่อจำหน่ายหารายได้จัดตั้งกองทุนต้นกล้าเศรษฐกิจพอเพียงให้แก่

มูลนิธิวิถีสุข

ขณะเดียวกันก็ได้ช่วยประสานงานขอทุนวิจัยจำนวนหนึ่งจาก**ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม** สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) ให้แก่**สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล** เพื่อทดลองนำแนวทาง ๗ ขั้นตอนของการประพฤติปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง ที่ขยายความจากพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรมสี่ประการชุดแรกของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ไปทดลองพัฒนาให้เป็นกระบวนการเรียนรู้สำหรับนักเรียนในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ โดยอาศัยกระบวนการ AIC เข้ามาช่วยสร้างกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง

ผลการวิจัยพบว่าการนำกระบวนการ AIC ไปใช้กับกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในสถานศึกษานั้นได้ผลดี แต่คณะผู้วิจัยยังติดอยู่กับกรอบความคิดของกระบวนการ AIC โดยไม่สามารถเข้าถึงหลักคิดของพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรมสี่ประการและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ได้ลุ่มลึกพอที่จะพัฒนาเป็นกรอบความคิดที่มีพลังการอธิบาย อันสามารถจะบูรณาการเทคนิคการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ จากโลกทางตะวันตก อาทิกระบวนการเรียนรู้สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง ตามแนวพระราชดำริและพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้เท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม คณะผู้วิจัยและทีมที่ปรึกษาโครงการวิจัย ได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ประการหนึ่งจากงานวิจัยนี้คือ กระบวนการ AIC มีขั้นตอนที่ใกล้เคียงมากกับ**พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรมสี่ประการชุดหลัง** ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานในการเสด็จออกพระสิหบัญชร ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม เนื่องในพระราชพิธีฉลองการครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ อันทำให้เห็นถึงช่องทางที่จะสามารถอาศัยแนวพระบรม-

ราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในเรื่องนี้ มาพัฒนาให้เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้าง**สนามพลังความ “รู้-รัก-สามัคคี”** ในลักษณะคล้ายคลึงกับสนามพลังของ AIC (AIC Power Field) สำหรับเป็นเครื่องเหนี่ยวนำให้ผู้ร่วมเรียนรู้เข้าถึงวิถีเศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น

ทีมผู้วิจัยและที่ปรึกษาได้ร่วมกันตั้งชื่อกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางนี้ไว้ล่วงหน้าว่า **“SEAL”** ซึ่งย่อมาจากคำว่า **“Sufficiency Economy Active Learning”** โดยแบ่งขั้นตอนการเรียนรู้เป็น ๔ ขั้นตอน (คล้ายกับขั้นตอนของกระบวนการ AIC) คือ Spirit (หรือการสร้างสนามพลังของ “S”) Endorse (หรือการสร้างสนามพลังของ “E”) Action (หรือการสร้างสนามพลังของ “A”) และ Learning (หรือการสร้างสนามพลังของ “L”) อันเป็นที่มาของหนังสือเรื่อง **“การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง”** เล่มนี้

ในตอนแรกผู้เขียนตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ไว้ว่า **“การเรียนรู้แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง”** แต่ได้รับคำแนะนำจาก ดร.ยุกติ สาริกะภูติ ประธานมูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรไทย ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ว่ากระบวนการเรียนรู้ควรเป็นการเรียนรู้ร่วมกันของคนทุกฝ่าย แม้แต่ตัววิทยากรเองก็ควรจะได้เรียนรู้จากผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วย ซึ่งอันที่จริงหลักการนี้ก็คือสาระสำคัญของ SEAL ผู้เขียนจึงได้เปลี่ยนชื่อหนังสือจาก **“การเรียนรู้....”** เป็น **“การเรียนรู้ร่วมกัน....”**

คุณวิเชียร ศรีลูกท้วา ผู้อำนวยการมูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรไทย ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ช่วยประสานงานกับทางธนาคารออมสินเพื่อสนับสนุนงบประมาณส่วนหนึ่งในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ สำหรับเป็นแนวทางพัฒนากระบวนการเรียนรู้สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงตาม

โครงการ “**สโมสรถันกล้าเศรษฐกิจพอเพียง**” ซึ่งเป็นความร่วมมือของหน่วยงานในเบื้องต้น ๕ หน่วย ได้แก่ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ ธนาคารออมสิน และมูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรกรไทย ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อจัดทำเป็นโครงการเทิดพระเกียรติและถวายเป็นราชสักการะแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ โดยเริ่มต้นดำเนินการจากปีมหามงคล ๘๐ พรรษา และจะดำเนินการให้ต่อเนื่องจริงจังจนบรรลุเป้าหมายเบื้องต้นในปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จะทรงเจริญพระชนมายุ ๗ รอบ ๘๔ พรรษา ตลอดจนจะใช้กับการฝึกอบรมใน “**โครงการลินเชื้อเพื่อพัฒนาและส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน**” ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างกรมส่งเสริมการเกษตร ธนาคารออมสิน และมูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรกรไทยในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

หลักการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการฝึกอบรมบุคลากรขององค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้ด้วย อันจะช่วยพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้มีภาวะความเป็นผู้นำและมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาตนเอง พัฒนางค์กร และพัฒนาสังคมอย่างบูรณาการร่วมกัน

อนึ่งเนื่องจากพระราชดำรัสและพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงนั้น มีอยู่มากมายและมีนัยอันลุ่มลึก หนังสือเล่มนี้เป็นการขยาย**หลักคิด**และ**หลักปฏิบัติ**ของเศรษฐกิจพอเพียง จากแนวพระราชดำรัสและพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เพียงบางส่วนเท่านั้น จึงอาจมีความบกพร่องไม่สมบูรณ์ ฉะนั้นถ้าหากมีความผิดพลาดประการ

ใดในเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนขอน้อมรับโดยคุณวิญญูว่าเป็นเพราะความอ่อนด้อยทางปัญญาและการศึกษาของตัวผู้เขียนเอง ที่ยังไม่เข้าใจแนวพระราชดำริอันลุ่มลึกในเรื่องปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดีพอ แต่ก็หวังว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้คงจะเกิดประโยชน์อยู่บ้างต่อการพยายามพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่จะช่วยนำไปสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของสังคมไทย อย่างน้อยก็อาจช่วยสร้างประเด็นให้เกิดการถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขในเนื้อหาสาระส่วนที่มีความผิดพลาดหรือบกพร่องดังกล่าว

ผู้เขียนขอขอบคุณธนาคารออมสินที่ช่วยสนับสนุนงบประมาณในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นคู่มือประกอบการฝึกอบรมโครงการ**สโมสรถันกล้าเศรษฐกิจพอเพียง**และ**โครงการลินเชื้อเพื่อพัฒนาและส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน**ตลอดจนขอขอบคุณสถาบันสร้างเสริมนวัตกรรมภูมิปัญญาเศรษฐกิจพอเพียง กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำต้นฉบับหนังสือเล่มนี้ และคงจะเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ร่วมกับ**มูลนิธิส่งเสริมยุวเกษตรกรกรไทย** ในพระราชูปถัมภ์ของ**สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี** ในการนำกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL ไปพัฒนาเพื่อใช้ในการฝึกอบรมเกษตรกร ยุวเกษตรกรกร กลุ่มเยาวชนชน ตลอดจนบุคลากรขององค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงต่อไป อีกทั้งขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ที่ได้สนับสนุนทุนวิจัยหัวข้อ “**สถานะของระบบการเมืองไทยภายใต้กรอบธรรมวิทยาแห่งพลเมืองของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง**” ที่ผู้เขียนได้ใช้ข้อมูลบางส่วนจากงานวิจัยดังกล่าวในการเขียนหนังสือเล่มนี้

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่
“ต้นวิจัยงานความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

การประเมินผล การปฏิบัติงาน

ทำไมต้องประเมินผลงาน?

● ระพี สาคริก

บทนำ

ปัญหาการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นเรื่องที่พูดกันมานานแล้ว จนกระทั่งช่วงหลัง ๆ ได้มีการนำเรื่องนี้เข้าไปเน้นความสำคัญภายในระบบจัดการ ไม่ว่าจะในระบบราชการ และระบบธุรกิจลามไปถึงระบบการจัดการศึกษา จนกลายเป็นเรื่องที่ต้องทำ เมื่อคิดว่าต้องทำเป็นทางการย่อมมีการนำมาบังคับใช้ภายในกฎระเบียบของการทำงาน ดังที่ปรากฏเป็นความจริงอยู่ในปัจจุบัน

หากคนไทยไม่ใช่คนลืมนง่ายอย่างที่ช่วงหลัง ๆ มีการพูดกันอย่างกว้างขวาง น่าจะหวนกลับไปทบทวนตัวเองสู่ออดีตไม่ยาวนานแค่นั้น หากยังสามารถรักษารากฐานจิตใจที่มีความเป็นตัวของตัวเองเอาไว้อย่างมั่นคงมาโดยตลอด ดังเช่นที่ผู้ใหญ่ในอดีตเคยสอนไว้ว่า จงเป็นไทแก่ตนเอง

มาถึงช่วงนี้ แม้หวนกลับไปมองสู่ออดีต น่าจะรู้ความจริงได้เองว่าคนไทยยุคก่อน ไม่จำเป็นต้องคิดที่จะให้มีการประเมินผลงานของผู้อื่น ไม่ว่าจะ

เป็นผู้ที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบ หรือภายในระบบการจัดการที่เป็นทางการแต่อย่างใด แต่ผลงานในยุคนั้นก็เป็นที่น่าเชื่อถือได้มาก

วิธีการเปลี่ยนแปลงที่เน้นความสำคัญของวัตถุนิยมมากขึ้น

โลกมนุษย์ทุกวันนี้สูญเสียทรัพยากรธรรมชาติไปแล้วอย่างกว้างขวาง อีกทั้งยังรวดเร็วยิ่งขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง โดยเหตุที่มนุษย์นำเอาความหลากหลายของสิ่งดังกล่าว มาแปรสภาพเป็นรูปวัตถุเพื่อหวังสนองความสะดวกสบายของตน

อย่างไรก็ตามในเมื่อมนุษย์มีทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ดังนั้นการที่มนุษย์นำสิ่งต่าง ๆ มาแปรสภาพ เพื่อสนองความต้องการแห่งตนอย่างหยุดได้ยาก ย่อมมีผลทำลายจิตวิญญาณความรับผิดชอบซึ่งตนพึงมีต่อสังคมโดยหน้าที่ นอกจากนั้นแล้ว รากฐานจิตใจยังถูกเปลี่ยนแปลงมาอยู่ใน

สภาพที่เห็นแก่ตัวมากขึ้น ซึ่งความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ทำให้เกิดนิสัยมองสิ่งต่าง ๆ ออกจากตัวเองด้านเดียว แทนที่จะหวนกลับมาพิจารณา ค้นหาความจริงจากใจตนเองซึ่งเป็นอีกด้านหนึ่ง ให้มองเห็นได้ชัดเจนให้มองเห็นได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ในปัจจุบัน สภาพดังกล่าวจะเห็นได้โดยทั่วไป จากนิสัยอันเป็นธรรมชาติของคนส่วนใหญ่ ที่สะท้อนความขัดแย้ง เพิ่มองศารุนแรงยิ่งขึ้น ทำให้มีโอกาสร่านความจริงจากใจคนได้ว่า มองเห็นความสำคัญของตัวเองเหนือกว่าผู้อื่น ยิ่งเป็น คนระดับบน ซึ่งมีความรู้สึกต่อชนรุ่นหลังและคนระดับล่าง เพียงแต่ว่าจะแสดงออกอย่างไรเปิดเผย หรือเก็บซ่อนไว้ในใจเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลง ภายในกระบวนการจัดการศึกษา

เราเชื่อมั่นว่าโดยตลอดว่าผลการจัดการศึกษา ควรจะมีบทบาทสำคัญกำหนดความสำเร็จในการจัดการทรัพยากรมนุษย์ และมีผลสำเร็จที่สาน เหตุผลถึงการจัดการสังคมตลอดจนการเมือง และเศรษฐกิจ

แต่ช่วงหลัง ๆ การถ่ายทอดอิทธิพลวัตถุนิยม ที่แฝงมาในรูปแบบการจัดการศึกษา ซึ่งถ่ายทอด มาจากอิทธิพลความเจริญทางวัตถุของกลุ่มประเทศ วัฒนธรรมตะวันตก มีผลหล่อหลอมให้คนท้องถิ่น ในกลุ่มประเทศเขตร้อน รวมถึงคนในสังคมไทย ได้รับการฝังหัวให้เชื่ออย่างแน่นหนาว่าความรู้ ซึ่งแต่ละคนได้รับจากการศึกษา เป็นสิ่งที่อยู่ใน โรงเรียนในหนังสือตำราที่มีผู้เขียนก็ดี แม้จากคำ บรรยายของครูในชั้น ล้วนสะท้อนให้เห็นทิศทาง ออกจากตัวเองด้านเดียวเช่นกัน

อนึ่ง หากพิจารณาจากรากฐานจิตใจที่เป็นกลาง ถึงระดับหนึ่ง ย่อมมองเห็นความจริงได้ว่า ไม่ว่าจะ การสอนในโรงเรียนก็ดี จากหนังสือตำราที่มีผู้ เขียนก็ดี แม้จากคำบรรยายของครูในชั้น ล้วน สะท้อนให้เห็นทิศทางออกจากตัวเองด้านเดียว เช่นกัน

แน่นอนที่สุด เยาวชนซึ่งรากฐานจิตใจยัง ขาดความลึกซึ้ง จึงไม่อาจแข็งแกร่งพอที่จะต่อสู้ กับอิทธิพลครอบงำจากสภาพดังกล่าวแล้วได้ ย่อมรับรูปแบบและทิศทางความคิดดังกล่าว เข้าไปฝังลึกไว้ในรากฐานจิตใจตนเองเป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนน้อยมากที่มีภูมิคุ้มกันเพียงพอ เพื่อ รักษาความเป็นตัวของตัวเองให้มั่นคงอยู่ได้ ทำให้ วิธีชีวิตจำต้องตกเป็นทาสกระแสดังกล่าว

รากฐานจิตใจคนส่วนใหญ่ในสังคมลักษณะนี้ จึงตกอยู่ในสภาพสูญเสียคุณค่าที่ควรจะหยั่งรู้ ความจริงจากใจตนเองได้อย่างปราศจากการรู้สึกได้

การประเมินผลการปฏิบัติงาน ควรอยู่ที่ไหน

มีบางคนแม้เป็นส่วนน้อยที่มักกล่าวว่ายิ่งเรียน ยิ่งไม่รู้ หมายความว่า ยิ่งเรียนสูงยิ่งห่างจากการ รู้ตนเองมากขึ้น ดังนั้นช่วงหลังๆ ชีวิตคนส่วนใหญ่จึงหันไปพึ่งสิ่งประดิษฐ์ซึ่งอยู่นอกจิตใจตัวเองเพียงมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้หาใช่ของจริงไม่

ประจักษ์พยานที่เห็นได้ชัด ถ้าจะกล่าวว่าการ ประเมินผลงาน ต้องมุ่งไปให้คนอื่นเป็นผู้ประเมิน แทนการประเมินตัวเองอย่างที่เคยแต่ก่อนเคย ปฏิบัติ หาใช่หมายความว่า ให้ตัวเองประเมิน ผลงานของตนไม่ โปรดอย่าเข้าใจลึบสนว่า ความหมายของการประเมินตัวเอง หมายถึงการ ประเมินผลงานตัวเอง แต่ขอให้หวนกลับไปมองที่ รากฐานจิตใจ ถ้าคนรู้จักประเมินตัวเองอย่างเป็น ธรรมชาติ การปฏิบัติงานย่อมมีคุณภาพให้เชื่อถือ ได้อยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องสร้างการประเมินผล ไว้ในระบบ

ความจริงแล้ว ถ้าคนยังสามารถรักษาความ จริงเอาไว้ในจิตวิญญาณตนเองได้ ทำให้มีความ รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุดและรู้จักละอายต่อบาป การประเมินตนเองนั้นแหละน่าจะได้ว่าควรแก่ การเชื่อถืออย่างแท้จริง นอกจากนั้นหากคน สามารถประเมินตนเองได้ย่อมหมายความว่า ความรับผิดชอบตนเองในผลงานซึ่งตนปฏิบัติไว้

แล้ว ผู้ปฏิบัติย่อมถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต
ในเมื่อสัจธรรมคือความจริงที่อยู่ในใจของ
แต่ละคนอย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนความจริงซึ่ง
อยู่ในใจผู้อื่นย่อมถือเป็นความจริงสำหรับผู้นั้น
จึงไม่อาจนำมาใช้ประเมินความจริงของผู้ซึ่ง
ไม่ใช่ตนเองได้

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด น่าจะทำให้
มองเห็นได้ชัดเจนว่า การนำเอาประเด็นประเมิน
ผลงานมาใช้ในระบบการจัดการบุคคลจึงน่าจะ
เป็นของปลอมมากกว่าของจริง คงต้องเข้าใจว่า
คนทุกวันนี้ยืมสิ่งปรุงแต่งมากกว่าของจริงซึ่งมี
อยู่แล้วในรากฐานจิตใจตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ

จากสองด้านสุดที่เป็นหนึ่งเดียวกัน

ช่วงนี้หลายคนคงรู้สึกว่ สภาพทั่วไปในสังคม
กำลังวิกฤตหนักมากยิ่งขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะ
ปล่อยไปตามกระแสเดิม ซึ่งตกอยู่ภายใต้ภาวะ
ครอบงำของอิทธิพลวัตถุ ย่อมส่งผลสะท้อนกลับ
มาทำลายตัวเองหนักมากยิ่งขึ้น

ครั้นจะปล่อยให้ฟังตนเอง คนผู้คุณสมบัติ
เช่นนี้ให้เชื่อถือได้ ซึ่งปัจจุบันนี้น้อยอยู่แล้ว อีกทั้ง
นับวัน ยิ่งทั้งนับวัน ยิ่งลดลงไปเรื่อย ๆ ดังนั้น
สภาพสังคมเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ยังคงต้องพบ
กับปัญหาหนักมากยิ่งขึ้นไปอีก

อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติได้กำหนดความจริง
ไว้ว่า ไม่มีสิ่งใดในโลกจะสูญหายไปทั้งหมด ดังนั้น
ผู้ที่มีรากฐานจิตใจเข้มแข็งที่สุด ย่อมเกิดโลกหน้า
ฟ้าใหม่

อนึ่ง หากมีรากฐานจิตใจเป็นกลาง ย่อมรู้ได้
ถึงความจริงว่า สังคมไม่ได้วิกฤต แต่คนผู้มีกิเลส
ยังมีมากก็ยิ่งรู้สึกว่กำลังวิกฤตหนัก แท้จริงแล้ว
คือวิธีการเปลี่ยนแปลงที่มีการหมุนวนเป็นวัฏจักร
กำลังหวนทิศทางกลับคืนมาบรรจบครบรอบ เพื่อ
เริ่มต้นวิธีการเปลี่ยนแปลงสู่อบถัดไปเท่านั้น

บทสรุป

จากคำถามที่ว่า ปัญหาการประเมินผลการ

ปฏิบัติงานอยู่ที่ไหน? คำตอบคือ อยู่ในรากฐานจิตใจ
ของแต่ละคนนั่นเอง ดังนั้นหากการปฏิบัติงานใด
ก็ตาม ผู้ปฏิบัติมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและมีความ
รักความจริงใจต่อทุกคนแล้ว ผลงานชิ้นนั้น ไม่
จำเป็นต้องใช้ระบบการประเมินผลภายในกฎระเบียบ

จากคำถามที่ว่า ปัญหาการประเมินผลการ
ปฏิบัติงานอยู่ที่ไหน? คำตอบคือ อยู่ในรากฐาน
จิตใจของแต่ละคนนั่นเอง ดังนั้นหากการปฏิบัติ
งานใดก็ตาม ผู้ปฏิบัติมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและ
มีความรักความจริงใจต่อทุกคนแล้ว ผลงานชิ้นนั้น
ไม่จำเป็นต้องใช้ระบบการประเมินผลภายใน
กฎระเบียบ

แม้ให้ผู้อื่นมาประเมิน ย่อมไม่ตรงกับความจริง
ซึ่งอยู่ในใจของผู้ปฏิบัติ ผลการประเมินในพิธีการ
หากขาดความจริงซึ่งอยู่ในใจผู้ปฏิบัติ ย่อมขาด
ความเชื่อถืออย่างแน่นอน ดังเช่นที่กล่าวกันว่า
ประเมินเสร็จแล้วก็เก็บเข้าลิ้นชักโต๊ะ จะนำไปใช้
งานใดก็เชื่อถือได้ยาก ☹

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน

ประโยชน์ตน คือ เรา “ลด”
ประโยชน์ท่าน คือ เรา “ให้”

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ยกเว้น Lord Home ซึ่งพระราชินีอลิซาเบธใช้พระราชอำนาจแต่งตั้งโดยการปรึกษาและเห็นชอบของผู้ว่าการเมืองในปี ๑๙๖๓ เพื่อนำประเทศฝ่าวิกฤตไม่ให้ล่มจม

ในอังกฤษมีการประกาศ พูดถึง เขียนถึง Her Majesty's Government, Her Majesty's Prime Minister, Her Majesty's Loyal Opposition, Her Majesty's Minister แปลว่า รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นายกรัฐมนตรีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หัวหน้าฝ่ายค้านของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และรัฐมนตรีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่เสมอ พระเจ้าอยู่หัว คือ พระราชินีอลิซาเบธ

ระบบพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ ในคณะรัฐมนตรี ในสภา และในการบริหารประเทศ ก็เป็นจริงและสอดคล้องกับการเรียกขานดังกล่าว

ในประเทศไทย พรรคการเมืองอับปรีย์พรรคหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่มีเสียงพอ แต่ไม่สามารถตั้งหัวหน้าฝ่ายค้านตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญได้

และพรรคการเมืองอื่น ๆ ก็ไม่สนใจหรือตั้งใจที่จะสร้างการเมืองระบบรัฐสภาให้เหมือนอังกฤษ มีแต่อ้าง คลั่งเลือกตั้ง และหวังเป็นรัฐบาลทำเดี่ยว

ตัวอย่างของการทำรัฐสภาและระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขให้สมจริงของอังกฤษมีอยู่มาก แต่ขอยกมาเพียง ๒ เรื่อง ที่นายอานันท์กล่าวถึงคือการที่นายกรัฐมนตรีจะต้องเข้าเฝ้าฯ เป็นประจำ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้พระราชอำนาจหนึ่ง และการที่นายกรัฐมนตรีจะต้องฟังพระบรมราชวินิจฉัยเรื่องความเหมาะสม และคุณสมบัติผู้ที่ทรงโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรีอีกหนึ่ง

เรื่องหลังนี้อ่าเข้าใจผิดมั่ว ๆ ว่า กษัตริย์อังกฤษจะฝึกฝนให้พรรคใดพรรคหนึ่ง ไม่มีเลขาตรงเป็นกลางอย่างเคร่งครัดและวินิจฉัยตามกรอบที่นายกฯ ทูลเกล้าฯ เท่านั้น

นายอานันท์ได้สร้างตัวอย่าง “ถ้าจะให้ท่าน

ลงพระปรมาภิไธย เรื่องแต่ละเรื่องทั้งนั้น ท่านก็ต้องทราบที่มาที่ไป ก็เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีจะต้องเข้าเฝ้าฯ เป็นการส่วนพระองค์ เป็นหน้าที่ที่เรียกว่า ถวายงาน อย่างเช่น มีพระราชบัญญัติสำคัญก็ต้องไปกราบบังคมทูลท่านว่า จะมีเข้ามาเพราะอะไร มีเจตจำนงอย่างไร จะมีผลบังคับใช้ในทางใด”

เรื่องสำคัญเช่นการตั้งรัฐมนตรีทำไมถึงจะไม่เข้าเฝ้าฯ หรือจะบังคับพระองค์อย่างเดียวนายกรัฐมนตรีอังกฤษแม้คัดเลือกตัวเองด้วยการพัฒนาความสามารถและภาวะผู้นำของตนจน เป็นที่ยอมรับในพรรค รู้ล่วงหน้าว่าใครจะได้ตำแหน่งอะไรแล้ว ยังมีหลักประกันขั้นสุดท้ายคือ พระราชอำนาจและบรมราชวินิจฉัยของกษัตริย์ ต่างกับแก๊งหัวหน้าตั้ง ต้องแล้วแต่หัวหน้าหรือสนนราคากันเอง

ผมเคยยกตัวอย่างเชิซซิลกับลอร์ดบีเวอร์บรูคมาแล้ว ยังมีอีก พระราชินีทรงใช้สิทธิวิจารณ์คุณสมบัติบุคคลที่ขอให้โปรดเกล้าฯ “In exercising her undoubted rights to be consulted, to encourage and to warn, the Queen does comment on proposed ministerial appointments” นายกฯ Harold Macmillan เล่าถึงปฏิกริยาของพระราชินีต่อรายชื่อรัฐมนตรีปี ๑๙๕๗ว่า “ทรงรู้รายละเอียดทุกอย่างอย่างอัศจรรย์ She is astonishingly well informed on every detail. She particularly liked the decision about the Foreign Office and was interested in what I told her about Percy Mills” ถึงแม้ในที่สุดจะทรงโปรดเกล้าฯ ตามที่นายกฯ เสนอ แต่พระองค์ “จะขอให้นายกฯ พิสูจน์ความเหมาะสมของผู้ที่ถูกเสนอ may require him to justify a nomination”

ตัวอย่างยังมีอีกเยอะครับ ไม่ต้องกลัวผมจะยกเมฆ มาช่วยกันคิดดีกว่าว่าทำไมเมืองไทยจึงปกปิดบิดเบือนความรู้เบื้องต้นเช่นนี้

ผมขออัญเชิญพระราชกระแสเมื่อหลายสิบปี

มาแล้ว

“ก็มีประเพณีเป็นที่ยอมรับกันมานานา ประเทศแล้วมิใช่หรือ ว่า พระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตยนั้นจะสัมพันธ์กับรัฐบาลตามที่ได้ย่อไว้ อย่างสั้นเป็นภาษาอังกฤษว่า “to advise and be advise” หมายความว่า รัฐบาลจะมีหน้าที่ต้องทูลเกล้าฯ ถวายรายงานเป็นประจำถึงสถานะโดยทั่ว ๆ ไป และเหตุการณ์ที่สำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ เช่น ในอังกฤษ นายกรัฐมนตรี จะต้องเข้าเฝ้าฯ พระราชินีของเขาทุกวันศุกร์ เพื่อถวายรายงาน และไม่ว่าพระราชินีจะเสด็จฯ ไปไหน ในประเทศอังกฤษเองหรือต่างประเทศ ก็จะต้องมีที่เรียกว่า กระเป๋าดำตามไปตลอดเวลา ซึ่งรายงานสถานการณ์บ้านเมืองและรายงานข้อสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ

ในทางกลับกัน ถ้าหากรัฐบาลกราบบังคมทูลขอพระราชทานคำปรึกษา หรือถ้าทรงเห็นว่า พระองค์ควรจะพระราชทานคำปรึกษาเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศชาติ และทุกข์สุขของราษฎรไม่ว่าในเรื่องใด พระมหากษัตริย์ก็จำเป็นต้องพระราชทานคำปรึกษานั้นให้กับรัฐบาล”

ผมอยากถามว่า นายกรัฐมนตรีบางคนได้ยื่นและทำตามพระราชกระแส และในปัจจุบันนี้ ขณะที่ความมั่นคงเป็นปัญหาอกุศล จนกระทั่งพระองค์ทรงหวังว่า บ้านเมืองกำลังจะล่มจม นายกรัฐมนตรีได้ทูลขอพระราชทานคำปรึกษาหรือยัง

หรือว่ายัง เพราะเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงอยู่เหนือการเมือง โปรดอ่านความเห็นของ ม.ร.ว.ทองน้อย ทองใหญ่ อดีตรองราชเลขาธิการ ซึ่งเคยเข้าเฝ้าฯ ขอพระบรมราชาธิบาย ดังนี้

“การที่พูดกันอยู่ทั่วไปว่า พระมหากษัตริย์อยู่เหนือการเมืองนั้น ผมว่าต้องเข้าใจคำว่า การเมืองให้ถ่องแท้ก่อนเสียก่อนนะครับ ถ้าการเมืองหมายถึงระบบการปกครองโดยทั่ว ๆ ไป และการดำเนินการเพื่อการปกครองคือการบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับประชาชน ก็จะพูดว่าพระมหากษัตริย์

อยู่เหนือการเมืองไม่ได้ มิฉะนั้น ก็หมดความหมายครับ พระมหากษัตริย์จะทำอะไร จะมีไว้ทำไม”

พระเจ้าอยู่หัวมิได้มีไว้เฉย ๆ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ตามนโยบายพรรคเสื้อแดง

พระบรมเดชานุภาพและปัญญาบารมียิ่งกว่าปราชญ์กษัตริย์ใด ๆ ในโลกจะเป็นที่พึ่งสุดท้ายของประเทศชาติและราษฎรเป็นอย่างดี หากเผด็จการและนักการเมืองไม่เบียดบังพระราชอำนาจไป ปีเศษมาแล้ว ผมนั่งกินข้าวติดกับอนาคตนายกรัฐมนตรี ผมจึงขอฝากไว้ ๓ ข้อว่า

๑. สร้างประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขให้สำเร็จ ด้วยการเข้าเฝ้าฯ เป็นประจำ

๒. นำพรรคประชาธิปไตยเข้า Conservative Union หรือสมาคมพรรคอนุรักษนิยมสากล ซึ่งมีพรรคในสังกัดหลายพรรคเป็นรัฐบาลอยู่ในสหภาพยุโรป ของอังกฤษก็จวนแล้ว ถึงเวลาอภิสิทธิ์จะได้เป็นเซซซุบุรุษอาวุโสในสมาคม และ

๓. พัฒนาประชาธิปไตยจากกึ่งพรรค-กึ่งแก๊ง เลือกตั้งให้เป็นพรรคอย่างแท้จริง บริบูรณ์

พรรคการเมืองที่แท้จริงจะไม่มีปัญหาต้องตั้งรัฐมนตรีชี้เหร่ รัฐมนตรีพ้อ รัฐมนตรีเมีย รัฐมนตรีนอกสมรส รัฐมนตรีน้อง รัฐมนตรีน้องเขย รัฐมนตรีบริษัท ฯลฯ หรือต้องต่อรองวังเด็นกันจนถึงนาทีสุดท้าย เพราะเชื่อว่าส่งไปอย่างไร ในหลวงก็ต้องเซ็น

สมัยโบราณเราเรียกพระเจ้าอยู่หัวว่าเจ้าชีวิต จนกระทั่งทุกวันนี้ ไทยยังไม่เคยมีรัฐมนตรีของเจ้าชีวิต

เรามีแต่รัฐมนตรีของเจ้าหล่อ รัฐมนตรีของเจ้าเหลี่ยม รัฐมนตรีของเจ้าห้อย และรัฐมนตรีของเจ้าเตี้ย

พวกหลังนี้แหละที่กระสันอยากจะทำกั รัฐธรรมนูญอยู่น้ำลายหก

การประชุมมรดกค่านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ๑๙๓ วันของพันธมิตรฯ ครั้งโน้น นำไปสู่การเช่นฆ่าสุญเสีย กว่าจะได้มาซึ่งชัยชนะครั้งเดียว มีผู้เกรงว่าครั้งใหม่อาจรุนแรงถึงสงครามกลางเมือง

ยังมีทางผ่อนแรงที่นำลง คือการส่งสำเนา บัตรประชาชนไปที่คุณสุวัตร อภัยภักดิ์ ทนายแผ่นดิน ที่ผู้จัดการ พร้อมคำรับรองว่าขอคัดค้าน การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ประชามติที่หมดเปลือง

และอนุญาตให้ยื่นขอให้ลงโทษพรรคที่กระทำผิด กฎหมาย

รัฐมนตรีของพระเจ้าอยู่หัวอาจจะได้เห็น ไม่นานเกินรอ! **๒**

“ในหลวง” ทรงย้ำตุลาการศาล ปค.กล้าหาญ-เหนียวแน่นในความยุติธรรม ไม่เช่นนั้นเท่ากับทรยศ

โดย ASTVผู้จัดการออนไลน์

๒๕ มกราคม ๒๕๕๓

เวลา ๑๗.๔๔ น.วันนี้ (๒๕ ม.ค.) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จฯ ออก ณ ห้องประชุม ชั้น ๑๔ อาคารเฉลิมพระเกียรติ โรงพยาบาลศิริราช พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายอักษราทร จุฬารัตน ประธานศาลปกครองสูงสุด นำตุลาการศาลปกครองสูงสุด และตุลาการศาลปกครองชั้นต้น ตำแหน่งตุลาการศาลปกครองกลาง เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท เพื่อถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ โอกาสนี้ นายสุชาติ เวโรจน์ เลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง ร่วมเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทด้วย

ในการนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระบรมราโชวาทให้ยึดถือคำปฏิญาณ และพิจารณาตัดสินปัญหาในการปกครองประเทศด้วยความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์สุจริต และยุติธรรม

“... ตัดสินอะไรที่ควร ที่ไม่ควร ที่ดี ที่ไม่ดี ดังที่ท่านได้ปฏิญาณนี้มีความสำคัญอยู่ไม่น้อย คือท่านต้องจัดการให้ปัญหาได้ การปกครองของประเทศเป็นไปได้เรียบร้อย และท่านสามารถที่จะตัดสินที่จะพิพากษา ซึ่งหมายความว่าท่านจะต้องชี้แจงว่าจะไรควร ไม่ควร ฉะนั้นเป็นงานที่ท่านต้องทำด้วยความละเอียดรอบคอบ และด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อให้ประเทศชาติมีความเป็นธรรม

ความเป็นธรรมนี้ก็หมายความว่าทำอะไรที่เป็นจริง ที่เรียบร้อย ไม่ใช่ทำให้ไม่ได้ มีความอยู่เย็นเป็นสุข งานของท่านมีความสำคัญไม่น้อย การพิพากษาเป็นหน้าที่ของท่านผู้เป็นสมาชิกของศาล จะต้องพิพากษาเพื่อความเป็นธรรม เพื่อความเป็นธรรม เป็นธรรมนี้หมายความว่าอะไรที่เรียบร้อย ที่ถูกต้อง ที่ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี

เพราะฉะนั้นท่านต้องมีหน้าที่สำคัญ และจะต้องทำตามคำพิพากษา คำปฏิญาณที่ท่านได้กล่าวเรื่องหน้าที่ของท่าน ต้องจำว่าท่านได้ปฏิญาณตนว่าจะ ทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความเป็นธรรม

ความเป็นธรรมนี้ก็หมายความว่าอะไรที่เรียบร้อย ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ใช่ง่าย เพราะว่าแต่ละคนมีความคิดแตกต่างกัน ถ้าไม่มีความแตกต่างกันก็ไม่มีคดี แต่เมื่อมีคดีก็หมายความว่ามีความคิดแตกต่างกัน ฉะนั้นท่านจะต้องพิจารณาอะไรที่แตกต่างกัน และให้เห็นว่าอะไรที่ควรจะทำโดยที่เป็นกลาง ที่เป็นความจริง ซึ่งเป็นความยุติธรรม

ความยุติธรรมนี้ก็หมายความว่าการยุติในธรรม คือตัดสินว่าอะไรเป็นธรรม อะไรไม่เป็นธรรม ซึ่งดูจะง่ายนะ แต่ความจริงไม่ง่าย เพราะว่าแต่ละคนมีความคิดของตัวเอง ถ้าใครที่ยึดติดในทางของตัวเอง ก็นึกว่าตัวเองเป็นยุติธรรม ความจริงยุติธรรมมีอย่างเดียว ทำอย่างเดียว คือความเป็นยุติธรรม ซึ่งก็น่าจะง่าย แต่แท้จริงไม่ง่าย เพราะแต่ละคนนึกถึงความดีหรือบอกว่าเป็นยุติธรรมแก่ตัว แท้จริงความยุติธรรมนี้มีอันหนึ่งอันเดียว มีหลาย แล้วแต่ความต้องการของแต่ละคน เหตุผลต้องการของแต่ละคนต่างกัน แต่ท่านจะต้องอยู่ตรงกลาง บางที่ท่านถูกว่าถูกกล่าวว่าเป็นคนที่ไม่ดี เพราะว่าไปตัดสินในสิ่งที่ไม่เป็นที่พอใจของอีกฝ่าย แต่ท่านอยู่ตรงกลาง อันนี้ลิขสิทธิ์สำคัญของผู้ที่ทำหน้าที่ทางยุติธรรม ต้องเป็นกลาง แล้วเป็นกลางนี้ยากมาก เพราะต้องมีความคิดที่เป็นกลางนั่นเอง ฉะนั้นท่านต้องเหนียวแน่นในความเป็นกลาง เหนียวแน่นในความยุติธรรม

ถ้าท่านทั้งหลาย ท่านได้ทำหน้าที่ของท่าน แต่ถ้าท่านทำไม่ได้ เท่ากับท่านทรยศต่อความยุติธรรม และการทรยศนี้ไม่มีใครอยากจะทำ เพราะความทรยศเป็นความไม่ดี เป็นความน่าเกลียด ฉะนั้นท่านต้องพิจารณาว่าท่านปฏิญาณที่จะทำรักษาความยุติธรรม ก็ต้องทราบว่าความยุติธรรมเป็นอะไร คดีก็มีความยุติธรรมของคดีนั้น ซึ่งถ้าท่านพิจารณาแล้วคนคิดว่าอะไรเป็นยุติธรรม ซึ่งมีอะไรที่เป็นกลาง ที่ถูกต้อง ท่านก็ชนะในความจริง ฉะนั้นท่านต้องรักษาความยุติธรรม และปฏิบัติด้วยความกล้าหาญ เหนียวแน่น...” **๒**

ทางเลือกใหม่ ในการจัดการวัสดุเหลือใช้

• ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์

นำขยะที่ย่อยสลายได้ไปหมักทำปุ๋ย

การแปรรูปขยะเป็นปุ๋ยนั้นทำได้เกือบทุกระดับ ไม่ว่าจะในสวนหลังบ้านหรือใต้ถุนบ้าน โดยการนำถังหมักในชุมชนหรือในพื้นที่ที่เป็นโรงเรือน **หลักการสำคัญคือจะต้องมีการควบคุมอย่างใกล้ชิดว่ามีขยะประเภทไหนบ้างที่เข้าสู่ระบบการทำปุ๋ย** อย่งไรก็ตามประเภทของวัสดุในขยะที่นำมาทำปุ๋ยนั้นพออนุโลมได้ในกรณีที่มีวัสดุที่ไม่เหมาะแก่การทำปุ๋ยหลุดเข้าสู่ระบบของเรา เช่นขยะที่ยังไม่ได้มีการคัดแยกที่แหล่งกำเนิด

หลังจากที่มีการคัดแยกขยะที่แหล่งกำเนิดแล้ว การทำปุ๋ยเป็นทางเลือกขั้นตอนสำคัญ เพราะสิ่งที่จะนำมาทำปุ๋ยนั้นเป็นขยะประเภทที่หากเราไม่นำมาทำปุ๋ยจะต้องไปฝังกลบซึ่งก่อปัญหาตามมามากมาย ซึ่งขยะอินทรีย์เหล่านี้เมื่อย่อยสลายแล้วจะปล่อย

๑. ก๊าซมีเทน ซึ่งเป็นก๊าซที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อน (เรียกว่าก๊าซเรือนกระจก)

๒. สารเคมีประเภทกรดอินทรีย์ ซึ่งจะไปกัดกร่อนขยะประเภทโลหะทำให้เกิดการรั่วไหลของสารพิษ ออกสู่ผิวดินและน้ำใต้ดินและ

๓. กลิ่นเหม็นรุนแรง ดังนั้น เป้าหมายสำคัญที่สุดของการทำปุ๋ยหมักก็เพื่อคัดแยกขยะอินทรีย์ออกมาจัดการด้วยวิธีที่ดีกว่าการนำไปฝังกลบแล้วก่อปัญหารุนแรงตามมาภายหลังนั่นเอง

ชุมชนในเมืองซีแอตเทิลและที่อื่น ๆ อีกหลายแห่งในสหรัฐฯต่างสนับสนุนให้มีการทำปุ๋ยหมักจากสวนหลังบ้าน (เพราะเป็นวิธีการที่ดีที่สุดที่จะจัดการขยะจากชุมชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นขยะอินทรีย์) โดยได้รับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานที่ทำปุ๋ยในท้องถิ่นในโครงการนี้ประชาชนจะได้รับการแนะนำถึง

กระบวนการทำปุ๋ยอย่างละเอียดตลอดจนการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในซีแอตเทิล โครงการนี้ดำเนินการโดยสมาคม Seattle Tilth ซึ่งจัดทำวิดีโอชื่อ Zoo Doo and You Can Too ขึ้นมาเพื่อรณรงค์และทำความเข้าใจเรื่องระบบการทำปุ๋ยแก่ชาวบ้านในระดับครัวเรือนและในเชิงพาณิชย์

วิธีการที่ง่ายและได้ผลมากที่สุดวิธีหนึ่งที่จะลดขยะอินทรีย์คือการรณรงค์ให้บ้านเรือนและสถานที่สำคัญต่าง ๆ ใช้เครื่องตัดหญ้าแล้วทำให้หญ้ากระจายคลุมบริเวณที่ตัด และนี่เป็นวิธีการหนึ่ง

ที่ฝ่ายดูแลสวนของเมืองนิวยอร์กชิตินำมาใช้และทำให้ประหยัดเงินกว่าหนึ่งล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งปกติต้องจ่ายเป็นค่ากำจัดกองหญ้าที่ตัดอยู่แล้ว

ตัวอย่างความสำเร็จในการจัดการขยะด้วยการหมักทำปุ๋ยเห็นได้อย่างชัดเจนในกรณีของเมืองซูริก สวิตเซอร์แลนด์ โครงการทำปุ๋ยหมักของที่นี่เริ่มในปี พ.ศ.๒๕๓๔ โดยมีชุมชนกว่า ๔๘๐ แห่งทำปุ๋ยจากขยะในชุมชนตัวเอง มีตั้งแต่ชุมชนขนาดเล็ก (๓ ครัวเรือน) ไปจนถึงขนาดใหญ่ (๒๐๐ ครัวเรือน)

หลายชุมชนอาจไม่สนใจการทำปุ๋ยจากขยะอินทรีย์ แต่อาจสนใจนำขยะเหล่านั้นไปทำสวนชุมชน แทน ซึ่งเป็นแนวคิดการจัดการขยะที่อาศัยความร่วมมือของชุมชนเป็นหลัก และวิธีนี้เป็นไปได้สูงที่จะได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากหน่วยงานเทศบาลท้องถิ่น เพราะทุก ๆ กิโลเมตรของขยะที่นำไปทำสวนชุมชนนั้นหมายถึงแต่ละกิโลกรัมของขยะที่ไม่ต้องขนไปฝังกลบ นับเป็นวิธีการที่สร้างสรรค์อย่างหนึ่งที่จะประยุกต์การจัดการขยะให้เข้ากับกิจการชุมชน สวนชุมชนที่เกิดขึ้นก็ไม่ต่างกับสวนสาธารณะใช้พักผ่อนหย่อนใจ แทนที่จะปล่อยให้ชุมชนและเมืองสกปรกเลอะเทอะ

หลังจากนำขยะมาหมักปุ๋ยและทำสวนแล้ว เราอาจต้องการพื้นที่ส่วนกลางเพื่อรวบรวมปุ๋ยเหล่านั้นให้ย่อยสลายตามธรรมชาติ ปัจจุบันในสหรัฐฯ มีพื้นที่เช่นนี้มากกว่า ๓,๐๐๐ แห่ง แต่นี่ไม่ใช่เรื่องที่ต้องใช้เทคโนโลยีซับซ้อนอะไรอีกต่อไป เพราะเป็นการจัดการกับใบไม้กิ่งไม้เท่านั้น เราเพียงต้องการพื้นที่ว่างเปิดโล่ง และมีลม หมุนเวียน ยังมีพื้นที่ขนาดเล็กมากมายที่อาจเป็นจุดรวบรวมขยะเศษอาหารขยะเทศบาลที่เป็นกากตะกอนน้ำทิ้งและขยะจากภาคเกษตรกรรม ซึ่งมีระบบจัดการแบบปิดที่ช่วยให้มีการย่อยสลายตามธรรมชาติของขยะอินทรีย์เหล่านี้เกิดเร็วขึ้นและปลอดภัยขึ้น ผมคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดคือระบบอุโมงค์แบบดัตช์ (Dutch Tunnel System) ซึ่งแรก ๆ พัฒนาขึ้นมาจากการเตรียมดินปลูกเห็ด ต่อมาพัฒนาให้มีระบบคอมพิวเตอร์ควบคุมการทำงานซึ่งเป็นแบบที่ผลิตเพื่อขายโดยบริษัทโคคอมในประเทศเนเธอร์แลนด์

มีคู่มือการทำปุ๋ยจากขยะเป็นวารสารรายเดือนชื่อ Biocycle ซึ่งในช่วงสิบปีที่ผ่านมา วารสารนี้ได้ทำการสำรวจเรื่องราวและรายงานสถานการณ์ขยะในสหรัฐฯ อย่างน่าสนใจปีละครั้ง **๒**

● จากหนังสือ (ไม่ใช่) ขยะ! พอล คอนเนต เขียน ธารา บัวคำศรี บรรณาธิการ จัดพิมพ์โดยกรีนพีซ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ๒๕๔๕

(ขอบคุณภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต)

เรื่องความประพฤติ การประกอบอาชีพ ตลอดจนดูแลให้จำเลยปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด หลักเกณฑ์และแนวทางการสั่งให้คุมความประพฤติจำเลยนั้น ต้องเป็นกรณีที่ศาลเห็นเป็นการสมควรรอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ กล่าวคือ ความผิดที่ได้กระทำนั้นเป็นความผิด โดยพิจารณาเป็นรายกระทง และต้องไม่ปรากฏว่าจำเลยนั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ กรณีที่ได้รับโทษจำคุกมาก่อน ถ้าปรากฏว่าได้รับประโยชน์จากการล้างมลทินตามกฎหมาย ศาลอาจใช้วิธีการคุมความประพฤติได้และการคุมประพฤตินั้นศาลต้องคำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิตพิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดหรือสภาพความผิดหรือเหตุอื่นอันควรปรานีโทษ

การคุมประพฤติและ สอดส่องจำเลย

การคุมประพฤติและสอดส่องจำเลยหลังมีคำพิพากษา ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดจริง แต่ยังอยู่ในวัยที่จะแก้ไขปรับปรุงให้กลับตนเป็นพลเมืองดีได้โดยดูจาก พนักงานคุมประพฤติรายงาน หรือกรณีที่ศาลมิได้สั่งให้สืบเสาะและพินิจจำเลย หรือศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดแต่รอการลงโทษไว้ โดยกำหนดเงื่อนไขให้คุมความประพฤติจำเลยไว้ และให้พนักงานคุมความประพฤติเป็นผู้ควบคุมสอดส่อง แนะนำ ช่วยเหลือ ตักเตือนจำเลยใน

การวางเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติ เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควรรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติจำเลยไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ไปรายงานตัวเพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือหรือตักเตือนตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติหรือจัดให้กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่เจ้าพนักงานและผู้กระทำความผิดเห็นสมควร การกำหนดให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ

ศาลอาจกำหนดให้ผู้ถูกคุมประพฤติไปรายงานตัว ในระยะเวลาที่สามารถยึดหยุ่นได้ เช่น คุม ประพฤติจำเลยไว้เป็นเวลาหนึ่งปีและให้ไป รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ตามที่พนักงาน คุมประพฤติเห็นสมควรกำหนดรวมสี่ครั้ง เพื่อให้พนักงานคุมประพฤติสามารถกำหนดวัน รายงานตัว โดยผู้ถูกคุมประพฤติเหล่านี้สามารถ ร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่มได้อย่างเหมาะสมและถือ เอาวันร่วมกิจกรรมเป็นวันที่รายงานตัวได้ด้วย

๒. ให้ฝึกหัด หรือทำงาน อาชีพ เป็น กิจจะลักษณะ

๓. ให้ละเว้นการคบหาสมาคม หรือการ ประพฤติใดอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดเช่น เดียวกันอีก

กรณีศาลอาจกำหนดเงื่อนไขได้หลาย ประการ เช่น คดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ศาล อาจกำหนดเงื่อนไขห้ามเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้ โทษ และห้ามคบหาสมาคมกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง กับยาเสพติดให้โทษ หรือกรณีที่ผู้ถูกควบคุม ความประพฤติทำร้ายร่างกายผู้อื่น เนื่องจากดื่ม สุราเกินเม้าครองสติไม่ได้ ศาลอาจกำหนด เงื่อนไขห้ามดื่มสุราเกินเม้าครองสติไม่ได้เป็นต้น

๔. ให้ไปรับบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้ โทษ ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจหรือ ความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

๕. เงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด เพื่อแก้ไขฟื้นฟู หรือป้องกันการมีโอกากระทำ ความผิดเพิ่มขึ้นอีก

ระยะเวลาในการคุมความประพฤติที่เหมาะสม ควรจะสั้นกว่าระยะเวลาการลงโทษในคดีนั้น เช่น ระยะเวลาการกำหนดโทษหรือการลง โทษสองปี อาจกำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติ เป็นเวลาหนึ่งปี กรณีจำเลยไม่ปฏิบัติตาม เงื่อนไขยังมีเวลาน่ากฎหมายมาบังคับใช้ได้ อย่าง มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะมีการลงโทษ ในเวลาเท่าใด ก็ควรต้องคุมความ

ประพฤติไม่น้อยกว่าหนึ่งปี ถ้าน้อยกว่าหนึ่งปีจะ ไม่มีผลในการแก้ไข ปรับปรุงความประพฤติของ ผู้กระทำความผิด

ศาลที่มีอำนาจให้ดำเนินการคุมความประพฤติ กรณีศาลที่มีสำนักงานคุมประพฤติตั้งอยู่ในเขต อำนาจศาล โดยศาลจะมีหนังสือแจ้งคำพิพากษา มีรายละเอียดเกี่ยวกับคำพิพากษาซึ่งลงโทษ จำเลยแต่รอการกำหนดโทษ หรือกำหนดโทษแต่ รอการลงโทษไว้ในระยะเวลาที่ปีและกำหนด เงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติจำเลย ส่งไปยัง สำนักงานคุมประพฤติที่อยู่ในเขตอำนาจศาลนั้น ให้ดำเนินการต่อไปตามคำพิพากษาของศาล

ศาลที่ไม่มีสำนักงานคุมประพฤติตั้งอยู่ในเขต อำนาจของศาลตนเอง อาจสั่งให้จำเลยไป รายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุ กรณีนี้ ศาลอาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของศาลนั้นเองดำเนินการ คุมความประพฤติ หรือแต่งตั้งให้ศาลอื่นที่มี สำนักงานคุมประพฤติตั้งอยู่ในเขตอำนาจดำเนินการ ซึ่งศาลที่ดำเนินการจะส่งหนังสือแจ้งคำ พิพากษาไปยังสำนักงานคุมประพฤติที่ตั้งอยู่ใน เขตอำนาจนั้นดำเนินการตามคำสั่ง หรือศาล อาจขอความร่วมมือไปยังกรมคุมประพฤติให้ใช้ อำนาจทางบริหารพิจารณาสั่งให้สำนักงาน คุมประพฤติที่อยู่นอกเขตอำนาจศาลดังกล่าวให้ ความร่วมมือดำเนินการ ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือ ศาลฎีกามีคำพิพากษากำหนดเงื่อนไขเพื่อคุม ความประพฤติ เมื่อศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา ของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้วให้ศาลชั้นต้น แจ้งคำพิพากษาเกี่ยวกับเงื่อนไขการคุมความ ประพฤติจำเลยตามแบบพิมพ์ไปให้พนักงาน คุมประพฤติ เพื่อพนักงานคุมประพฤติจะได้ ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป ในกรณีที่ พนักงานคุมประพฤติส่งรายงานต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการคุมความประพฤติมายังศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นแห่งนั้นมีหน้าที่พิจารณาวินิจฉัย และมีคำสั่งในรายงานดังกล่าวต่อไป

๒

น้ำข่า

“ราชการ” คือภาระ “ราชกิจ”

หมายประสิทธิ์ ประสาท สรรพสุขล้นต์
ด้วยวิถี “ทศพิธ - ราชธรรม”

ตามครรลอง สร้างสรรค์ พระราชทาน

“เศรษฐกิจ พอเพียง” เลี้ยงชีวิต

ดำรงชีพ สุขจิต เป็นรากฐาน

ประหยัดกิน ใช้สอย พอประมาณ

ลดละเลิก พรวนผลาญ แข่งช่วงชิง

โอบอ้อมเอื้อ เจือจาง เมตตาจิต

เพียรพินิจ ขวนขวาย ไม่หยุดนิ่ง

ใฝ่ค้นคว้า ความรู้เพิ่ม พูนรู้จริง

เสริมรายได้ ไซ้ทอดทิ้ง อาชีพชาญ

มันฝึกฝน ส้ารวม สร้างนิสัย

ศีลครองกาย วาจาใจ เป็นแก่นสาร

ละเลิกชั่ว ล้างสมมติ จีรังกาล

ชำระจิต วิญญาน สุขร่มเย็น

นี้แหละหนอ ของขวัญ อันล้ำค่า

จักนำพาชาติช่วงโชติ ไทยโดดเด่น

ชี้ทางรอด ประชาชน พันลำเค็ญ

ไซ้...โลดเต็น ตามกระแส ทุนสามานย์ .

พึงน้อมรับ เร่งรัด ปฏิบัติ

สำนึกชัด สาระ สือสืบสาน

มุ่งถ่ายทอด เชิดชู อุดมการณ์

แผ่ไพศาล พันภัย เพราะ...“พอเพียง”

๒

